

θ α ν ά σ η ς τ ρ ι α ρ ι δ η ς

FRATERNITÉ

άγγιγμα για δύο πρόσωπα σε δυο πράξεις

~

<http://www.triaridis.gr/fraternite/>

2012

*Von einem gewissen Punkt an
gibt es keine Rückkehr mehr.
Dieser Punkt ist zu erreichen.*

σημείωση

Το *Fraternité* (όπως και κάθε άλλο γραπτό μου) είναι (σωστότερα: θα ήθελα να είναι) μια ακόμη αφήγηση προορισμένη για να διαβαστεί. Η θεατρική φόρμα που χρησιμοποίησα ήταν μονάχα το μέσο που ένιωσα προσφορότερο για να καταγράψω μια ιστορία για την *αδελφοσύνη* – και για την άβυσσο που ξεκινάει πίσω από αυτή την εντέλει ακατάληπτη λέξη.

Ψάχνοντας μέσα μου τη ρίζα αυτού του «έργου», ίσως πρέπει να ανατρέξω σε μια στιγμή της εφηβείας μου, όταν διάβασα το πλήρες σύνθημα της Γαλλικής Επανάστασης: *LIBERTÉ, EGALITÉ, FRATERNITÉ OU LA MORT*. Η διλημματική όσο και τρομακτική απόληξη (το *ΑΔΕΛΦΟΣΥΝΗ Ή ΘΑΝΑΤΟΣ*, που πριν καν κλείσει ο 18^{ος} αιώνας ακρωτηριάστηκε για λόγους «ιστορικής εξομάλυνσης») αυτονομήθηκε, ίσως και αυθαίρετα, μέσα μου και έσπρωξε τη σκέψη μου πάνω στο αβάσταχτο ή και τραγικό δίλημμα ετούτης της αλλόκοτης φενάκης.

Για το *Fraternité* ισχύουν όσα σημείωνα και για τα προηγούμενα «θεατρικά έργα» μου (*La ultima noche ή οι καρχαρίες*, 2010, *Historia de un amor ή τα μυρμήγκια*, 2011, *Μένγκελε*, 2012): δεν γνωρίζω αν μπορεί να παρουσιαστεί στο θέατρο, αν έχει αυτό που ονομάζουμε «θεατρικότητα». Οι σκηνικές (;) οδηγίες που ενσωμάτωσα στο «έργο» ήταν για μένα απαραίτητο κομμάτι της αφήγησης. Αν κάποιος σκηνοθέτης (ή όποιος άλλος) νιώσει πως δεν του είναι χρήσιμες, ας τις αγνοήσει ή ας τις αλλάξει. Δεν έχω αντίρρηση, αντί για δύο άντρες να παίζουν δυο γυναίκες, ή ένας άντρας και μια γυναίκα, ή ένας εγγαστρίμυθος με μια κούκλα – ή ακόμη και παιδιά. Εξάλλου, όπως επιμένω σε κάθε αντίστοιχη εισαγωγή, νιώθω πως όλες οι αφηγήσεις απευθύνονται σε παιδιά – οι ενήλικοι είναι ήδη πνευματικά νεκροί, γυαλιστερά ταριχευμένα πτώματα.

Το *Fraternité* γράφτηκε για δύο πρόσωπα – για δύο ανθρώπους που παλεύουν για το «άγγιγμα της αδελφοσύνης». Ωστόσο, ίσως κάποτε γίνει τεχνικά δυνατόν να παιχτεί από έναν μόνο ηθοποιό (αυτόν που θα έπαιζε τον Α) απέναντι από έναν καθρέφτη (όπου το είδωλο του Α θα ήταν ο Χ). Νομίζω πως θα μου άρεσε τούτη η ιδέα, ιδίως στο τέλος του έργου, την ώρα που σβήνει το φως: τότε το *σαρκωμένο σώμα* και το *είδωλο* μοιραία θα γίνονταν ένα – και θα επέστρεφαν στο τίποτε (ή όπου αλλού). Κάτι τέτοιο θα ήταν, για τα δικά μου μάτια, συναρπαστικό – ή και λίγο πιο *αληθινό*.

θ. τ. – Απρίλιος 2012

ΠΡΟΣΩΠΑ: Ο Λ, ο Χ, το ισόγειο ενός σπιτιού, μια καραμπίνα.

~

ΔΟΜΗ ΤΟΥ ΕΡΓΟΥ

ΠΡΩΤΗ ΠΡΑΞΗ

1. [*Ακίνητος... Ακίνητος γιατί θα σε σκοτώσω...*]
2. [*Μύριζε... Αυτό είναι αλήθεια: μύριζε πολύ...*]
3. [*Ωραία τα ψυχωσικά σου, πρεζόνι, αλλά αργείς...*]
4. [*«Ακόμη»; Είπες «ακόμη», λαγουδάκο;...*]
5. [*Ποιος; Πες το όνομα, ποιος;*]
6. [*Αυτό μάλιστα... Αυτό είναι αλλαγή ρεπερτορίου...*]
7. [*Γώρα πού το πας;*]
8. [*Εγώ δεν σκότωσα κανέναν...*]

ΔΕΥΤΕΡΗ ΠΡΑΞΗ

9. [*Σαν αδελφό;*]
10. [*Είναι στ' αλήθεια παράξενο;*]
11. [*Ψοφίμι...*]
12. [*Γα παιδιά...*]
13. [*Γιατί να σε σκοτώσω;*]
14. [*Στ' αλήθεια, γέμισε με λάσπη ο αέρας...*]
15. [*Ποιος είσαι;*]
16. [*Ακίνητος... Ακίνητος, αλήτη...*]

ΠΡΩΤΗ ΠΡΑΞΗ

1.

(Σκοτάδι. Έξαφνα ανάβει το φως. Ένα δωμάτιο – ας πούμε, ένα καθιστικό. Μέσα στο δωμάτιο δύο άντρες, ο Λ και ο Χ. Η ηλικία τους απροσδιόριστη. Ο Χ μπορεί να είναι από 20 μέχρι 60 χρονών. Ο Λ μπορεί να είναι από 30 μέχρι 60. Ο Λ, αυτός που έχει ανάψει το φως, κρατάει καρραμπίνα και σημαδεύει τον Χ.)

Λ: (Φωνάζει, με δυνατή απειλητική φωνή.) ΑΚΙΝΗΤΟΣ... ΑΚΙΝΗΤΟΣ ΓΙΑΤΙ ΘΑ ΣΕ ΣΚΟΤΩΣΩ...

Χ: (Καθώς ανάβει το φως, πετάγεται τρομοκρατημένος. Σηκώνει το χέρι, σαν να προσπαθεί να σταματήσει την επικείμενη σφαίρα. Τραυλίζει, χάνει τα λόγια του, παραπατάει. Βρίσκεται σε κατάσταση αλλοφροσύνης – κάτι σαν τρομώδες παραλήρημα.) Δεν έχει μάτια... Δεν έχει διόλου μάτια...

Λ: (Φωνάζει ακόμη πιο δυνατά, καθώς ο Χ παραπατώντας τον πλησιάζει.) ΑΚΙΝΗΤΟΣ, ΑΛΗΤΗ...

Χ: Δεν έχει μάτια... Δεν έχει μάτια...

Λ: ΘΑ ΠΥΡΟΒΟΛΗΣΩ... ΤΟ ΑΚΟΥΣ; ΘΑ ΠΥΡΟΒΟΛΗΣΩ...

Χ: (Πέφτει στα γόνατα.) Πρέπει να με καταλάβετε... (Υψώνει τον τόνο της φωνής.) Δεν έχει διόλου μάτια, σας λέω...

Λ: (Συνεχίζει να φωνάζει δυνατά. Προσπαθεί να επιβληθεί.) ΜΕΙΝΕ ΕΚΕΙ... ΕΚΕΙ... ΑΚΙΝΗΤΟΣ... ΑΝ ΣΗΚΩΘΕΙΣ, ΘΑ ΣΕ ΠΥΡΟΒΟΛΗΣΩ...

Χ: (Κουλουριάζεται καταγής. Η φωνή του γυρίζει σε λυγμό.) Δεν έχει τίποτε... Μονάχα σκέτο πρόσωπο...

Λ: (Με φωνή πιο ήρεμη.) Ποιος δεν έχει; Με ποιον ήρθες; Ποιος είσαι...

Χ: Πρέπει να φυλαχτείτε... Πρέπει να φυλαχτούμε...

Λ: Από ποιον; Για ποιον μιλάς;

X: Ίσως να μην μπαίνει στα σπίτια... Αν ήθελε να μπει, θα είχε μπει...

Λ: *(Πλησιάζει με την καρραμπίνα προτεταμένη.)* Σκάσε... Βγάλε το σκασμό... Το σκασμό...

X: Αν ήθελε, θα σας είχε...

Λ: *(Ουρλιάζει.)* ΒΓΑΛΕ ΤΟ ΣΚΑΣΜΟ, ΣΟΥ ΛΕΩ...

X: Θα σας είχε κομματιάσει...

Λ: *(Φέρνει την κάνη της καρραμπίνας πολύ κοντά στο πρόσωπό του.)* ΒΓΑΛΕ ΤΟ ΣΚΑΣΜΟ, ΚΑΘΟΙΚΙ...

X: Θα μας είχε κομματιάσει όλους...

Λ: *(Παίρνει βαθιά ανάσα. Προσπαθεί να κυριαρχήσει στο συνομιλητή του.)* Κοίταξε... Είναι εύκολο να πουλάς τρέλα, αλλά αν δεν βγάλεις το σκασμό θα σου τινάξω τα μυαλά στον αέρα...

X: *(Δείχνει να αδιαφορεί για το όπλο – μιλάει σε κατάσταση υπερδιέγερσης.)* Πρέπει να ενημερώσετε... Πρέπει να πάρετε την αστυνομία...

Λ: Αυτό θα κάνω... Αλλά πρώτα θα σκάσεις...

X: Πρέπει να ενημερώσετε... Θα σας...

Λ: Δεν βάζεις μυαλό, λοιπόν... *(Οπλίζει την καρραμπίνα.)*

X: *(Φωνάζοντας, σε έξαλλη κατάσταση.)* ΘΑ ΣΑΣ ΣΚΟΤΩΣΕΙ ΟΛΟΥΣ... ΔΕΝ ΤΟ ΚΑΤΑΛΑΒΑΙΝΕΤΕ ΠΩΣ ΘΑ ΣΑΣ ΣΚΟΤΩΣΕΙ ΟΛΟΥΣ;

Λ: Ποιους θα σκοτώσει; Πού το ξέρεις πως είμαστε πολλοί εδώ μέσα;

X: ΟΛΟΥΣ, ΣΑΣ ΛΕΩ...

Λ: *(Του ακουμπάει την καρραμπίνα στον κρόταφο.)* ΠΟΙΟΥΣ ΟΛΟΥΣ, ΓΑΜΩ ΤΗ ΜΑΝΑ ΣΟΥ... ΛΕΓΕ ΠΟΙΟΥΣ ΟΛΟΥΣ...

X: *(Πάντοτε σε παραλήρημα.)* Εσάς... Την οικογένειά σας, τα παιδιά σας...

Λ: *(Με φωνή στεγνή από την ένταση.)* Μιλάς για τα παιδιά μου, αρχίδι;

X: Είναι στον πάνω όροφο, σωστά; Πρέπει να βιαστείτε...

Λ: Με απειλείς, αρχί...;

X: *(Τον κόβει.)* Πρέπει να βιαστείτε...

Λ: Να κάνω τι;

X: *(Φωνάζει.)* Ίσως να είναι ήδη απάνω και να τα σκοτώνει...

Λ: *(Ουρλιάζει έξαλλος, τον χτυπάει στο κεφάλι με την κάνη του όπλου.)* ΑΠΕΙΛΕΙΣ ΤΑ ΠΑΙΔΙΑ ΜΟΥ, ΑΡΧΙΔΙ...

X: *(Βογκώντας από το χτύπημα.)* Πρέπει να με πιστέψετε... Πρέπει να ενημερώσετε για βοήθεια...

Λ: Τώρα παίρνω την αστυνομία, αρχίδι... *(Ενώ εξακολουθεί να κρατάει την καρμπίνα με το ένα χέρι, με το άλλο βγάζει από την τσέπη της ζακέτας του το κινητό τηλέφωνο και καλεί.)* Κι αν κουνηθείς, θα σε βρουνε ένα μάτσο κρέας... *(Φέρνει το τηλέφωνο στο αφτί του. Μιλάει σε αυτόν που απαντάει.)* Αστυνομία εκεί; Να αναφέρω μια ληστεία... Ναι, το τηλέφωνο είναι δικό μου... Ναι, αυτός είμαι... Ναι, είμαι στο σπίτι μου... Ναι, αυτή είναι η διεύθυνση... Είναι ένας άντρας... Τον έπιασα επ' αυτοφώρω... Δεν ξέρω αν έχει συνεργό... Δεν ξέρω αν είναι οπλισμένος, δεν τον έχω ψάξει... Όχι, τον έχω ακινητοποιήσει... Όχι, δεν έχει τραυματιστεί κανείς... Ναι, υπάρχουν άλλοι άνθρωποι στο σπίτι... Η οικογένειά μου, η γυναίκα μου και τα παιδιά μου... Ναι, βρίσκονται σχετικώς προστατευμένοι στον πάνω όροφο... Εντάξει, θα τους κρατήσω μακριά... Παρακαλώ να βιαστείτε... Είναι επιθετικός και καθόλου συνεργάσιμος... Δεν ξέρω πόσην ώρα θα μπορώ να τον ελέγξω... Εντάξει, περιμένω... Ευχαριστώ, περιμένω...

(Κλείνει το τηλέφωνο. Το βάζει στην τσέπη του.) Άκουσες τι είπα, αρχιδάκι; Πως είσαι επιθετικός και καθόλου συνεργάσιμος... Που σημαίνει πως αφήνω κάθε ενδεχόμενο ανοιχτό...

X: Πιστέψτε με... Πρέπει να μην μπει μέσα... Αν μπει μέσα, η αστυνομία δεν μπορεί να κάνει τίποτε...

Λ: Συνεχίζεις, αλητάκο... Κάνε την κίνησή σου και θα δεις... Σου το υπόσχομαι... Θα το δεις και θα το νιώσεις...

X: Πείτε στη γυναίκα σας να κλειδώσει... Να κλείσει τα παράθυρα και να κλειδώσει..

Λ: *(Σε εξάλλη κατάσταση.)* Πάλι πιάνεις στο στόμα σου την οικογένειά μου... Θα σε κομματιάσω, αρχίδι... *(Τον ξαναχτυπάει με την κάνη.)* Θα σε κομματιάσω...

X: *(Δείχνει να μην καταλαβαίνει από τα χτυπήματα.)* Σας εξορκίζω... Σας εξορκίζω, ειδοποιήστε τους... Σας εξορκίζω...

Λ: *(Τον χτυπάει, τον ρίχνει κάτω.)* Σκάσε, αρχίδι... ΣΚΑΣΕ, ΓΑΜΩ ΤΗΝ ΠΑΝΑΓΙΑ ΣΟΥ...

(Ξαναβγάζει το ασύρματο τηλέφωνο. Καλεί.)

Αγάπη μου; Όχι, δεν συμβαίνει τίποτε... Είμαι κάτω, στο ισόγειο... Όχι, δεν συμβαίνει τίποτε... Απλώς βρήκα κάποιον στο σπίτι... Όχι, δεν είναι κλέφτης, ένα πρεζόνι είναι, τύφλα στη μαστούρα... Λέει ό,τι να 'ναι... Δεν ξέρω πώς μπήκε – προφανώς στην τύχη... Όχι, αγάπη μου, δεν είναι επικίνδυνος... Εξάλλου, τον έχω δεμένο και περιμένω την αστυνομία... Ναι, ναι, τους κάλεσα... Ξέρεις τι θέλω; Θέλω να κλειδώσεις τον ημιώροφο... Και όλα τα παράθυρα... Και στα δωμάτια των παιδιών... Όχι, αγάπη μου, δεν υπάρχει κίνδυνος... Κανένας κίνδυνος, σ' το υπόσχομαι... Αλλά καλύτερα να είμαστε σίγουροι... Κι ό,τι χρειαστείς, μπορείς να με πάρεις τηλέφωνο... Ναι, αγάπη μου, σε λίγο η αστυνομία θα είναι εδώ, θα τον μαζέψει και τελειώσαμε... Ναι, βέβαια... Κι ό,τι χρειαστείς, με παίρνεις στην ενδοεπικοινωνία, έτσι; Έλα, τα λέμε σε λίγο...

(Κλείνει το ασύρματο τηλέφωνο, το βάζει στην τσέπη του.)

X: Κάνατε πολύ καλά... Κι αν θέλετε, πείτε της να κλείσει και τα παντζούρια...

Λ: Σκάσε, αλήτη... Σκάσε... Θα μιλάω εγώ... Εσύ θα απαντάς σε αυτά που σε ρωτάω...

X: Αν θέλετε, κλείστε τα παράθυρα...

Λ: (Φωνάζει σπρώχνοντας και πάλι τον Α με την κάνη.) ΣΚΑΣΕ, ΓΑΜΩ ΤΗΝ ΠΑΝΑΓΙΑ ΣΟΥ... (Τον χτυπάει με την κάνη. Ο Χ πέφτει κάτω.) ΣΚΑΣΕ, ΣΚΑΣΕ, ΣΚΑΣΕ... (Ο Χ κουλουριάζεται κλαίγοντας. Η ένταση της φωνής του Α μειώνεται.) Σκάσε, σου λέω...

(Ο Α παίρνει ανάσα. Παίρνει ανακριτικό ύφος.)

Τώρα πες μου ποιος είσαι... Το όνομά σου...

Χ: (Παραμένει κάτω, με το πρόσωπο στο πάτωμα.) Δεν μου φέρεστε καλά, κύριε...

Λ: (Με έκπληξη.) Τι είπες;

Χ: (Πάντοτε με το πρόσωπο στο πάτωμα.) Δεν μου φέρεστε σαν αδελφός...

Λ: (Επιθετικά.) Τι εννοείς, αλητάκο; Μπαίνεις στο σπίτι μου και ζητάς και τα ρέστα...

Χ: Οι άνθρωποι είμαστε αδέρφια, κύριε... Όλοι γεννηθήκαμε αδέρφια... Κι εσείς το έχετε ξεχάσει...

Λ: Δηλαδή, τώρα θα μας κάνεις και μάθημα για την αδελφοσύνη, πρεζόνι;

Χ: Θα έπρεπε να μου φέρεστε σαν αδελφός... Οι άνθρωποι πάσχισαν μες στους αιώνες για όλο αυτό...

Λ: (Ειρωνικά.) Για ποιο «όλο αυτό»;

Χ: Για την αδελφοσύνη... Οι άνθρωποι πάσχισαν για την αδελφοσύνη...

Λ: (Σαρμάζοντας.) Στ' αλήθεια πουλάς τρέλα... Έτσι; Μπαίνεις στα ξένα σπίτια και πουλάς τρέλα και κορδέλα...

Χ: Ήρθα στο σπίτι σας κυνηγημένος... Ικέτης...

Λ: Τι θα πει «ικέτης»;

Χ: Κάποιος που ζητάει να τον προστατεύσουν... Να του δώσουν άσυλο...

Λ: Λες μαλακίες...

Χ: Όπως στην αρχαιότητα...

Λ: Ήρθες για να με ληστέψεις και πας να βγεις κι από πάνω... «Αδελφοσύνη», «άσυλο» και μαλακίες...

Χ: Με βλέπετε σαν εχθρό κι όχι σαν αδελφό...

Λ: Σε βλέπω σαν εισβολέα... Σαν αυτό που είσαι... Μπήκες μέσα για να κάνεις κατι κακό... (Επαναλαμβάνει εμφατικά.) Κ ά τ ι κ α κ ό , τ ο α κ ο ύ ς ...

Χ: Είμαι αδελφός σας... Και θέλω να σας προειδοποιήσω για το κακό...

Λ: Μπήκες στο σπίτι μου σαν κλέφτης... Σαν ξένο σώμα...

Χ: Είμαστε αδέρφια, κύριε...

Λ: Μπήκες σαν παράσιτο...

Χ: Κανένας άνθρωπος δεν είναι νησί, κύριε...

Λ: Είσαι ένας εισβολέας... Μπήκες εκεί που δεν σε κάλεσαν...

Χ: Ό,τι κι αν κάνουμε οι άνθρωποι, είμαστε αδέρφια...

Λ: Οι άνθρωποι είμαστε λύκοι... Και μπαίνουμε στα ξένα σπίτια γιατί μυρίζουμε τα πρόβατα που κοιμούνται...

2.

X: *(Και πάλι με ένταση και ταραχή. Ανασηκώνεται ελαφρά.)*
Μύριζε... Αυτό είναι αλήθεια: μύριζε πολύ...

Λ: Ποιος μύριζε;

X: Μύριζε πολύ... Δεν μπορώ να προσδιορίσω το πώς... Αλλά θα έλεγες πως η μυρωδιά του ήταν κομμάτι της ύπαρξής του...

Λ: Άρχισες πάλι, έτσι; Κάνεις τον ψυχάκια, μήπως και σου τη χαρίσω... Αυτός που δεν έχει μάτια, αυτός μύριζε – σωστά;

X: Ναι, κύριε... Αυτός...

Λ: Κι αυτός, άμα θέλει, μας καθαρίζει όλους – έτσι δεν είναι;

X: *(Τον διακόπτει με ένταση.)* Όχι άμα «θέλει»... Δεν υπάρχει «θέλω» σ' αυτόν... Ο θάνατος είναι η φύση του... Άμα μας καταλάβει και μπει μέσα, όλα τελειώνουν...

Λ: *(Σκύβει από πάνω του με την καρμπίνα.)* Κοίτα, πρεζόνι... Εγώ θα σε λιώσω... Μπορεί στ' άλλα σπίτια που μπαίνεις να ξαφρίσεις να περνάνε αυτά, αλλά εγώ σου υπόσχομαι πως θα σε λιώσω... Το κατάλαβες;

X: Κάνετε λάθος, κύριε... *(Η φωνή του σπάει από το λυγμό.)*
Είμαστε αδέρφια...

Λ: *(Κολλώντας το όπλο στον κρόταφο του πεσμένου X.)* Το κατάλαβες, αρχίδι;

(Ο X συγκατανεύει με αναφιλητά..)

Λ: Και τώρα πες μου πώς μπήκες... *(Ο X δεν μπορεί να μιλήσει από το κλάμα. Ο Λ ξαναπιέζει την κάνη στον κρόταφό του.)* Πες μου πώς μπήκες, αρχίδι...

X: Δεν ξέρω...

Λ: Τι θα πει «δεν ξέρω»;

X: Δεν ξέρω, σας λέω... Δεν μπορώ να θυμηθώ...

Λ: *(Ειρωνικά.)* Γιατί δεν ξέρεις; Είσαι υπνοβάτης;

Χ: Ίσως να είμαι... Δεν ξέρω... Δεν μπορώ να θυμηθώ...

Λ: Μήπως και τώρα ζεις ακόμη μέσα στο όνειρο...

Χ: Δεν ξέρω... Δεν μπορώ να θυμηθώ, σας λέω...

Λ: *(Πάντοτε ειρωνικά.)* Ξέρεις, υπάρχει μια ιδέα για να ξυπνήσεις... Να ακουστεί ένα μεγάλο μπαμ. Δεν βρίσκεις πως θα ήτανε χρήσιμο κάτι τέτοιο; *(Σκύβει από πάνω του και ξαφνικά φωνάζει με όλην του τη δύναμη.)* Μ Π Α Μ .

(Ο Χ τινάζεται λες και τον χτύπησε ρεύμα. Ο Λ συνεχίζει να ειρωνεύεται.)

Λ: Ξύπνησες, προζόνι, ή θέλεις κάτι πιο αληθινό;

(Ο Χ κλαίει.)

Λ: Τώρα θα μου πεις πώς μπήκες μέσα;

Χ: *(Με αναφιλητά.)* Πυροβολήστε με... Σας παρακαλώ, πυροβολήστε με...

Λ: *(Πιο ήπια.)* Δεν θα τα πάμε καλά...

Χ: *(Με λυγμούς.)* Θέλω να με πυροβολήσετε...

Λ: Ευτυχώς θα έρθει η αστυνομία να σε μαζέψει, να ξεμπερδέψουμε...

Χ: *(Με λυγμούς.)* Κάντε το... Θέλω να το κάνετε...

Λ: Δεν βγάζει κανείς άκρη μαζί σου... Δεν βγάζει άκρη...

Χ: *(Με λυγμούς.)* Ένα μπαμ είναι... Θα πείτε πως πήγα να σας επιτεθώ...

Λ: Παραιτούμαι... Παραιτούμαι, προζόνι... Κάνε ό,τι θέλεις μέχρι να έρθει η αστυνομία... Μονάχα μείνε κάτω ακίνητος και κάνε ό,τι θέλεις...

(Ο Χ κλαίει μουγγά.)

Λ: (Εκνευρισμένος.) Μπορείς να σταματήσεις να κλαις σαν γυναικούλα;

Χ: (Πασχίζοντας να σταματήσει τους λυγμούς του.) Πόση ώρα θα κάνει η αστυνομία;

Λ: Όπου να 'ναι θα έρθει...

Χ: Δεν ξέρετε πόση ώρα θα κάνει;

Λ: (Ειρωνικά.) Γιατί, σε έπιασε η βιασύνη;

Χ: Δεν τους προειδοποιήσατε;

Λ: Να τους προειδοποιήσω;

Χ: Να τους πείτε πως κινδυνεύουν...

Λ: Συνεχίζεις, έτσι; Μπήκες να με ληστέψεις και τώρα πας να βγεις από πάνω...

Χ: (Με αλλαγμένο τόνο φωνής, ξέπνοα και ανέκφραστα.) Κάποτε θα με αγκαλιάσετε σαν αδελφό...

Λ: (Ειρωνικά.) Σαν αδελφό; Εγώ, εσένα;

Χ: Ναι, σαν αδελφό...

Λ: Στ' αλήθεια, έχεις γούστο με την αδελφοσύνη σου... Ξέρεις, θα μπορούσες να κάνεις καριέρα μ' αυτό... Αν, βέβαια, δεν έμπαινες στα ξένα σπίτια για να ληστέψεις...

Χ: Κάποτε θα ειπωθούν οι λέξεις κατευθείαν...

Λ: (Με έντονη ειρωνεία.) Σώπα...

Χ: Υπάρχουν λευκοντυμένοι άνθρωποι που έρχονται μέσα από τη θλίψη...

Λ: (Πάντοτε ειρωνικά.) Λευκοντυμένοι; Αυτά μου αρέσουν...

Χ: Έχουνε λευκάνει τα ρούχα τους μέσα στο αίμα του αρνιού...

Λ: Γουάου – μην μου τα λες έτσι, γιατί θα κατουρηθώ...

Χ: Και τώρα στέκονται μπροστά στο Θρόνο...

Λ: Λοιπόν, ξέρεις κάτι; Το αποφάσισα... Θα ακούσω το παραμύθι που έχεις σκαρώσει... Έτσι θα διασκεδάσεις τον εκνευρισμό μου μέχρι να έρθει η αστυνομία... Φαντάζομαι, θα έχεις σκεφτεί κάτι καλό και αιματηρό... *(Παίρνει μια καρτέλα και του τη δίνει.)* Κάτσε εδώ... Με το στήθος στην πλάτη της καρτέλας... *(Ο Χ ανασηκώνεται και τον κοιτάζει με απορία.)* Μπρος, σήκω... *(Ο Χ κάνει να σηκωθεί. Ο Λ αλλάζει τον τόνο της φωνής του.)* Μονάχα, πρεζόνι, έχε το νου σου... Στην πρώτη μαλακία που θα πας να κάνεις, θα γίνεις κιμάς... Μπρος, σήκω...

(Ο Χ σηκώνεται και κάθεται στην καρτέλα όπως του είπε ο Λ – με το στήθος στην πλάτη της καρτέλας. Ο Λ τραβάει μια δεύτερη καρτέλα και κάθεται πίσω του. Τον σημαδεύει πάντοτε με την καραμπίνα.)

Λ: Πρόσεχε, κακομοίρη, να μην κάνεις κάποια απότομη κίνηση... Και τα χέρια σου πάνω στην πλάτη της καρτέλας... Να τα βλέπω... *(Ο Χ υπακούει. Ο Λ γέρνει προς τα πίσω, στην πλάτη της δική του καρτέλας.)* Σε ακούω, λοιπόν...

Χ: Τι θέλετε να σας πω...

Λ: Πες γι' αυτόν που δεν είχε μάτια... Ή για το αίμα του αρνιού... Μονάχα φρόντισε να είναι ενδιαφέρον... Να έχει δράση και όχι θεωρίες... Αδελφσύνη και μαλακίες... Σκέτη δράση, ωμή, σαν μπριζόλα με το αίμα της...

Χ: Δεν θα με πιστέψετε... Δεν έχετε πίστη...

Λ: Άρχισες ήδη με τις θεωρίες...

Χ: Όχι, δεν έχετε πίστη...

Λ: *(Ειρωνικά.)* Θα μου πεις και μια προσευχή τώρα;

Χ: Η πίστη είναι η μυστική ώση του κόσμου... Δίχως πίστη, ο κόσμος είναι μια νεκρή εικόνα...

Λ: Κι εγώ ξέρεις τι λέω, πρεζόνι; Πως λες μαλακίες για να κερδίσεις χρόνο... Δεν έχεις καν στήσει το παραμύθι σου... Είσαι ένας φτωχομπινές

– ένα λαγουδάκι που μιλάει για τον Αόμματο και συνάμα ψάχνει να δει πώς θα το σκάσει...

X: *(Τινάζεται σαν ηλεκτρισμένος.)* Πού ξέρετε γι' αυτόν;

Λ: Στ' αλήθεια έχεις πλάκα, λαγουδάκο... *(Ανασηκώνεται ελαφρά, με την καρμπίνα προτεταμένη.)* Εσύ δεν με ζάλισες γι' αυτόν, πρεζόνι;

X: Εγώ; Σας είπα πως τον λένε Αόμματο;

Λ: Με φλόμωσες στην περιγραφή, λαγουδάκο... Πως δεν είχε μάτια, πως είχε σκέτο πρόσωπο..

X: *(Σαν να μονολογεί.)* Ναι, σας είπα...

Λ: Γιά προχώρα λοιπόν και παρακάτω... Και μην πεις πάλι τα ίδια – πως δεν είχε μάτια και τα ρέστα... Αυτά πάλιωσαν...

X: *(Όλη η αφήγηση του X γίνεται με φωνή ανέκφραστη, σβησμένη μπορεί να την πει κανείς, σαν να υπνοβατεί.)* Ίσως και να ήταν μαζί μας από την αρχή... Από την ώρα που μπήκαμε στο λεωφορείο...

Λ: Πάμε καλά, λοιπόν...

X: Εγώ ήθελα θέση στο παράθυρο... Να κουρνιαδάσω εκεί και να κοιμηθώ... Αλλά ήταν όλες πιασμένες...

Λ: Και πού βρήκες λεφτά να πληρώσεις το εισιτήριο;

X: *(Συνεχίζει, σαν να μην άκουσε την ερώτηση.)* Κάθισα στο κέντρο της γαλαρίας... Πίσω... Στην τελευταία σειρά...

Λ: Και τι δουλειά είχες να ταξιδέψεις, πρεζόνι;

X: *(Εξακολουθεί να μην απαντάει στις ερωτήσεις του Λ.)* Δεν μπορούσα να κοιμηθώ... Δεν είχα πού να ακουμπήσω... Έκλεινα τα μάτια μου, αλλά δεν είχα κάπου να ακουμπήσω...

Λ: Καλά όλα αυτά, αλλά αρχίζω να βαριέμαι... Προχώρα παρακάτω... Στη δράση...

X: Πρέπει να ήταν για ώρα μέσα στο λεωφορείο... Το λέω γιατί η μυρωδιά του υπήρχε... Υπήρχε από την αρχή... Απλώς κάποια στιγμή έγινε κυρίαρχη...

Λ: Τα δημόσια λεωφορεία μυρίζουν... Κάποιος τρώει σιρόδο, κάποιος κλάνει, κάποιος βγάζει τα παπούτσια του...

Χ: Δεν μπορώ να περιγράψω τη μυρωδιά... Αλλά το ένιωσα από την πρώτη στιγμή... Ήταν μια άλλη ύπαρξη... Κάτι άλλο...

Λ: *(Ειρωνικά.)* Προφανώς ο Θεός... Ή μήπως το Άγιο Πνεύμα;

Χ: Ήταν κάτι καινούριο... Στ' αλήθεια κάτι καινούριο... *(Με εσωτερική ένταση.)* Κ ά τ ι α λ η θ ι ν ό ...

Λ: *(Ειρωνικά.)* Ευλογημένος ο Ερχόμενος... Εγώ ειμί ο Α και ο Ω... Ωσαννά... Άρον άρον σταύρωσον Αυτόν...

Χ: *(Με εσωτερική ένταση, σαν να βλέπει ξανά τα γεγονότα.)* Ήταν αυτός που ήταν... Είναι αυτός που είναι...

3.

Λ: Ωραία τα ψυχωσικά σου, πρεζόνι, αλλά αργείς... Το κοινό θέλει δράση...

Χ: *(Μιλάει και πάλι με σβησμένη φωνή, σαν υπνοβάτης.)* Το λεωφορείο έτρεχε πολύ... Στα πίσω καθίσματα αναταραζόμασταν... Οι θέσεις ήταν φθαρμένες – κάποιες ολωσδιόλου χαλασμένες, ξεχαρβαλωμένες... Η μηχανή ήταν παλιά – μούγκριζε σαν τέρας...

Λ: Αχ, λαγουδάκο, αυτά βγάζουν μάτι πως κάπου τα διάβασες... Αυτά γίνονταν στα παλιά βιβλία... Δεν υπάρχουν πια σαράβαλα λεωφορεία στην Εθνική Οδό...

Χ: Λίγες θέσεις πιο μπροστά, κάποιος ροχάλιζε δυνατά... Κι οι άλλοι κοιμόντουσαν, πεσμένοι στα παράθυρα ή στα μπράτσα της καρέκλας τους... Ο αέρας βαρύς από τα χνώτα και τα ροχαλητά... Κι εγώ πάλευα να κοιμηθώ...

Λ: Αλλά δεν είχες πού να ακουμπήσεις – τα είπαμε αυτά...

Χ: Έκλεινα τα μάτια και τα άνοιγα ξανά... Κάθε φορά που πήγαινα να βυθιστώ στον ύπνο, μια κλωστή, μια τόση δα κλωστή, με κρατούσε... Σαν να ήμουν τιμωρημένος... Ανασηκωνόμουν κι έβλεπα τους άλλους να κοιμούνται... Κάποτε το σκέφτηκα...

Λ: Τι σκέφτηκες, πρεζόνι;

Χ: *(Απαντάει – ωστόσο, εξακολουθεί να μιλάει σαν υπνοβάτης.)* Πως όλοι όσοι κοιμούνται στο λεωφορείο βλέπουν το ίδιο όνειρο... Πως έχουν φτάσει...

Λ: Να έχουν φτάσει πού;

Χ: Σε κάποιον προορισμό... Σε μια κατάληξη... Στο σπίτι τους... Στους δικούς τους... Είναι στην αγκαλιά τους και ετοιμάζονται για ένα ζεστό μπάνιο... Και πως στο τραπέζι τούς περιμένει φαγητό... Κι ένα κρεβάτι με στρωμένα σεντόνια...

Λ: Άσε τα κρεβάτια και τα φαγητά και πήγαινε στον Αόμματο... Οι θεατές θα φύγουν...

X: Όλοι είχαν γυρίσει κι εγώ απέμεινα μόνος...

Λ: Παρακάτω, λέμε...

X: Τότε η μυρωδιά άρχισε να έρχεται...

Λ: *(Ειρωνικά.)* Να έρχεται; Η μυρωδιά;

X: Ναι, να έρχεται... *(Αρχίζει να μιλάει emphaticά. Σαν να έχει πέσει σε έκσταση.)* Να μπαίνει μέσα...

Λ: Ναι, να μπαίνει μέσα, πρεζόνι... Απ' τα ρουθούνια... Σαν άσπρη γραμμή...

X: Να εγκαθίσταται κυρίαρχη... Εδώ και παντού... Ήταν σαν...

Λ: Σαν πρέζα...

X: Σαν άγγιγμα του Κυρίου...

Λ: Άγγιγμα του Κυρίου, όπως θες...

X: Σαν ένωση του ανθρώπου με τον άνθρωπο...

Λ: Αρκετά με την ποίηση, πρεζόνι... Ήρθε η ώρα για το αίμα..

X: Τους είχε όλους...

Λ: Τι «όλους»;

X: Τους είχε πάρει όλους...

Λ: Τι εννοείς «τους είχε πάρει»; Τους είχε γαμήσει;

X: Τους είχε τελειώσει... Ήταν ένα λεωφορείο γεμάτο με νεκρούς...

Λ: Α, όχι... Αυτά δεν γίνονται...

X: Και τότε στην Αρκαδία εγώ...

Λ: Μπάστα, πρεζόνι, μπάστα... Δεν κάθισα εδώ για να ακούσω μια ιστορία δίχως αίμα... Δεν θα μου πεις «τους είχε τελειώσει» και θα καθαρίσεις...

X: Et in Arcadia ego...

Λ: (Σηκώνεται όρθιος με προτεταμένη την καρμπίνα.) Άσε το τραλαλά και πέρνα στο αίμα, καριόλη... Θέλω το αίμα να πιτσιλίσει τους θεατές...

X: (Συνεχίζει, δείχνοντας να μην ακούει.) Είχε μια δροσιά όλο αυτό... Μια καθαρότητα...

Λ: Πάρ' το χαμπάρι, λαγουδάκο... Δεν γίνεται φονικό δίχως αίμα...

X: Μύριζε τόσο πολύ... Αλλά ήταν κάτι δυνατό... Γεμάτο με διαύγεια...

Λ: (Φωνάζει εννευρισμένος.) Θα μου πεις πώς τους σκότωσε, γαμώ τον Θεό σου;

X: (Χαμηλώνει τον τόνο της φωνής του – σαν να συνέρχεται από την προηγούμενη εκστατική κατάσταση.) Δεν μπορώ να σας απαντήσω, κύριε...

Λ: Τους έσφαξε με μαχαίρι... Προτιμώ με μαχαίρι...

X: Δεν γνωρίζω...

Λ: Ή με ματσέτα... Είναι ωραίο όταν σηκώνεται ψηλά η ματσέτα...

X: Δεν γνωρίζω, κύριε...

Λ: Ή μήπως να ήταν ένα τέρας που έχει λεπίδια αντί για δάχτυλα...

X: Δεν γνωρίζω τίποτε... Δεν ξέρω..

Λ: Κάποιος από εκείνους που κουλουριάζονται μέσα σου στην αληθινή ζωή – και βγαίνουν έξω όταν κοιμάσαι...

X: Δεν γνωρίζω, κύριε...

Λ: Όποιος και να 'ταν, πάντως, τους πήρε με τη σειρά και τους έσφαξε... Τους ξεκοίλιασε – τον έναν μετά τον άλλον... Τους έβγαλε τα έντερα έξω...

Χ: Δεν είδα τίποτε τέτοιο...

Λ: Ή καλύτερα να τους κόβει την καρωτίδα... Πετιέται πιο πολύ αίμα έτσι... Πιτσιλάει και τους θεατές...

Χ: (Με ένταση.) Δεν είδα τίποτε, σας λέω...

Λ: (Σηκώνεται με την καρμπίνα προτεταμένη. Φωνάζει κι αυτός.) Δεν θα τη βγάλεις με μια αφαιρετική περιγραφή, αρχίδι... Θα δείξεις αίμα... Κατάλαβες;

Χ: Και έπλυναν τας στολάς αυτών και ελεύκαναν αυτάς εν τω αίματι του αρνίου...

Λ: (Εξακουλουθεί να είναι όρθιος.) Ούτε με αλαμπουρνέζικα θα τη βγάλεις...

Χ: Λυπάμαι, κύριε... Δεν υπάρχει αίμα... Μόνο θάνατος... Ολοκάθαρος, ολόλευκος θάνατος...

Λ: (Κάθεται απογοητευμένος.) Είσαι μια νούλα... Ένα σκουπιδάκι...

Χ: (Μιλάει και πάλι σαν υπνοβάτης, όπως προηγουμένως.) Η μυρωδιά του έγινε παρόν... Και ήξερα πως πλέον είχε γίνει...

Λ: Ένα τίποτε – αυτό είσαι... Τι-πο-τε...

Χ: Σκουόντησα τον διπλανό μου... Ύστερα σηκώθηκα και στράφηκα στους διπλανούς, στους μπροστά καις τους πίσω... (Με ένταση, σαν να τους βλέπει μπροστά του.) Ή τ α ν ό λ ο ι ν ε κ ρ ο ί ...

Λ: Κι εσύ πως σώθηκες, λαγουδάκο... Σε συμπόνεσε;

Χ: Δεν ξέρω...

Λ: Μήπως επειδή δεν κοιμόσουν; Όπως στις ταινίες...

Χ: Δεν ξέρω...

Λ: Μηδέν, λαγουδάκι... Πρωτοτυπία, σύνθεση, αφήγηση, ρυθμός... Σε όλα παίρνεις μηδέν...

Χ: Θέλησα να δω το πρόσωπό του...

Λ: Μην το ζορίζεις... Δεν σώζεται....

Χ: Κι έξαφνα ένιωσα πως ήταν πίσω μου...

Λ: Δεν σώζεται, άσ' το..

Χ: Κι είπα, βλέπομεν γαρ άρτι δι εσόπτρου εν αινίγματι, αλλά κάποτε έρχεται η ώρα...

Λ: Κολοκύθια...

Χ: *(Με αυξανόμενη ένταση και ταραχή.)* Και τότε γύρισα και τον είδα...

Λ: *(Συγκαταβατικά.)* Εντάξει, εντάξει...

Χ: *(Σε κατάσταση έκστασης.)* Κι ήταν αόμματος... Ήταν αόμματος, κύριε...

Λ: *(Συγκαταβατικά.)* Θέλω να πάμε λίγο παρακάτω...

Χ: *(Σε κατάσταση απόλυτης έκστασης. Σαν δαιμονισμένος.)*
ΗΤΑΝ Ο ΑΟΜΜΑΤΟΣ, ΣΑΣ ΛΕΩ... Ο
ΜΕΓΑΛΟΣ ΣΚΟΠΟΣ...

Λ: Εντάξει, λοιπόν... Τώρα πες μου και το σκοπό...

Χ: *(Παραξενεμένος.)* Το σκοπό;

Λ: Ναι, το σκοπό...

Χ: Ποιο σκοπό...

Λ: Το σκοπό σε όλα αυτά...

Χ: Δεν σας καταλαβαίνω...

Λ: Γιατί σας σκότωσε όλους αυτό το τέρας;

X: Δεν ξέρω...

Λ: Δεν μπορεί να μην υπάρχει ένας σκοπός... Καθετί στη φύση έχει ένα σκοπό... Γιατί αυτός ο Αόμματος ήρθε στο δικό σας λεωφορείο; Γιατί μύριζε τόσην καθαρότητα;

X: Δεν μπορώ να σκεφτώ ένα σκοπό...

Λ: Τότε αυτό που λες είναι λειψό...

X: Λειψό;

Λ: Ναι, λειψό, πρεζόνι... Για να είναι ολοκληρωμένη η αφήγηση, πρέπει να υπάρχει ένας σκοπός... Ειδιάλλως ανοίγει τρύπα...

X: Δεν ξέρω το σκοπό...

Λ: Δεν τον ξέρεις γιατί λες ψέματα... Αν τα είχες ζήσει αυτά, θα ήξερες και το σκοπό...

X: Μπορεί να είναι μπροστά μας ο σκοπός και να μας διαφεύγει...

Λ: Θα σου τον πω εγώ το σκοπό, λαγουδάκο... Είσαι ένα πρεζόνι που μπαίνεις στα ξένα σπίτια για να ξαφρίσεις... Κι άμα σε πιάσουν, λες μια τρελή ιστορία: λεωφορεία, θανατικά, αόμματοι φονιάδες που μυρίζουν καθαρότητα – του κόσμου τις πίπες... Είναι παλιό κόλπο – ποιος ξέρει πόσες φορές το έχεις κάνει... Σαστισμένος ο ιδιοκτήτης φωνάζει την αστυνομία... Φυσικά, κανένα φονικό δεν έχει συμβεί – και κανένα λεωφορείο δεν έχει μακελευτεί στην Εθνική Οδό... Μα εσύ συνεχίζεις να αραδιάζεις τις ίδιες μαλακίες και στους μπάτσους... Κόλπο παλιό και δοκιμασμένο: πουλάς ψυχωσιλίκι για να σε στείλουν στο ψυχιατρείο και να γλιτώσεις τη φυλακή...

X: Το ήξερα... Σας το είχα πει...

Λ: Αλλά οι μπάτσοι πια θα έχουν το φάκελό σου, λαγουδάκο...

X: Σας το είχα πει απ' την αρχή... Δεν θα με πιστεύατε...

Λ: Όχι, δεν θα σε πίστευα, πρεζόνι..

X: Το είχα καταλάβει, κύριε... Δεν έχετε πίστη... Ακόμη δεν έχετε...

4.

Λ: (Με φωνή έκπληκτη και απειλητική.) «Ακόμη»; Είπες «ακόμη», λαγουδάκο;

Χ: Ακόμη δεν έχει έρθει η ώρα για να πιστέψετε...

Λ: (Σηκώνεται όρθιος, με την καρραμπίνα προτεταμένη.) Είπες «ακόμη» σε μένα, αρχιδάκι; (Η φωνή του δυναμώνει.) Με απειλείς εμένα, αλήτη;

Χ: Δεν σας απειλώ, κύριε...

Λ: (Ουρλιάζει, ενώ του σπρώχνει το κεφάλι με την κάνη του όπλου.)
ΤΩΡΑ ΘΑ ΣΟΥ ΓΑΜΗΣΩ ΤΗΝ ΠΑΝΑΓΙΑ,
ΑΛΗΤΗ... ΤΩΡΑ ΘΑ ΣΕ ΚΑΝΩ ΚΙΜΑ...

Χ: Δεν θα το κάνετε...

Λ: ΔΟΚΙΜΑΣΕ ΜΕ... ΔΟΚΙΜΑΣΕ ΜΕ, ΑΡΧΙΔΑΚΙ...

Χ: Δεν θα το κάνετε, γιατί είμαι ένα απλό προζόνι... Ένα άοπλο προζόνι...

Λ: (Χαμηλώνοντας τον τόνο της φωνής του.) Μπήκες να με ληστέψεις, αλήτη...

Χ: Μπήκα για να ξαφρίσω... Δεν σας επιτέθηκα, δεν σας απείλησα... Δεν κρατάω κανένα όπλο...

Λ: Έχεις τα χέρια σου... Τα χέρια σου...

Χ: Τα χέρια μου;

Λ: Τα δάχτυλά σου... Μπορείς να κάνεις τόσα με τα δάχτυλά σου...

Χ: Είμαι άοπλος...

Λ: (Ακουμπάει την κάνη στον καρπό του.) Κι εγώ, ξέρεις τι θα κάνω; Θα τα πυροβολήσω αυτά τα δάχτυλα... Συμπράξια θα τα κάνω αυτά τα δάχτυλα...

X: Κάντε το... Κρατάτε την καρραμπίνα... Κάντε το...

Λ: Ένα ή ενάμιση δάχτυλο θα σου μείνει... Τα άλλα θα γίνουν ανάμνηση...

X: Δεν θα το κάνετε...

Λ: (Με υποβόσκουσα ένταση στη φωνή.) Πες μου κι άλλα τέτοια... Φτιάξε με...

X: Δεν θα το κάνετε, γιατί ξέρετε πως είμαι ακίνδυνος...

Λ: Δεν το ξέρω καθόλου, πρεζόνι...

X: Το ξέρετε, κύριε... Είμαι ένα κλεφτρόνι της πλάκας, που κλέβει για τη δόση του... Μπαίνω στα σπίτια για να ξαφρίσω και έχω έτοιμο το παραμύθι... Ένας Αόμματος μπαίνει στο λεωφορείο μου... (Αλλάζει τη φωνή του, μιλάει σε κατάσταση τρομώδους παραληρήματος, όπως στην αρχή.) Δεν έχει μάτια... Δεν έχει διόλου μάτια...

Λ: Σε έχουνε πιάσει πολλές φορές;

X: Δυο φορές...

Λ: Ε, καλά, και η αστυνομία τι έκανε;

X: Δεν φώναξαν την αστυνομία...

Λ: Γιατί;

X: Τη μια φορά ο ιδιοκτήτης τρόμαξε τόσο, που με άφησε να φύγω...

Λ: (Κάθεται πίσω στην καρέκλα του.) Τι καρραγκιόζης... Έκλασε μέντες με τα σάλια σου...

X: Είπε πως είμαι κομμάτι ενός εφιάλτη από τον οποίο ήθελε να ξυπνήσει...

Λ: Κι ο άλλος; Ήταν εξίσου χέστης;

X: Ο άλλος μού ζήτησε να προσευχηθούμε...

Λ: Να προσευχηθείτε; Για ποιο λόγο...

X: Για τη συντέλεια του κόσμου...

Λ: Κι εσύ, τι έκανες;

X: Αυτό που μου ζήτησε... Προσευχήθηκα...

Λ: Δεν χαλάς χατήρι, έτσι πρεζόνι;

X: Όφειλα να το κάνω...

Λ: Και πού προσευχήθηκες;

X: Δεν ξέρω... Υποθέτω, στον Θεό...

Λ: Τα θεοτικά, όμως, τα ξέρεις... Τα «ελεύκαναν» και το «αίμα του αρνιού» και όλα αυτά...

X: Κάποτε αποδεικνύονται χρήσιμα...

Λ: Οπότε σήμερα θα τα ξεφουρνίσεις στην αστυνομία για πρώτη φορά;

X: Λογικά ναι...

Λ: Λογικά; Είπες λογικά;

X: Ναι, είπα λογικά...

Λ: (Καγχάζοντας.) Ελπίζεις να σου τη χαρίσω, πρεζόνι;

X: Δεν το είπα γι' αυτό...

Λ: Ή μήπως ελπίζεις να φοβηθώ και να σε διώξω...

X: Δεν το είπα γι' αυτό...

Λ: Γιατί το είπες τότε...

X: Γιατί η λογική αλλάζει...

Λ: Ωπα, πρεζόνι...

X: Μεταβάλλεται...

Λ: Ώπα, ώπα, στάσου εδώ... Πώς αλλάζει η λογική, προζόνι;

Χ: Πώς να σας το πω... Στρίβει;

Λ: Στρίβει;

Χ: Όπως στρίβει ένας δρόμος...

Λ: Νομίζεις πως είσαι έξυπνος, έτσι;

Χ: Μπορώ να σας δώσω και παράδειγμα, άμα θέλετε...

Λ: Νομίζεις πως μπορείς να κάνεις mind games; Και κόμματα φονιάδες, και αδελφοσύνη, και λογική που στρίβει – όλα μαζί...

Χ: Μπορεί κάποιος να στρίψει το μυαλό του...

Λ: Νομίζεις πως μπορείς με τη γλωσσίτσα σου να παγιδεύσεις τον άλλον...

Χ: Ακόμη και να το πάει ανάποδα...

Λ: Εγώ, όμως, αυτή τη γλωσσίτσα που κάνει τα mind games, ξέρεις τι την κάνω; (Αργά και εμφατικά.) Τ η ν κ ό β ω , λ α γ ο υ δ ά κ ο . . .

Χ: Δεν έχω καμιά πρόθεση να κάνω κανένα παιχνίδι... Να επιβιώσω προσπαθώ...

Λ: Έτσι μου αρέσεις περισσότερο, λαγουδάκο... Όταν κάνεις τον κακομοίρη και μιλάς για επιβίωση...

Χ: Είμαι αυτό που είμαι, κύριε...

Λ: Και τώρα, που θα πω στους μπάτσους πως πουλάς τρέλα;

Χ: Μπορείτε να πείτε ό,τι θέλετε, κύριε...

Λ: (Ειρωνικά.) Αφού μου το επιτρέπεις, θα το κάνω, λαγουδάκο...

Χ: Κι εγώ θα πω αυτό που είδα...

Λ: Τι θα πεις, γλιτσιαόρη;

X: (Σταδιακά η φωνή του αλλάζει – γίνεται παραληρηματική, όπως προηγουμένως.) Πως μύριζε καθαρότητα...

Λ: (Σαρκάζοντας.) Γουάου, αυτός είσαι...

X: Πως ήταν αυτός... Ο παρών και ο ερχόμενος...

Λ: Πας πάρα πολύ καλά... Πες τώρα και κάτι με λευκοντυμένους...

X: (Ανασηκώνεται έντρομος από τη θέση του. Μιλάει με γουρλωμένα τα μάτια.) Πρέπει να φυλαχτείτε...

Λ: Αυτό εννοείται...

X: Να κλείσετε τα παράθυρα...

Λ: Και τις πόρτες...

X: (Σχεδόν σηκώνεται όρθιος.) Να κλείσετε τα φώτα, να μην μας καταλάβει...

Λ: (Σηκώνεται κι αυτός με την καρμπίνα προτεταμένη, αλλάζοντας εντελώς τόνο στη φωνή του.) Κάτσε κάτω, αρχίδι, γιατί θα σου γαμήσω την Παναγία...

X: (Κάθεται στην καρέκλα του κι επαναλαμβάνει τα προηγούμενα λόγια του σε έναν τόνο χαμηλότερα.) Να κλείσετε τα φώτα, να μην μας καταλάβει...

Λ: (Κάθεται κι αυτός.) Άντε μπράβο, μη σου γαμήσω...

X: (Ξέπνοα.) Όταν θα τον μυρίσουμε, θα είναι αργά...

Λ: Και δεν μου λες, λαγουδάκο, εγώ πώς ξέρω ότι είσαι ένα πρεζόνι που σιαρώνει παραμύθια; Ποιος μου λέει πως δεν παρακολουθείς το σπίτι μου από καιρό;

X: Από τις μέρες του Βαφτιστή, η Βασιλεία των Ουρανών βιάζεται...

Λ: Θα μπορούσες να είχες έρθει εδώ για να σκοτώσεις, λαγουδάκο...

X: Και οι βιασται αρπάζουσιν αυτήν...

Λ: Θα μπορούσε να σε είχε βάλει κάποιος από τους εχθρούς μου...
Να με σκοτώσεις και να φανεί σαν τυφλή ληστεία...

X: Στο τέλος απλώνεται γαλήνη...

Λ: Πάει, τέλειωσε, αυτό είναι...

X: (Σχεδόν ψιθυριστά.) Ο κόσμος γέμισε γαλήνη...

Λ: Λοιπόν, ήρθε η ώρα για να μου πεις την αλήθεια, αρχιδάκι...

X: (Εξακολουθεί να μιλάει ξέπνοα.) Την αλήθεια;

Λ: Από πού κατάλαβες για τη γυναίκα μου και τα παιδιά μου;

X: Δεν καταλαβαίνω τι εννοείτε...

Λ: Άσε τα σάπια, αρχίδι... Κατάλαβες, και μάλιστα πολύ καλά... Σε ρώτησα από πού κατάλαβες πως έχω γυναίκα και παιδιά...

X: Ίσως τους αναφέρατε εσείς...

Λ: Δεν τους ανέφερα... Εσύ είπες πως θα μας σκοτώσει όλους το τέρας σου...

X: (Με απόκοσμη φωνή.) Θα μας σκοτώσει, είναι αλήθεια...

Λ: Ποιους «όλους»;

X: Πρέπει να φυλαχτούμε...

Λ: (Φωνάζοντας.) ΠΟΥ ΗΞΕΡΕΣ ΓΙΑ ΤΑ ΠΑΙΔΙΑ ΜΟΥ,
ΑΡΧΙΔΙ;

X: Δεν ξέρω... Το υπέθεσα...

Λ: Σκέψου κάτι καλύτερο... (Κολλάει την κάνη του όπλου στο κεφάλι του.) Σκέψου κάτι καλύτερο, αρχίδι...

X: Είδα πως το πάνω ράφι του σύνθετου ήταν άδειο...

Λ: Και τι σήμαινε αυτό;

X: Πως εκεί υπήρχε η οικογενειακή φωτογραφία... Και πως έσπασε η κορνίζα...

Λ: Πότε έσπασε η κορνίζα...

X: Χθες ή προχθές... Τα παιδιά έπαιζαν μπάλα... Δεν τα μαλώσατε... Παιδιά είναι...

Λ: Και τι έγινε μετά;

X: Μαζέψατε τα κομμάτια και σημειώσατε να αγοράσετε μια καινούρια κορνίζα...

Λ: Και η φωτογραφία; Τι έγινε η φωτογραφία;

X: Τη βάλατε στο συρτάρι... Δεν θέλατε να σκονιστεί...

Λ: *(Υψώνοντας σταδιακά τον τόνο της φωνής του.) Παρακολουθούσες το σπίτι, αρχίδι... (Σε έξαλλη κατάσταση.) ΠΑΡΑΚΟΛΟΥΘΟΥΣΕΣ ΤΟ ΣΠΙΤΙ ΜΟΥ, ΑΡΧΙΔΙ...*

X: Δεν σας παρακολούθησα ποτέ, κύριε...

Λ: *(Του ακουμπάει την κάνη στον κρόταφο.) Θ Α Σ Ε Λ Ι Ω Σ Ω , Π Ρ Ε Ζ Ο Ν Ι ...*

X: Δεν σας ξέρω... Δεν ξέρω καν αν έχετε παιδιά...

Λ: ΟΛΑ ΤΑ ΞΕΡΕΙΣ... ΚΑΙ ΤΩΡΑ ΘΑ ΤΑ ΞΕΡΑΣΕΙΣ, ΑΛΗΤΗ...

X: Δεν υπάρχει μεγαλύτερη αλήθεια από αυτήν που βλέπετε, κύριε...

5.

Λ: *(Αλλάζει τον τόνο της φωνής του, μιλάει βιαστικά, σχεδόν καταιγιστικά, διακόπτοντας την όποια απάντηση του συνομιλητή του. Είναι όρθιος και σε κάθε κουβέντα του σπρώχνει απειλητικά το σώμα του Χ με την κάνη της καραμπίνας.)* Ποιος; Πες το όνομα, ποιος;

Χ: Ποιο όνομα;

Λ: Πες μου ποιος είναι από πίσω... Ποιος σε έβαλε...

Χ: Να κάνω τι;

Λ: Να μας σκοτώσεις... Πες μου, αρχίδι, ποιος;

Χ: Δεν ξέρω τι λέτε, κυ-

Λ: *(Τον κόβει.)* Πες, αρχιδάκι, γιατί τώρα θα δακρύσεις το γάλα της μάννας σου... Θα σε κομματιάσω...

Χ: Κάνετε λάθος...

Λ: Θα σε γαμήσω, φονιά... Σου το ορκίζομαι, θα σε γαμήσω...

Χ: Παρεξηγήσατε τι πήγα να πω...

Λ: *(Ουρλιάζει έξαλλος, σαν να ξεσπάει.)* ΣΚΑΤΑ ΚΑΙ ΑΙΜΑ ΘΑ ΣΕ ΚΑΝΩ ...

Χ: Ποτέ δεν σκέφτηκα κάτι κακό για την οικογένειά σας...

Λ: *(Πάλι με τον χαμηλόφωνο καταιγιστικό ρυθμό.)* Μίλα, πουστράκι, μίλα...

Χ: Δεν ξέρω τι να σας πω...

Λ: Θα σε κομματιάσω, πουστράκι, σ' το ορκίζομαι... Σκάσε κι άκου τι θα γίνει... Σαν αρχαίο άγαλμα θα σε αφήσω... Τ' ακούς; *(Εμφατικά.)* Σαν αρχαίο άγαλμα... Πρώτα θα πυροβολήσω στον δεξί καρπό... Ή μάλλον στον αγκώνα... Εδώ, πουστράκι... Από τον αγκώνα θα σου το κόψω, αρχίδι...

X: Κάνετε λάθος...

Λ: Σιάσε, γαμώ τον Θεό σου... Σιάσε... Τώρα θα ακούσεις πώς θα σε κομματιάσω... Το άλλο χέρι, θα σου το κόψω από τον καρπό... Εδώ θα σε πυροβολήσω, λαγουδάκο... Σιάσε, σου λέω... Κανένα άγαλμα δεν είναι συμμετρικά σπασμένο...

X: (Σε κατάσταση πανικού.) Σ α ς π α ρ α κ α λ ώ ...

Λ: Και μετά θα σε γαμήσω, καριόλη... Θα σε γαμήσω με την κάνη της καραμπίνας... Όλο μέσα θα σου το βάλω, λαγουδάκο... Και μετά... Μετά θα δεις τι θα πει ξέσκισμα, τρυπημένο... Θα σε πυροβολήσω μέσα στο έντερο, αρχίδι... Σκατά και εντόσθια θα γίνουνε, όπως στο μπλέντερ, και θα σου βγουν από το στόμα...

X: (Σε κατάσταση όλο και πιο έντονου πανικού.) Ό χ ι, κ ύ ρ ι ε ...

Λ: Κιμά θα σε κάνω, λαγουδάκο... Αλλά μην το στεναχωριέσαι – θα πονέσεις τόσο, που θα λιποθυμήσεις κατευθείαν...

X: Σ α ς π α ρ α –

Λ: (Τον κόβει.) Και ξέρεις κάτι, λαγουδάκο... Μου σηκώθηκε... Κάγκελο μού έγινε, πουστράκι... Χάρισμά σου τα χέρια σου... Θα σε γαμήσω κατευθείαν...

X: Σ α ς π α ρ α κ α λ ώ, κ ύ ρ ι ε ...

Λ: (Τον διακόπτει.) Μπρος, λαγουδάκο... Να μην μου φύγει η σηκωμάρα... Κατέβασε το παντελόνι σου... (Τον σπρώχνει με την κάνη.) Σβέλτα, αρχίδι...

X: Δεν είναι δυνατόν να σκέφτεστε κάτι τέτοιο...

Λ: Άκουσες τι είπα, λαγουδάκο; (Τον ξανασπρώχνει με την κάνη, ουρλιάζοντας, με σαδιστική χροιά στη φωνή του.) ΚΑΤΕΒΑΣΕ ΤΟ ΠΑΝΤΕΛΟΝΙ ΣΟΥ, ΑΡΧΙΔΙ...

X: (Κλαίγοντας.) Σ α ς π α ρ α κ α λ ώ, ό χ ι ...

Λ: Σ Ε Ε Β Α Λ Ε Ο Δ Ι Ε Υ Θ Υ Ν Τ Η Σ Β Ε Ι Ν Τ Ε Ρ, Ε Τ Σ Ι; Π Α Ν Τ Ο Τ Ε Μ Ε Μ Ι Σ Ο Υ Σ Ε Ο Γ Α Μ Η Μ Ε Ν Ο Σ ...

X: *(Διακεκομμένα μέσα στους λυγμούς.)* Ό,τι πείτε, κύριε...

Λ: ΣΕ ΕΒΑΛΕ Ο ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ Β'ΕΙΝΤΕΡ, ΟΜΟΛΟΓΗΣΕ ΤΟ, ΑΡΧΙΔΙ...

X: Με έβαλε ο Διευθυντής...

Λ: ΝΑ ΜΑΣ ΣΚΟΤΩΣΕΙΣ ΟΛΟΥΣ, ΑΥΤΟ ΣΟΥ ΖΗΤΗΣΕ...

X: Ναι, αυτός με έβαλε...

Λ: ΠΟΙΟΣ ΣΕ ΕΒΑΛΕ, ΑΡΧΙΔΙ; ΠΕΣ ΤΟ ΑΡΓΑ ΚΑΙ ΚΑΘΑΡΑ...

X: Ο Διευθυντής Β'είντερ...

Λ: ΚΑΙ ΘΑ ΜΑΣ ΣΚΟΤΩΝΕΣ ΟΛΟΥΣ, ΕΤΣΙ...

X: *(Ξέπνοα.)* Έτσι με διέταξε...

Λ: ΚΑΙ ΜΕ ΤΙ ΘΑ ΜΑΣ ΣΚΟΤΩΝΕΣ;

X: Με τα δάχτυλα...

Λ: ΜΕ ΤΑ ΔΑΧΤΥΛΑ, ΑΡΧΙΔΙ;

X: Ναι, με τα δάχτυλα... Μπορούν να γίνουν πολλά πράγματα με τα δάχτυλα...

Λ: ΤΩΡΑ ΘΑ ΠΛΗΡΩΣΕΙΣ, ΦΟΝΙΑ... ΤΩΡΑ ΘΑ ΣΕ ΚΑΝΩ ΣΚΑΤΑ ΚΑΙ ΑΙΜΑ... ΚΑΤΕΒΑΣΕ ΤΟ ΠΑΝΤΕΛΟΝΙ ΣΟΥ... *(Με απόκοσμο στρίγγλισμα.)* Σκατά και αίμα, λαγουδάκο...

X: *(Σε κατάσταση απόλυτου τρόμου.)* Σας ζητάω έλεος, κύριε...

Λ: *(Κάθεται στην καρέκλα του. Μιλάει με την κανονική του φωνή και σε ειρωνικό –ή και συγκαταβατικό– τόνο.)* Άσε καλύτερα – μην κατεβάζεις τίποτε... Γιατί ήδη τα έχεις κάνει πάνω σου και βρομάνε...

X: *(Ξέπνοα, σαν να μην καταλαβαίνει.)* Σας ζητάω έλεος...

Λ: Και πού 'σαι, λαγουδάκο – Διευθυντής Βέιντερ, δεν υπάρχει...

X: *(Σχεδόν ψιθυριστά, σαν αντίλαλο της προηγούμενης φράσης του.)*
Έλεος...

Λ: Όπως βλέπεις, ξέρουμε να κάνουμε κι εμείς mind games, λαγουδάκο... Κι άμα στρίβει η λογική, στρίβει για όλους...

X: *(Σαν να ψιθυρίζει προσευχή.)* Ότι το αρνίον το ανά μέσον του θρόνου ποιμάνει αυτούς...

Λ: Έτσι είναι αυτά... Όποιος παίζει στην αλάνα, ματώνει ...

X: Και οδηγήσει αυτούς επί ζωής πηγάς υδάτων...

Λ: Στ' αλήθεια, έχουν ματώσει ποτέ τα γόνατά σου, πρεζόνι;

X: Έχετε βρεθεί ποτέ κοντά στη ζωή, κύριε;

Λ: Πάντως, σε παραδέχομαι... Ότι κι αν λέμε, δεν το βάζεις κάτω... Πουλιάς την τρέλα σου όσο αντέχεις...

X: Είναι δύσκολο να βρεθείς κοντά στη ζωή...

Λ: *(Βγάζει από την τσέπη του ένα πακέτο τσιγάρα.)* Θέλεις ένα τσιγάρο;

X: Αν όμως σου συμβεί, το καταλαβαίνεις...

Λ: *(Του προτείνει το πακέτο.)* Έλα, πάρε ένα τσιγάρο...

X: Δεν καπνίζω, κύριε...

Λ: *(Τραβάει το χέρι με το πακέτο.)* Τι να σου κάνω, είσαι ακατάδεχτος... *(Ανάβει το δικό του.)*

X: Γιατί θέλατε να με κεράσετε τσιγάρο;

Λ: Γιατί είμαστε αδέρφια, πρεζόνι...

X: Αδέρφια;

Λ: Ναι, αδέρφια... Εσύ δεν το έλεγες πριν;

Χ: Θα με κάνατε σκατά και αίμα...

Λ: Ήταν στα πλαίσια του παιχνιδιού...

Χ: Ποιου παιχνιδιού;

Λ: Του mind game... Του ποιος θα επιβληθεί...

Χ: Εγώ, κύριε, δεν παίζω κανένα παιχνίδι...

Λ: Μην το τραβάς... Θα γίνει βαρετό...

Χ: Δεν παίζω κανένα παιχνίδι, σας λέω...

Λ: Και ο Αόμματος;

Χ: Ο Αόμματος θα μας σκοτώσει όλους...

Λ: Πρέπει να βρεις και κάτι ακόμη... Να κάνεις εναλλαγή...

Χ: Και πού ξέρετε αν ο Αόμματος δεν είναι πάνω... Αν δεν έχει σκοτώσει τα παιδιά μας...

Λ: «Τα παιδιά μας»;

Χ: Ναι, τα παιδιά μας...

Λ: Κι από τότε τα παιδιά μου είναι και δικά σου, αρχίδι;

Χ: Όλα τα παιδιά είναι παιδιά μας...

Λ: Σωστά, είμαστε αδέρφια...

Χ: Ναι, είναι... Αλλά εσείς ακόμη δεν έχετε πίστη...

Λ: Κοίτα, αρχιδάκι... Πριν, που η κουβέντα πήγε στα παιδιά μου, είδες τι έγινε... Πήγες να κάνεις τον έξυπνο, και μετά από πέντε λεπτά ζητούσες έλεος... Αν συνεχίσεις για μισή κουβέντα ακόμη, σου υπόσχομαι πως τούτη τη φορά δεν θα δείξω έλεος... Μέχρι το στόμα θα σου τη φτάσω την καραμπίνα...

X: Ξέρετε από μεταμοσχεύσεις, κύριε;

Λ: (Εμφατικά και απειλητικά.) Κατάλαβες τι σου είπα, πρεζόνι;

X: Όταν γίνεται μια μεταμόσχευση οργάνου, υπάρχει πάντοτε ο λήπτης... Αυτός ονομάζεται ξενιστής...

Λ: Πού το πας; Πρόσεξε πού θα το πας...

X: Υπάρχει και το μόσχευμα... Το όργανο που σώζει...

Λ: Για να δω πού θα το πας...

X: Υπάρχει και η νόσος του μοσχεύματος κατά του ξενιστή...

Λ: Δεν καταλαβαίνω...

X: Είναι όταν το μόσχευμα δεν μπορεί να προσαρμοστεί στον οργανισμό του λήπτη...

Λ: Του ξενιστή...

X: Ναι, του ξενιστή...

Λ: Και λοιπόν;

X: Τότε ο ξενιστής πεθαίνει...

Λ: Και λοιπόν;

X: Στην ιστορία μας...

Λ: Σε ποια «ιστορία μας»;

X: Σε αυτό που ζούμε απόψε εδώ...

Λ: Ναι, τι γίνεται σε αυτό που ζούμε;

X: Ο ξενιστής είστε εσείς...

Λ: Κι εσύ; Ποιος είσαι εσύ;

X: Εγώ είμαι το μόσχευμα, κύριε...

6.

Λ: Αυτό, μάλιστα... Αυτό είναι αλλαγή ρεπερτορίου...

Χ: Ναι, είμαι το μόσχευμα, κύριε... Το ζωντανό μόσχευμα...

Λ: Ένα προεζόνι-λαγουδάκος είσαι...

Χ: Είμαι αυτός που σώζει...

Λ: Εμένα;

Χ: Ναι, εσάς...

Λ: Κι από τι με σώζεις;

Χ: Από το κενό...

Λ: *(Επαναλαμβάνει ειρωνικά.)* Από το κενό;

Χ: Από την ανυπαρξία...

Λ: *(Ειρωνικά.)* Τι λες, ρε παιδί μου...

Χ: Σας το ρώτησα και πριν...

Λ: Ποιο;

Χ: Αν έχετε βρεθεί κοντά στη ζωή...

Λ: Και τι σου απάντησα;

Χ: Δεν μου απαντήσατε...

Λ: Εσύ; Βρέθηκες ποτέ κοντά στη ζωή;

Χ: Δεν θέλω να σας απαντήσω...

Λ: Γιατί;

Χ: Γιατί δεν θέλω...

Λ: (Ειρωνικά.) Α, μάλιστα... Ό,τι πεις...

Χ: Κάποτε θα με αγκαλιάσετε σαν αδελφό...

Λ: Μέχρι τότε, θέλεις να μου πεις τι έγινε στο λεωφορείο...

Χ: (Με απορία.) Στο λεωφορείο;

Λ: Ναι, στο λεωφορείο... Αλλά την αλήθεια...

Χ: Την αλήθεια σάς είπα...

Λ: Η αλήθεια είναι κάτι ολοκληρωμένο... Δεν έχει το παραμικρό κενό...

Χ: Σας είπα ό,τι θυμάμαι...

Λ: Μου είπες για μια μυρωδιά... Θαρρείς να σκότωσε εξήντα ανθρώπους μια μυρωδιά...

Χ: Σας είπα αυτό που ξέρω...

Λ: Σοβαρέψου, πρεζόνι... Δεν γίνεται να τους σκότωσε μια μυρωδιά... Σε λίγο θα έρθει η αστυνομία... Πες τους κάτι ολοκληρωμένο...

Χ: Λέω αυτά που ξέρω, κύριε...

Λ: Τον είδες, πρεζόνι... Τον είδες και φοβάσαι να το πεις...

Χ: (Ταραγμένος.) Δεν θυμάμαι...

Λ: Και είδες και τα μάτια του... (Εμφατικά.) Τα είδες καλά, πρεζόνι...

Χ: (Με όλο και μεγαλύτερη ταραχή.) Δεν τα είδα...

Λ: Τα είδες, και το ξέρεις...

Χ: Δεν ήθελα να τα δω...

Λ: Ωστόσο, τα είδες...

X: Δεν το ήθελα... Δεν το έκανα εγώ... Συνέβη χωρίς να το θέλω...

Λ: Πες τα όλα, πρεζόνι... Πες τα όλα...

X: *(Αφηγείται με ύφος απόκοσμο, σαν να βλέπει τα γεγονότα να διαδραματίζονται μπροστά του.)* Τον είχα δει απ' την αρχή... Από την ώρα που μπήκα στο λεωφορείο... Καθόταν στο μέσο του λεωφορείου... Πέρασα από πλάι του πηγαινόντας για τη γαλαρία...

Λ: Τότε είδες τα μάτια του...

X: Όχι, είχε τα μάτια κλειστά... Σαν να κοιμότανε...

Λ: Και τότε, πώς τον κατάλαβες;

X: Τον μύρισα...

Λ: Τον μύρισες;

X: Ναι, μύριζε... Μύριζε καθαρότητα...

Λ: Και μετά, τι έγινε;

X: Το λεωφορείο τρανταζόταν... Η μηχανή μούγκριζε σαν τέρας... Κι όλοι κοιμόντουσαν, πέφτοντας ο ένας πάνω στον άλλον... Σαν να ήμασταν... *(Σταματάει.)*

Λ: Σαν να ήμασταν πού;

X: Σαν να ήμασταν στα έντερα του κόσμου...

Λ: Και τότε εκείνος σηκώθηκε...

X: Ναι, τότε σηκώθηκε... Τον περίμενα να σηκωθεί... *(Με φωνή πολύ βαθιά, αλλοιωμένη.)* Το ήξερα πως θα σηκωθεί...

Λ: Γιατί τον περίμενες;

X: Γιατί τον είχα μυρίσει από την αρχή... Και όταν σηκώθηκε, ήταν η ώρα...

Λ: Η ώρα για τι;

X: Η ώρα για το έργο του...

Λ: Ποιο έργο του;

X: Την αδελφοσύνη...

Λ: Και πώς την έκανε την αδελφοσύνη;

X: Με τα χέρια... Με τα γυμνά δάχτυλα... Δεν είχε ανάγκη τίποτε άλλο εκτός από τα γυμνά δάχτυλα...

Λ: Δεν αντέδρασε κανείς; Ούτε καν ο οδηγός;

X: Ο οδηγός ήταν ο πρώτος...

Λ: Ο πρώτος;

X: (Ο απόκοσμος τόνος της φωνής του X γίνεται παραληρηματικός.) Σηκώθηκε και περπάτησε ως αυτόν... Γονάτισε πίσω του... Όπως φροντίζεις ένα μωρό στην κούνια... Το λεωφορείο σταμάτησε γλυκά... Σαν να έσβησε...

Λ: Και μετά;

X: Μετά ξεκίνησε από τις πρώτες θέσεις και συνέχισε προς τα πίσω... Έσκυβε πάνω από τον καθένα... Όπως η μητέρα στο βρέφος της... Όπως η Παναγία στο γιο του Θεού...

Λ: Και τους έπνιγε με τα χέρια...

X: Τους έκανε δικούς του με τα χέρια... Τον ένα μετά τον άλλον... Φροντίζοντάς τους με άφατη τρυφερότητα...

Λ: Κι ερχότανε προς τα πίσω...

X: (Πάντοτε με απόκοσμη φωνή.) Ναι... Ερχότανε...

Λ: Γιατί δεν σηκώθηκες να φύγεις...

X: (Κομπιάζοντας.) Γιατί... Γιατί δεν γινότανε...

Λ: Τι θα πει «δεν γινότανε»; Μήπως γιατί δεν ήθελες...

Χ: Δεν γινότανε... Ήτανε μια μυρωδιά που ένωνε τον κόσμο...

Λ: Το ήθελες, λαγουδάκο... Το ήθελες να έρθει...

Χ: Ήταν πέρα από το «θέλω»... Ήταν πολύ μεγαλύτερο... Ήταν αυτό που ήταν...

Λ: Όταν ήρθε η σειρά σου, είδες τα μάτια του;

Χ: Ήταν αιώνιο...

Λ: *(Υψώνοντας τον τόνο της φωνής.)* Τα είδες, λαγουδάκο, ή δεν τα είδες...

Χ: *(Με λυγμούς.)* Τα είδα...

Λ: *(Με ένταση.)* Πώς ήταν, λοιπόν;

Χ: Ήταν η αδελφοσύνη...

Λ: *(Φωνάζοντας.)* ΚΟΨΕ ΤΙΣ ΜΑΛΑΚΙΕΣ ΚΑΙ ΠΙΕΣ ΠΩΣ ΗΤΑΝ...

Χ: *(Ουρλιάζοντας λυγμικά.)* ΗΤΑΝ Η ΑΔΕΛΦΟΣΥΝΗ... ΤΙΠΟΤΕ ΑΛΛΟ... Η ΑΔΕΛΦΟΣΥΝΗ... *(Πέφτει με την καρέκλα μπροστά και ξεσπάει σε γοερά κλάματα.)*

(Ο Λ σηκώνεται με την καρμπίνα στο χέρι. Μιλάει σε εντελώς διαφορετικό τόνο – με συγκαταβατική ειρωνεία.)

Λ: Σίγουρα ήσουν πολύ βελτιωμένος... Βέβαια, στο τέλος την έσκασες την παπαριά με την αδελφοσύνη, αλλά στη συνολική εικόνα δεν υπήρχε σύγκριση...

(Ο Χ έχει λυγμικούς σπασμούς.)

Λ: Πολύ βελτιωμένος... Κυρίως εκεί που ο δικός σου έσκυβε να τους στραγγαλίσει με τρυφερότητα... Σαν Παναγία που κοιτάζει το Θείο Βρέφος... Πολύ καλό αυτό...

X: *(Μέσα στους λυγμούς του σχηματίζει μια λέξη.)* Η α - δ ε λ - φ ο - σ ύ - ν η ...

Λ: Βέβαια, θέλεις δουλειά στο φινάλε... Εκεί που θα έπρεπε να περιγράψεις τα μάτια του... Μπορείς να βρεις μια συγκεκριμένη εικόνα και να λες – όχι αφηρημένες έννοιες...

(Σηκώνει την καρέκλα του X. Ο X τρεκλίζοντας σηκώνεται και κάθεται με το στήθος στην πλάτη της καρέκλας, όπως και πριν. Κάθεται και ο Λ.)

Λ: Και βέβαια, πρέπει να εξηγήσεις και γιατί εσένα σε άφησε να ζήσεις... Να βρεις μια πειστική δικαιολογία...

X: *(Κάπως πιο ήρεμα, μετά τους λυγμούς.)* Η αδελφοσύνη...

Λ: Μπορείς να λες: «Με άφησε για να μαρτυρήσω τη δόξα Του...» – αυτό δεν λεν συνήθως;

X: Είναι δύσκολο πράγμα...

Λ: *(Τον κόβει.)* Ή να λες πως «αυτό ήταν το θέλημά Του»...

X: *(Μιλάει χαμηλόφωνα και συγκεκριμένα. Όπως ο άνθρωπος που έχει περάσει σοκ.)* Είναι δύσκολο πράγμα η αδελφοσύνη...

Λ: Πάντως, πρέπει να βρεις κάτι... Αν το δουλέψεις λίγο, θα το βρεις...

X: Μυριήλ...

Λ: Ποιος είναι πάλι αυτός;

X: Μυριήλ, Επίσκοπος της Ντιν... Ένας δίκαιος...

Λ: Πάλι άρχισες τις σαχλαμάρες...

X: Έχετε διαβάσει τους Άθλιους, κύριε;

Λ: Τους ποιους;

X: Τους Άθλιους του Βίκτορα Ουγκώ...

Λ: Δεν διαβάζω βιβλία, προζόνι...

Χ: Αυτό είναι κλασικό βιβλίο... Του 19^{ου} αιώνα...

Λ: *(Επιθετικά.)* Δεκάρα δεν δίνω για τους αιώνες σου, προζόνι... Και δεν διαβάζω – έχεις κάποιο πρόβλημα;

Χ: *(Διηγείται την ιστορία χαμηλόφωνα, ξέπνοα.)* Στην αρχή του βιβλίου ο πρωταγωνιστής, ο Γιάννης Αγιάννης, πρώην φυλακισμένος, ζητάει να κοιμηθεί για ένα βράδυ στο σπίτι του Επισκόπου Μυριήλ... Ο Μυριήλ καλεί τον ξένο στο τραπέζι του, ζητάει να βγάλουν τα καλά σερβίτσια γι' αυτόν... Του προσφέρει κατάλυμα για να περάσει τη νύχτα... Κατόπιν όλοι πηγαίνουν στα δωμάτιά τους για να κοιμηθούν... Τότε ο Αγιάννης παίρνει τα ασημένια μαχαιροπίρουνα και φεύγει...

Λ: *(Θριαμβευτικά.)* Ένας κλέφτης σαν και σένα, λοιπόν...

Χ: Πριν απομακρυνθεί από την πόλη, ο Αγιάννης συλλαμβάνεται από ένα περίπολο της αστυνομίας... Μόλις βρίσκουν τα ασημικά στο σάκο του, τον ανακρίνουν πού τα βρήκε... Εκείνος λέει πως του τα χάρισε ο Επίσκοπος Μυριήλ... Τότε οι αστυνομικοί τον οδηγούν στον Επίσκοπο, για να εξακριβώσουν τα λεγόμενά του...

Λ: Κι εκείνος τους είπε πως πράγματι του τα είχε χαρίσει...

Χ: Το ξέρετε...

Λ: Κι ακόμη του είπε πως ο ξένος ξέχασε να πάρει και τα υπόλοιπα σερβίτσια...

Χ: Δυο ασημένια κηροπήγια...

Λ: Ας είναι – δυο ασημένια κηροπήγια...

Χ: Έχετε διαβάσει το βιβλίο...

Λ: Όχι, προζόνι... Αλλά τα έχω μάθει πια αυτά... Σ' όλην μου τη ζωή ακούω τέτοιες ψευτιές... Δικαιοσύνη και ανθρωπιά μέσα στα σκατά...

Χ: Δεν είναι ψευτές, κύριε... Είναι η αδελφοσύνη...

Λ: Ο Μυριήλ έπρεπε να του σκίσει τα κωλάντερα του ξένου σου και να του χώσει εκεί τα κηροπήγια... Οι άνθρωποι μαθαίνουν άμα τους σκίσεις...

Χ: Ο Μυριήλ ήταν ο ξενιστής...

Λ: Λες μαλακίες, προζόνι... (Με ένταση.) Λες όλο μαλακίες...

Χ: Ο Μυριήλ ήταν ο ξενιστής που δέχτηκε το μόσχευμα, κύριε... Του έδωσε ζωή και το άφησε να φύγει...

7.

Λ: *(Εκνευρισμένος.)* Τώρα, πού το πας; Να μου πεις πως πρέπει να κάνω σαν ετούτον τον Μυριήλ;

Χ: Ναι, κύριε, αυτό θέλω να σας πω...

Λ: *(Εκνευρίζεται πιο πολύ. Σηκώνει το όπλο του προς τον Λ.)* Να σου στήσω και κώλο, αρχίδι; Αυτό θέλεις;

Χ: Ο Μυριήλ ενώθηκε με τον Αγιάνη, κύριε... *(Αργά και εμφατικά.)* Έγινε ένα...

Λ: *(Κολλάει την κνήμη στο κεφάλι του. Μιλάει γρήγορα και κοφτά.)* Και σένα θα σε κάνω αίμα, λαγουδάκι... Σκατά και αίμα...

Χ: Έγινε ένας καινούριος οργανισμός... Ένα καινούριο πλάσμα...

Λ: Σκατά και αίμα θα σε κάνω...

Χ: Έναν καινούριο άνθρωπο...

Λ: Κάπου το πας, πρεζόνι... Κάπου το πας...

Χ: Οι άνθρωποι ενωνόμαστε... Γινόμαστε κάτι ανώτερο...

Λ: Έχεις σχέδιο, λαγουδάκι... Έχεις σχέδιο...

Χ: Οι άνθρωποι είμαστε αδέρφια, κύριε...

Λ: Το είπαμε αυτό...

Χ: Κάποτε θα το νιώσετε...

Λ: Νομίζεις πως σε παίρνει να λες μαλακίες; Νομίζεις πως σε παίρνει, έτσι;

Χ: Κάποτε έγινε επανάσταση για την αδελφοσύνη...

Λ: Δεν με νοιάζει, λαγουδάκι.... Δεν με νοιάζει τίποτε...

Χ: Οι άνθρωποι μάτωσαν για να γίνουν αδέρφια...

Λ: Στ' αρχίδια μου...

Χ: Ο Ζαν Ζακ Ρουσό μίλησε για την αδελφοσύνη....

Λ: (Φωνάζοντας.) ΣΤ' ΑΡΧΙΔΙΑ ΜΟΥ, ΠΡΕΖΟΝΙ... (Τονίζοντας μια μια τις συλλαβές.) ΣΤ' ΑΡ-ΧΙ-ΔΙΑ-ΜΟΥ, ΚΑΤΑΛΑΒΑΙΝΕΙΣ;

Χ: «Αν θέλετε οι άνθρωποι να προχωρήσουμε, πρέπει να κρατηθούμε από το χέρι...»

Λ: (Σαν αντίλαλος της προηγούμενης κουβέντας του.) Στ' αρχίδια μου...

Χ: «Η ελευθερία σας είναι άχρηστη αν δεν έρθετε να φάτε, να πιείτε και να κοιμηθείτε μαζί μας...»

Λ: Αυτά τα λες εσύ ή κάποιος άλλος;

Χ: Τα λέει κάποιος άλλος...

Λ: Ποιος; Ο Χριστός;

Χ: Περίπου ο Χριστός...

Λ: Πρεζόνι, άκουσέ με... (Αργά και emphaticά.) Στ' αρχίδια μου κι εσύ κι ο Μυριήλ σου κι ο Χριστός σου...

Χ: Ξέρετε την Ενάτη του Μπετόβεν;

Λ: Την ποια;

Χ: Την Ενάτη Συμφωνία του Μπετόβεν, κύριε...

Λ: Όχι, δεν την ξέρω και δεν με νοιάζει...

Χ: Μπορώ να σας τη θυμίσω... Είναι η μουσική που μας κάνει αδέρφια...

Λ: Δεν θέλω να μου θυμίσεις τίποτε...

Χ: (Αρχίζει να του σιγοτραγουδάει τον γνωστότατο σκοπό της Ενάτης.) Τα ρα ρα ρα ρα ρα ρα ρα ρα ρα ρα ρα ρα ρα ρα ρα ρα ρα... Τα ρα ρα ρα

ρα ρα ρα ρα ρα ρα ρα ρα ρα ρα ρα... (Σταματάει το τραγούδι.) Δεν μπορεί να μην το ξέρετε...

Λ: Το ξέρω, λοιπόν – και τι με αυτό;

Χ: Δεν το νιώθετε...

Λ: Να νιώσω τι;

Χ: Την αδελφοσύνη...

Λ: Στη μουσική;

Χ: Ναι, στη μουσική... Στο βάθος της μουσικής είναι η αδελφοσύνη...

Λ: Είναι απλά ένας ρυθμός... Δεν σημαίνει τίποτε...

Χ: Όλα σημαίνουν κάτι... Θέλετε να το τραγουδήσουμε μαζί, να το νιώσετε; (Αρχίζει να τραγουδάει και πάλι το σκοπό της Ενάτης.) Τα ρα ρα ρα ρα ρα ρα ρα ρα ρα ρα...

Λ: Η μουσική δεν σημαίνει τίποτε... Και δεν μου εξηγεί το πώς βρέθηκα στο σπίτι μου μέσα στη νύχτα...

Χ: Κανένας άνθρωπος δεν είναι νησί...

Λ: Αυτό το είπες και πριν, πρεζόνι...

Χ: Ο θάνατος του κάθε ανθρώπου με λιγοστεύει αφάνταστα, γιατί εγώ είμαι η ανθρωπότητα...

Λ: Τα ποιήματά σου δεν εξηγούν τίποτε...

Χ: Γι' αυτό, ποτέ σου μην στείλεις να ρωτήσουν για ποιον χτυπά η καμπάνα...

Λ: (Με επιθετική ένταση.) Τίποτε, αρχίδι... Δεν εξηγείς τίποτε...

Χ: Χτυπάει για σένα...

Λ: (Φιλάει την κάνη της καρμπίνας του.) Τώρα θα μπουμπουνίξει για σένα, αρχίδι...

X: Η αδελφοσύνη μπορεί να εξηγήσει τα πάντα, κύριε... Ακόμη κι ένα λουλούδι που φυτρώνει στην πέτρα...

Λ: Και τούτο τον Αόμματό σου, μπορεί να τον εξηγήσει η αδελφοσύνη;

X: Ναι, μπορεί... Νομίζω πως μπορεί...

Λ: (Σαρμαστικά.) Για πες... Αυτό δείχνει ενδιαφέρον...

X: Ενδιαφέρον;

Λ: Ναι, μυρίζομαι μεγάλη κουβέντα... Πως θα μας βγάλεις τον Αόμματο μεγάλο ευεργέτη...

X: Ένωσα κάτι μέσα στην καθαρότητα...

Λ: Σε αποκρυπτογραφώ, αρχιδάκι...

X: Νομίζω πως αρχίζω να σας πείθω...

Λ: Υποκρίνεσαι πως πουλάς τρέλα στα κουτουρού...

X: Νομίζω πως σας επηρέασε η μουσική... Όλους τους επηρεάζει η Ενάτη...

Λ: Μα είσαι πολύ μελετημένος, αρχίδι...

X: Στ' αλήθεια, μας κάνει αδέρφια...

Λ: Έχεις προετοιμαστεί καλά... Τα έχεις οργανώσει όλα στο μυαλό σου...

X: Πρέπει να ενωθούμε, κύριε...

Λ: Έχεις ξεσκονίσει βιβλία και μουσικές και φιλοσόφους...

X: Τα αρνιά και οι σκορπιοί...

Λ: Και τη Βίβλο... Έχεις ξεσκονίσει και τη Βίβλο...

X: Να γίνουμε ένα...

Λ: Το ερώτημα είναι τι κρύβεις από πίσω...

Χ: Να λευκανθούμε...

Λ: Σκάσε, μπασταρδάκι... Σκάσε να σκεφτώ...

Χ: Μπορούμε να προσευχηθούμε, κύριε...

Λ: *(Με απειλητικό τόνο, κι ενώ ξανακολλάει την καρμπίνα στο κεφάλι του.) Σκάσε, λαγουδάκι... Σκάσε, σου λέω...*

Χ: *(Χαμηλόφωνα, σχεδόν ψιθυριστά.)* Ο Μυριήλ...

Λ: Εσύ πάντως δεν το βουλώνεις με τίποτε, έτσι;

Χ: Ξέρετε πώς πέθανε ο Μυριήλ;

Λ: Δεν με νοιάζει, πρεζόνι...

Χ: Είναι σημαντικό να το ξέρετε, κύριε...

Λ: Δεν θα ορίζεις εσύ τι είναι σημαντικό, πουστράκι...

(Ο Χ, δίχως να δώσει σημασία στην εντολή του Λ, συνεχίζει με χαμηλή, άνευρη φωνή. Ο Λ δείχνει να μην τον ακούει.)

Χ: Αφότου μαθεύτηκε η ιστορία με τον Γιάννη Αγιάννη, οι λογής πεινασμένοι άρχισαν να πηγαίνουν στην Ντιν και να γυρεύουν τον Επίσκοπο που μοίραζε τα ασημικά... Κι ο Μυριήλ, μην αντέχοντας οτιδήποτε άλλο, συνέχιζε να μοιράζει τα υπάρχοντά του σε όποιον χτυπούσε την πόρτα του... Κάποτε σώθηκε ό,τι είχε και δεν είχε – μα, φυσικά, οι πεινασμένοι δεν πάφανε... Ίσα ίσα που γινόντανε όλο και περισσότεροι, όλο και πιο απαιτητικοί – και στοιβιάζονταν αγριεμένοι στην αυλή της επισκοπής...

(Ο Χ ξεροβήχει και δείχνει να κομπιάζει. Συνεχίζει πάντοτε με χαμηλή φωνή, αλλά με περισσότερη εσωτερική ένταση.)

Χ: Κάποτε έγινε αυτό που όλοι περίμεναν... Οι συγκεντρωμένοι μπήκαν μέσα στο σπίτι του Επισκόπου... Καθώς βρήκανε μονάχα τους άδειους τοίχους, έσυραν έξω τον ίδιο τον Μυριήλ... Αφού τον γύμνωσαν από τα φτηνά ρούχα του και το τρίχινο ράσο του, πήραν τη μόνη λογική για τα μέτρα τους απόφαση... Θα τον τεμάχιζαν και θα τον έτρωγαν...

(Ο Χ είναι πλέον συγκινημένος. Η φωνή του ραγίζει.)

Χ: Όταν βγάλανε τα μαχαίρια, ο Μυριήλ πρόφτασε να πει μια κουβέντα. «Φέρτε μια ζυγαριά, να ζυγίσετε τα κομμάτια από το κρέας μου... Δεν θέλω να αδικηθεί κανένας...»

(Τώρα ο Χ μιλάει με φωνή τρεμάμενη από την ένταση και τον ενθουσιασμό.)

Χ: Καταλαβαίνετε τι έγινε, κύριε; Ο κόσμος ενώθηκε μέσα σε έναν δίκαιο... Ο Μυριήλ έγινε ο ξενιστής της ανθρωπότητας...

Λ: *(Πειέται όρθιος, σαν να του ήρθε επιφοίτηση.)* Αυτό ήταν – το βρήκα... Το βρήκα, λαγουδάκο...

Χ: Τι βρήκατε, κύριε...

Λ: *(Σε τόνο θριαμβικό.)* Βρήκα τι είσαι, λαγουδάκο... Βρήκα ποιος είσαι...

Χ: Είμαι έτοιμος να το ακούσω...

Λ: Τι μου είπες γι' αυτόν τον Αόμματο;

Χ: Δεν ξέρω τι εννοείτε...

Λ: Πως μύριζε... Αυτό δεν μου είπες;

Χ: Αυτό σας είπα, κύριε...

Λ: Και τι άλλο; Θυμάσαι τι άλλο;

Χ: Σας είπα πολλά...

Λ: Μου είπες πως είχες καταλάβει από την αρχή τι θα γίνει....

Χ: Ναι, το είχα καταλάβει...

Λ: *(Με έξαψη.)* Ναι, το είχες καταλάβει... Κι είπες και κάτι ακόμη...

Χ: Τι είπα;

Λ: Πως μόνο εσύ ήσουν ξύπνιος...

Χ: Έτσι μου φάνηκε...

Λ: (Με έξαψη.) Εσύ κι αυτός, σωστά;

Χ: Ναι, έτσι νομίζω... Εγώ κι αυτός...

Λ: Και ήξερες πως θα σε ζυγώσει...

Χ: Το ήξερα... Νομίζω πως το ήξερα...

Λ: Πριν μου είπες πως ήσουν σίγουρος...

Χ: Νομίζω πως ήμουν σίγουρος... Έχει τόση σημασία;

Λ: Στ' αλήθεια γίνατε ένα, πρεζόνι...

Χ: Δεν καταλαβαίνω...

Λ: Όταν ήρθε σε σένα, σε κοίταξε, έτσι;

Χ: (Ανήσυχος.) Δεν καταλαβαίνω τι εννοείτε...

Λ: (Φωνάζει έξαλλος.) ΑΣΕ ΤΙΣ ΜΑΛΑΚΙΕΣ ΚΑΙ ΠΕΣ ΜΟΥ
ΑΝ ΣΕ ΚΟΙΤΑΞΕ...

Χ: Με κοίταξε, κύριε...

Λ: Αλλά δεν θυμάσαι τα μάτια του, σωστά;

Χ: Όχι, δεν τα θυμάμαι...

Λ: Ξέρω γιατί δεν τα θυμάσαι...

Χ: Γιατί;

Λ: Γιατί δεν τον είδες... Δεν ήταν δυνατόν να τον δεις...

Χ: Γιατί δεν τον είδα; Πώς είναι δυνατόν να μην τον είδα...

Λ: (Με θριαμβευτικό ύφος.) Γιατί είσαι εσύ,
λαγουδάκο... Ο Αόμματος, είσαι εσύ...

8.

X: *(Μιλάει με ένταση στη φωνή του, που σταδιακά μεγαλώνει.)* Σας παρακαλώ, κύριε... Εγώ δεν σκότωσα κανέναν...

Λ: *(Ο ειρωνικός και επιθετικός τόνος στη φωνή του X συνεχίζεται.)* Εσύ είσαι, λαγουδάκο... Εσύ είσαι, πουσταράκο...

X: Εγώ δεν πείραξα κανέναν, κύριε...

Λ: Όχι, λαγουδάκο, δεν πείραξες... *(Ειρωνικά και εμφατικά.)* Ενώθηκες μαζί τους...

X: Μου είπατε τόσα και τα ανέχτηκα... Μα δεν μπορείτε να με λέτε φονιά...

Λ: Το είχες ετοιμάσει, λαγουδάκο... Το είχες δουλέψει καλά... Να τους πείσεις όλους πως το έκανε κάποιος άλλος...

X: Είναι τρελό αυτό που λέτε...

Λ: *(Τον κόβει.)* Και δώσ' του τρέλα και κορδέλα και Μυρήλ και Ενάτη του Μπετόβεν...

X: *(Φωνάζοντας.)* Σας παρακαλώ, κύριε...

Λ: Πολύ αργά για να παρακαλάς, αρχίδι...

X: Δεν υπάρχει κανένα λεωφορείο...

Λ: Πολύ αργά, λαγουδάκο... Πολύ αργά...

X: Είμαι μονάχα ένα πρεζόνι...

X: Πολύ αργά για δάκρυα, αγάπη μου...

X: Δεν σκότωσα κανέναν... Μπορώ να το ορμιστώ...

Λ: Τους σκότωσες όλους... Με τρυφερότητα...

X: Δεν κυκλοφορούν παλιά λεωφορεία στην Εθνική Οδό...

Λ: Φυσικά και κυκλοφορούν... Πάντοτε θα κυκλοφορούν παλιά λεωφορεία...

Χ: Σας παρακαλώ, πιστέψτε με... Είμαι ένα πρεζόνι που γύρευα λεφτά για τη δόση μου...

Λ: Θα ήθελες να ήσουν τέτοιος... Αλλά, δυστυχώς για σένα, δεν είσαι...

Χ: Μπήκα εδώ να ψάξω για μετρητά... Ή για κοσμήματα... Ειδάλλως δεν θα έμπαινα...

Λ: Θα έμπαινες...

Χ: Δεν είχα λόγο να μπω...

Λ: Θα έμπαινες... Θα μύριζες και θα έμπαινες...

Χ: Τι θα μύριζα;

Λ: Την αδελφοσύνη σου...

Χ: Δεν μπορώ να μυρίσω τίποτε... Είμαι μονάχα ένα πρεζόνι...

Λ: Αυτό, ας το σκεφτόσουν νωρίτερα, αρχίδι... Όταν σε παρακάλαγα να είσαι πρεζόνι... Μα υπάρχει ένα σημείο μηδέν... Ένα σημείο μετά το οποίο δεν υπάρχει επιστροφή...

Χ: *(Με λυγμική ένταση.)* Αυτό είναι τρέλα...

Λ: Νομίζεις πως με αυτά θα ξεγελάσεις τους μπάτσους...

Χ: *(Με σπασμένη φωνή.)* Δεν θέλω να ξεγελάσω κανέναν... Ένα πρεζόνι είμαι...

Λ: Ξέρεις πόσους έχουν ακούσει να τους λένε τέτοιες παπαριές;

Χ: Είμαι αθώος... Και θα δικαιωθώ...

Λ: *(Ειρωνικά.)* Τι θα κάνεις, λαγουδάκο; Θα «δικαιωθείς», είπες;

Χ: Ναι, αυτό είπα...

Λ: Με πενήντα τόσους νεκρούς, αρχιδάκι; Θα σε περάσουν στο ρεντέ, φουκαρά μου... Θα σου ξεσκίζουν την κωλοτροπίδα για να μιλήσεις... (Με χαιρεκακία.) Ποτήρι θα σου την κάνουν...

Χ: (Με λυγμούς.) Δεν έχετε δικαίωμα να λέτε κάτι τέτοιο...

Λ: Μπήκες στο λεωφορείο την τελευταία στιγμή... Κάθισες στη γαλαρία, πάνω από τη μηχανή που μούγκριζε... Σιχαινόσουν να πέσεις πλάι στους διπλανούς σου...

Χ: (Κλαίγοντας.) Δεν έχετε δι...

Λ: Εσύ το είπες, λαγουδάκο... Είχανε βγάλει τα παπούτσια τους, και μύριζαν οι κάλτσες... Σιχαινόσουν... Δεν μπορούσες να κοιμηθείς... Μα σου έλειπε ύπνος... Σου έλειπε η συντροφιά... Ήσουν μόνος και σου ερχότανε αναγούλα...

Χ: (Κλαίγοντας.) Δεν είναι...

Λ: (Τον κόβει – μιλάει με έξαψη.) Κι έξαφνα το σκέφτηκες... Μπορεί να μύριζαν έτσι τα δικά σου πόδια... Μπορεί όλη αυτή η ποδαρίλα να ήσουν εσύ...

Χ: (Κλαίγοντας.) Δεν είναι έτσι... Σας παρακαλώ, σταματήστε... (Καταρρέει από την καρέκλα του στο πάτωμα.)

Λ: Όλα κουμπώνουν, λαγουδάκο... Όλα κουμπώνουν... Γύρευες κάτι για να γλιτώσεις από τον εαυτό σου... Το λεωφορείο μούγκρισε σαν τέρας... (Εμφατικά.) Σε έτρωγε το λεωφορείο... Σαν το Θηρίο της Αποκαλύψεως σε έτρωγε...

Χ: (Κλαίγοντας γοερά.) Δεν είναι έτσι...

Λ: Και τότε αποφάσισες να κάνεις κάτι... Μια πράξη σπουδαία και τέλεια... Δίχως κενά... Δίχως τρύπες – τ' ακούς; (Εμφατικά.) Δίχως τρύπες... Ή θα γινόσουν η ανθρωπότητα ή θα σε έτρωγε το τέρας... Σηκώθηκες κι ήσουν ανάλαφρος... Όλοι κοιμόντουσαν μέσα στην μπόχα της ποδαρίλας... Ήθελαν έναν Μεσσία να καθαρίσει τα όνειρά τους... Ζύγωσες τον οδηγό...

(Γονατίζει πάνω από τον πεσμένο Χ που δονείται από τους λυγμούς.)

Λ: Γονάτισες πίσω του.... Όπως η μητέρα στο βρέφος της... (Με φωνή αλλοιωμένη από την ένταση.) Όπως η Παναγία στο γιο του Θεού...

(Βάζει την κάνη πάνω στην πλάτη του Χ.)

Λ: Το έκανες με τα δάχτυλά σου... Δεν υπάρχει ωραιότερο όπλο από τα γυμνά δάχτυλα... Πιέζεις αργά και σταθερά... Κι έπειτα υπάρχει μια κρυφή στιγμή που αναδύεται, που γίνεται πράξη... Νιώθεις τη ζωή που βγαίνει να προστίθεται στη δική σου... Ένα ρίγος σαν οργασμός... Και το λεωφορείο σταμάτησε γλυκά στο πλάι του δρόμου...

(Σκύβει το στόμα του στο αφτί του πεσμένου Χ.)

Λ: Από τον οδηγό πήγες στις πρώτες θέσεις... Ήταν σαν να τρως ένα κομματάκι σοκολάτας... Η στιγμή που το συνθλίβεις με τα δόντια... (Με φωνή αλλοιωμένη από την ένταση.) Γινόσουν ένας καινούριος άνθρωπος... Ξαναγεννιόσουν... Γινόσουν όσοι άφηνες πίσω σου...

(Ξανασηκώνεται και πάλι.)

Λ: Όταν έφτασες στη γαλαρία, είδες την αδειανή θέση... Μα είχες ακόμη τέσσερις να καρδύσεις... Όταν τέλειωσες και με αυτούς, κάθισες στη θέση σου... Μύρισες τον αέρα... Κι η μπόχα της ποδαρικής δεν υπήρχε πια... Ο τόπος ευωδίαζε... Ευωδίαζε καθαρότητα...

(Τραβάει το όπλο από την πλάτη του Χ.)

Λ: Τότε σιέφτηκες πως όλα έγιναν με τα ρουθούνια... Πως τα μάτια είναι άχρηστα για μια τόσο μεγάλη ώρα... Και πως εσύ είχες γίνει ένας αόμματος... Άκουσέ το για να δεις πώς σου φαίνεται... (Με αλλοιωμένη φωνή.) Αόμματος...

(Σηκώνεται και κάθεται στην καρέκλα του.)

Λ: Τόσο απλό, λαγουδάκι... Απλό και πεντακάθαρο...

Χ: (Μιλάει ξέπνοα και χαμηλόφωνα, σαν να έχει συνέλθει από λιποθυμία.) Πεντακάθαρο... Γιατί το λες πεντακάθαρο;

Λ: Γιατί αστράφτει... Και δεν αφήνει τρύπες και θαμπούρες...

Χ: Αστράφτει... Σαν τρέλα...

Λ: Σαν την ανάσα...

Χ: Σαν την ανάσα...

Λ: Κι εσύ ανάσανες... *(Εμφατικά.)* Ανάσανες ελεύθερος, λαγουδάκο...

Χ: «Η ελευθερία σας είναι άχρηστη αν δεν έρθετε να φάτε, να πιείτε και να κοιμηθείτε μαζί μας...»

Λ: Άντε πάλι τα ίδια... Αφού παραδέχτηκες το φονικό, τώρα τι τα χρειάζεσαι αυτά, λαγουδάκο;

Χ: Νομίζω πως έχει έρθει η ώρα...

Λ: Ποια ώρα εννοείς, λαγουδάκο...

Χ: Η ώρα για σένα...

Λ: Ποια ώρα, στο διάολο, εννοείς;

Χ: Η ώρα να με αγκαλιάσεις... Να με αγκαλιάσεις σαν αδελφό...

(Τα φώτα σβήνουν. Από τα μεγάφωνα ακούγεται η γνωστή μελωδία της Ενάτης του Μπετόβεν – λίγο πριν από το μεγάλο της ξέσπασμα. Αρχίζει σαν να είναι κάπου βαθιά – κι έπειτα δυναμώνει, σαν να πλησιάζει.

***

Στο σημείο αυτό τελειώνει η πρώτη πράξη. Αν κριθεί αναγκαίο, μπορεί να γίνει κάποια διακοπή. Ή μπορεί το έργο να συνεχιστεί απευθείας με τη σκηνή 9.)

ΔΕΥΤΕΡΗ ΠΡΑΞΗ

9.

(Από την αρχή της σκηνής, ο Λ μιλάει εξακουλουθητικά με έντονη επιθετική ειρωνεία.)

Λ: Σαν αδελφό;

Χ: Ναι, μόνο σαν αδελφό...

Λ: Γιατί; Για να με καρυδώσεις και μένα, δολοφόνε;

Χ: Σου το είπα από την αρχή... Θα αγκαλιαστούμε... Θα το δεις...

Λ: Το 'χεις λαχτάρα, έτσι;

Χ: Αυτό είναι το πεπρωμένο...

Λ: Το πεπρωμένο;

Χ: Ναι, το πεπρωμένο μας...

Λ: Έχεις πλάκα, φονιά... Τόση πλάκα, που μπορεί να σε κρατήσω για μένα – να μην σε δώσω στην αστυνομία...

Χ: Ο κάθε άνθρωπος έχει την ώρα του...

Λ: Ναι, αρχίδι... Και κάποτε έρχεται και η τελευταία ώρα του...

Χ: Είναι μια ώρα – μια στιγμή, πες καλύτερα – που σιάζει το άνθος... Που ανοίγει...

Λ: Το πας φριτί φριτί... Το γυρεύεις...

Χ: Όλοι κουβαλάνε ένα άνθος...

Λ: Θα πω πως μου επιτέθηκες... Πως πήγες να με στραγγαλίσεις με τα δάχτυλά σου...

Χ: Σε ποιους θα το πεις;

Λ: Στην αστυνομία...

X: Α, στην αστυνομία...

Λ: Μετά θα βρουνε το λεωφορείο με τους στραγγαλισμένους, θα συγκρίνουν τα δαχτυλικά αποτυπώματα και όλα θα δέσουν...

X: Στ' αλήθεια, είσαι αρκετά αφελής...

Λ: Αφελής; Με είπες αφελή;

X: Νομίζεις πως το πίστεψα το σκετσάκι;

Λ: Ποιο σκετσάκι, παλιόπουστα;

X: Το σκετσάκι με την αστυνομία... Πως τάχα τους πήρες και τους μίλησες και όλα αυτά...

Λ: (Με ειρωνική επιδοκιμασία.) Α, εσύ είσαι καλός... Πολύ καλός... Παίζεις χοντρό παιχνίδι... Μα ξέρεις, εγώ δεν μασάω από αυτά...

X: Δεν πήρες ποτέ την αστυνομία...

Λ: Τι μας λες;

X: Μιλούσες στον αέρα... Έπαιζες θέατρο...

Λ: Για προχώρα το... Προχώρα το, λαγουδάκο...

X: Φοβήθηκες να πάρεις την αστυνομία...

Λ: Για δες μαγκιά ο λαγουδάκος... Ωστε φοβήθηκα, αρχίδι;

X: Αν δεν είχες φοβηθεί, θα έπαιρνες...

Λ: Και γιατί να φοβηθώ, Αόμματε; Και τι έχω κάνει;

X: Κάτι...

Λ: Τι «κάτι»;

X: Δεν ξέρω...

Λ: Α, όχι έτσι, λαγουδάκο... Τα «δεν ξέρω» δεν σου ταιριάζουν... Οφείλεις να ξέρεις τι έχω κάνει...

X: Δεν χρειάζεται να ξέρω... Όλοι έχουν κάνει κάτι...

Λ: Όλοι;

X: Ναι, όλοι... Οι άνθρωποι είναι καμωμένοι για να κάνουν κάτι...

Λ: Με τις φιλοσοφίες δεν γίνεται αφήγηση, λαγουδάκο... Πρέπει να βρεις τι έχω κάνει...

X: Κάτι ασήμαντο... Κυρίως για αυτά φοβούνται οι άνθρωποι... Δεν έχεις άδεια για την καρμπίνα...

Λ: Σ' το είπα... Άμα θέλεις, τα καταφέρνεις...

X: Δεν έχεις άδεια, και τρέμεις μην τυχόν και σε πιάσουν...

Λ: Ήσυχα, λαγουδάκο, γιατί θυμάσαι πριν πώς έκλαιγες...

X: Γι' αυτό δεν πήρες την αστυνομία... Για την άδεια οπλοφορίας...

Λ: Ακόμη καλύτερα, λοιπόν... Αν δεν πήρα τους μπάτσους, δεν με εμποδίζει κανένας... Σου σκορπίζω τα μυαλά, καίω το πτώμα, σαπουνίζω τους τοίχους και πάω για ύπνο... Θα είσαι μονάχα ένα όνειρο... Ένα παράξενο όνειρο μέσα στη νύχτα...

X: Δεν θα το κάνεις...

Λ: Γιατί; Γιατί δεν θα το κάνω;

X: Δεν είσαι ακόμη έτοιμος...

Λ: Για τι δεν είμαι έτοιμος, λαγουδάκο...

X: Για να ανθίσεις...

Λ: Πουλιάς τέτοια παπατζιλίγια; Καθάρισε εξήντα ανθρώπους στο λεωφορείο, και μιλάς για ανθίσματα και σαχλαμάρες...

X: Όταν ανθίσεις, θα το νιώσεις... Θα νιώθεις τον κόσμο να τρεμίζει στην ανάσα σου...

Λ: Τι μας λες;

X: Θα αναπνέεις και θα είσαι ο ζωοδότης του κόσμου...

Λ: Έχεις σχέδιο, φονιά... Έχεις σχέδιο...

X: Θα είσαι αυτός που είσαι... Ο εαυτός δίχως ίσκιο... Ο μεγάλος κατακόρυφος εαυτός μέσα στο μεγάλο μεσημέρι...

Λ: Τα έχεις δουλεμένα όλα, αρχιδάκι... Τα κλάματα, τις υστερίες, τις ατάκες για τον Θεό και τα μεγάλα μεσημέρια... Τα έχεις δουλεμένα και τα σερβίρεις στη σειρά, μήπως και ψαρέψουν κανέναν ηλίθιο...

X: Και τότε ο κόσμος καθαρίζει... Τα πράγματα τρέμουν με απίστευτη διαύγεια...

Λ: Συνέχισέ το, να σε δω ως πού φτάνεις, αρχίδι... Ίσως και να χαραμίστηκες ως φονιάς... Μπορούσες να γίνεις ηθοποιός... Ή και προφήτης... Συνέχισέ το...

X: Και η αδελφοσύνη απλώνεται...

Λ: Και τώρα να πέςεις σε παραλήρημα – έχεις κάνα πεντάλεπτο να το κάνεις...

X: Σαν τη χαραυγή – έτσι απλώνεται... Σαν την ημέρα που ανατέλλει...

Λ: Κι άμα σκοπεύω να σε κάνω σαλάμι, λαγουδάκι;

X: (Με απορημένο ύφος.) Δεν κατάλαβα;

Λ: (Σαρκάζοντας.) Σου χάλασα τη χαραυγή, πουστράκι;

X: Δεν καταλαβαίνω...

Λ: (Με έμφαση.) Λέω, κι άμα σκοπεύω να σε κάνω σαλάμι, λαγουδάκι...

X: Σαλάμι;

Λ: Ναι, σαλάμι...

X: (Με ανέκφραστη φωνή.) Δεν ήξερα πως οι άνθρωποι μπορούν να γίνουν σαλάμι...

Λ: Φυσικά και μπορούνε, λαγουδάκι... Κάθε κρέας μπορεί να γίνει σαλάμι...

Χ: Για ποιον λόγο;

Λ: Για τους λόγους που φτιάχνεται το σαλάμι... Για να γίνουν φαγώσιμο που αντέχει στο χρόνο...

Χ: Δεν μπορώ να το πιστέψω αυτό...

Λ: Πίστεφέ το, αρχίδι... Οι άνθρωποι πρέπει να προνοούν... Για τους καιρούς της μεγάλης πείνας...

Χ: Δεν γίνεται σαλάμι από ανθρώπους...

Λ: Κι όμως, το φτιάχνουνε εδώ και αιώνες... Πάντοτε θα επίκειται μια μεγάλη πείνα...

Χ: Δεν είναι δυνατόν...

Λ: Στο χωριό μου, κάθε σπίτι είχε το κελάρι με τα σαλάμια του... Το φθινόπωρο, οι οικογένειες ετοίμαζαν το σαλάμι του χειμώνα...

Χ: Και από ποιους το φτιάχνουνε;

Λ: Από ποιους; (Με θραμβευτική ένταση.) Από ανθρώπους, λαγουδάκι...

Χ: Ποιους ανθρώπους;

Λ: Από τους ανθρώπους που πρέπει...

Χ: Δηλαδή από ποιους;

Λ: Από τους ανθρώπους που πρέπει να γίνουν σαλάμι...

Χ: Από ζητιάνους; Από γέρους;

Λ: Από γέρους, από ζητιάνους, από κλέφτες, από μικρά παιδιά, από γυναίκες... Από ό,τι μπορείς να φανταστείς...

Χ: Μα πώς;

Λ: Τι πώς;

X: Πώς γίνεται;

Λ: (Με ένταση.) Στραγγάλισες εξήντα ανθρώπους επειδή σου μύρισαν τα πόδια τους, και ρωτάς το πώς, Αόμματε; Να σου πω, λοιπόν, το πώς... Τους τεμαχίζεις, τους αλατίζεις, δένεις τα κομμάτια μέσα σε έντερο και τα αφήνεις να ξεραθούν...

X: Εννοούσα, ποιος διαλέγει ποιον...

Λ: Όποιος μπορεί, διαλέγει, αρχίδι... Όπως διαλέγουν από αιώνες οι άνθρωποι...

X: Και το σαλάμι αυτό, τρώγεται;

Λ: Είναι το νοστιμότερο σαλάμι του κόσμου...

X: Λένε πως το ανθρώπινο κρέας είναι άνοστο...

Λ: Αυτοί που το λένε αυτό, το έχουν δοκιμάσει;

X: Εσύ, το έχεις δοκιμάσει;

Λ: (Με ένταση.) Ναι, αρχίδι, το έχω δοκιμάσει... Εμείς, στα χωριά, το φτιάχναμε το φαγητό μας με τα χέρια μας...

X: Εγώ δεν κρίνω κανέναν... Δεν είναι η δουλειά μου...

Λ: Και ποια είναι η δουλειά σου, λαγουδάκο...

X: Εγώ είμαι μόσχευμα...

Λ: Είπα κι εγώ – είχα ώρα να ακούσω για το μόσχευμα... (Σκύβει προς το μέρος του.) Άκου εδώ, μόσχευμα... Και άδεια οπλοφορίας έχω και τίποτε δεν έχω κάνει... Άρα;

X: Άρα τι;

Λ: Γιατί δεν κάλεσα την αστυνομία μόλις σε βρήκα;

X: Γιατί;

Λ: Γιατί είδα σε σένα ένα λαχταριστό ανθρώπινο σαλάμι... Οι νέοι βγάζουν πάντοτε το νοστιμότερο σαλάμι...

Χ: Και γιατί το αργείς τόσην ώρα;

Λ: Σε ξεφαχνίζω, λαγουδάκο, για να δω άμα θα σε ψάξει κανείς...

Χ: Πού; Σε ποιο κελάρι;

Λ: Δεν κατάλαβα;

Χ: Σε ποιο κελάρι θα έφτιαχνες το σαλάμι;

Λ: Γιατί; Έχεις προτιμήσεις;

Χ: Πού είναι το κελάρι σου; Πάνω; Στο υπόγειο; Σε κάποια αποθήκη πίσω;

Λ: Ας πούμε πως είναι στο υπόγειο... Τα κελάρια βρίσκονται συνήθως στα υπόγεια... Ησύχασες;

Χ: Πάνω είναι τα υπνοδωμάτια;

Λ: Πού το πηγαίνεις, αρχιδάκι; Πού το πηγαίνεις;

Χ: Στο κελάρι πας με σκάλα ή με ασανσέρ;

Λ: *(Χαμηλόφωνα και νευρικά.)* Κάπου το πας, πουστράκι... Κάπου το πας...

Χ: Πηγαίνει μόνο του...

Λ: *(Στον ίδιο χαμηλόφωνο νευρικό τόνο.)* Αλλά όπου κι αν το πας, θα σου λιανίζω τα εντόσθια... Κιμά θα σου τα κάνω... *(Αργά και συλλαβιστά.)* Κι - μ ά ...

10.

X: Είναι στ' αλήθεια παράξενο...

Λ: Ποιο είναι παράξενο;

X: Δεν σου τηλεφώνησε... Δεν σε πήρε ούτε μια φορά...

Λ: Ποιος να μου τηλεφωνήσει;

X: Η γυναίκα σου...

Λ: Μα αφού την ενημέρωσα...

X: Και δεν ανησύχησε; Της είπες να πάρει όποτε θέλει...

Λ: Όχι, δεν ανησύχησε... Η γυναίκα μου δεν ανησυχεί, γαμημένε...

X: Δεν σ' αγαπάει;

Λ: Πρόσεξε, αρχιδάκι, έφτασες στο όριο...

X: Εσύ, κάθε φορά που σου μιλάω για τους δικούς σου, χάνεις τον έλεγχο...

Λ: Τώρα θα τον χάσω, πουστράκι... Τώρα...

X: Δεν είναι παράξενο; Να μην σου τηλεφωνήσει ούτε μια φορά;

Λ: Όχι, δεν είναι παράξενο, γαμώ τη μάνα σου... Μου έχει εμπιστοσύνη, παλιομπάσταρδε...

X: Και δεν ενδιαφέρθηκε να μάθει τι γίνεται; Πέρασε τόση ώρα...

Λ: *(Συνεχίζει να μιλάει χαμηλόφωνα, αλλά με πολύ μεγάλη εσωτερική ένταση.)* Παίζεις το παιχνίδι, αρχίδι... Παίζεις χοντρά, δολοφόνε... Αλλά θα σου το βγάλω από τη μύτη, πίστεψέ το...

X: Λογικά, έπρεπε να σε είχε πάρει...

Λ: Δεν θα τη γλιτώσεις, φονιά... Θα σου κάνω τα μυαλά ταπετσαρία... Κι εδώ που τα λέμε, αυτό πρέπει να γίνει...

X: Έπρεπε να σε είχε πάρει τουλάχιστον δυο φορές...

Λ: Αν έπαιρνα την αστυνομία, απλώς θα σε βάζαν στη φυλακή... Κι αυτό είναι όλο... Ούτε ηλεκτρική καρέκλα ούτε τίποτε...

X: Η σωστή γυναίκα ανησυχεί για τον άντρα της...

Λ: Θα άρχιζαν να σου στέλνουν γράμματα θαυμασμού... Οι εφημερίδες θα σου έδιναν παρατσούκλι: Ο Εκκαθαριστής... Αυτός που τους καθάρισε επειδή μύριζαν τα πόδια τους...

X: Η σωστή γυναίκα παίρνει τηλέφωνο... Της είπες να πάρει όποτε θέλει...

Λ: Οι σιχαμένοι δημοσιογράφοι θα σου παίρνανε συνεντεύξεις... Κι εσύ θα απαντούσες πουλώντας τρέλα... Θα έλεγες λόγια για την ανθρωπότητα, για τον Επίσκοπο Μυριήλ, για την Ενάτη... Και για τους λευκοντυμένους... Και ότι ένιωσες πως είχες μια αποστολή και τέτοια... Κι αυτοί θα τρίβανε τα χέρια τους γιατί θα έγραφες στο γυαλί...

X: Πέρασε τόση ώρα... Δεν μπορεί να μην ανησύχησε...

Λ: Σύντομα θα έγραφες βιβλίο... Ο Εκκαθαριστής της Εθνικής Οδού... Ή ο Εκκαθαριστής της Νύχτας... Ή ακόμη καλύτερα: ο Εκκαθαριστής της Χαραυγής... Και μονομιάς θα γινόταν και ταινία... Θα έβγαζες λεφτά με ουρά, θα γινόσουν στάμπα σε μπλουζάκια... Ένας διάσημος... Έτσι γίνεται το κόλπο...

X: Κάτι δεν πάει καλά με όλο αυτό... Δεν μπορεί μια γυναίκα να μην ανησυχεί...

Λ: Ωραίο όνειρο όλο αυτό, φονιά... Αλλά τώρα αποχαιρέτησέ το... (Του βάζει την καραμπίνα στο κεφάλι.)

X: Το ερώτημα είναι με ποιον μίλησες πριν... Γιατί με τη γυναίκα σου δεν μίλησες...

Λ: Το ερώτημα είναι αν θα απομείνει κάτι από το κεφάλι σου... Νομίζω πως δεν θα μείνει...

X: Κι εγώ νομίζω πως δεν μίλησες με κανέναν... Πως μιλούσες σε ένα κλειστό ακουστικό...

Λ: Η γυναίκα μου μου έχει εμπιστοσύνη, αρχίδι... Κλείδωσε τις πόρτες και κοιμήθηκε... Ξέρει πως σκουληκάκια σαν κι εμένα τα λιώνω... Τα κάνω μουντζούρα στο πάτωμα...

Χ: Πριν ήταν να με κάνεις σαλάμι...

Λ: Πριν ήταν πριν... Τώρα άλλαξα γνώμη...

Χ: Αλλάζεις γρήγορα γνώμη...

Λ: Δεν γίνεται σαλάμι από σκουλήκια, αρχιδάκι...

Χ: Τι την έχεις κάνει;

Λ: (Ξαναβάζει την κάνη στο κεφάλι του.) Αυτό είναι το τέλος...

Χ: Κάν' το – δεν θα με ψάξει κανείς...

Λ: (Φωνάζοντας.) Και βέβαια θα το κάνω, δολοφόνε...

Χ: (Φωνάζοντας ακόμη πιο δυνατά.) ΕΜΠΡΟΣ, ΛΟΙΠΟΝ, ΤΙ ΠΕΡΙΜΕΝΕΙΣ...

Λ: (Ουρλιάζοντας.) ΤΕΛΟΣ... ΗΡΘΕ ΤΟ ΤΕΛΟΣ ΣΟΥ, ΑΡΧΙΔΙ...

Χ: Κι εγώ σου λέω πως δεν ήρθε...

Λ: ΓΙΑΤΙ; ΘΑ ΣΕ ΛΥΠΗΘΩ;

Χ: Γιατί θέλεις να ακούσεις το παρακάτω...

Λ: Θέλω να σκάσεις...

Χ: Τρελαίνεσαι να ακούσεις παρακάτω... Νιώθεις απίστευτη ηδονή...

Λ: Ναι, σε κάνω χάζι, σκουληκάκι...

Χ: Θέλεις να ακούσεις, κύριε... Θέλεις να μάθεις τι ξέρω...

Λ: Δεν ξέρεις τίποτε, φονιά... Δεν υπάρχει τίποτε... Σκότωσες τους ανθρώπους στο λεωφορείο και τώρα ψάχνεις να ρεφάρεις...

X: Να ρεφάρω; Γιατί, τι έχεις κάνει για να ρεφάρω;

Λ: Παίζεις χοντρό παιχνίδι... Αλλά θα σε λιώσω... Θυμήσου το αυτό... *(Σκύβει στο αφτί του και το ψιθυρίζει.)* Θα σε λιώσω...

X: Τη γυναίκα σου, τι την έκανες;

Λ: Θα δω πού το πας και θα σε λιώσω...

X: Πάντως, το τηλέφωνο που την πήρες ήταν κι αυτό σιετσάκι... Και μάλιστα κακοπαιγμένο... Χειρότερο κι από την κλήση στους μπάτσους...

Λ: Λίγο ακόμη, αρχίδι... Λίγη υπομονή ακόμη...

X: Ούτε για σχολική παράσταση...

Λ: Η γυναίκα μου είναι πάνω, καριόλη...

X: Εννοείς πως την έχεις χτίσει στον τοίχο;

Λ: *(Ουρλιάζοντας και χτυπώντας τον με την κάνη της καραμπίνας.)*
ΘΑ ΣΟΥ ΓΑΜΗΣΩ ΤΗΝ ΠΑΝΑΓΙΑ, ΧΑΣΑΠΗ...

X: Υπάρχει μια ταινία με αυτό το θέμα...

Λ: *(Χαμηλόφωνα, σχεδόν ψιθυριστά.)* Θα σου γαμήσω την Παναγία, αρχίδι... Σ' το υπόσχομαι... Θα δακρύσεις το γάλα της μάννας σου...

X: Κι ένα διήγημα...

Λ: Σ' το υπόσχομαι, Αόμματε...

X: Ένα παλιό διήγημα...

Λ: Θα σου βγάλω τα μάτια με το κουτάλι...

X: Εδώ που τα λέμε, δεν είναι και πολύ παράξενο... Πάντοτε οι άνθρωποι έθαβαν ανθρώπους μέσα στους τοίχους...

Λ: Και τότε δεν θα λες εξυπνάδες...

X: Ήθελαν να έχουν ζεστά σπίτια... Όσο να πεις, η ανθρώπινη παρουσία ζεσταίνει...

Λ: Θα θες να κλάψεις, μα δεν θα μπορείς...

X: Και βέβαια, πρέπει να σκεφτούμε τι έγινε με τα παιδιά...

Λ: *(Εμφατικά.)* Δεν θα μπορείς, αρχίδι...

X: Πρέπει να βάλουμε τα σωστά ερωτήματα...

Λ: Δεν θα έχεις μάτια για να δακρύσεις...

X: Το παν είναι να σκεφτείς τα σωστά ερωτήματα...

Λ: *(Σε άλλο τόνο, χαμηλόφωνα.)* Φταίω εγώ... Σε άφησα να το τραβήξεις, αρχιδάκι...

X: Ένα σωστό ερώτημα μπορεί να σώσει τον κόσμο...

Λ: Αλλά τώρα τελειώνει...

X: Ας πούμε: γιατί; *(Εμφατικά.)* Γιατί κάποιος να το σκεφτεί;

Λ: Αυτό θα είναι αληθινό άνθισμα..

X: Μα δεν είναι αυτό το σωστό ερώτημα...

Λ: Αυτό θα ευωδιάσει τον κόσμο...

X: Το σωστό ερώτημα είναι: Γιατί όχι;

Λ: *(Κολλάει την κάνη στο κεφάλι του X. Φωνάζει.)* Τελειώνει, αρχιδάκι...

X: Τα παιδιά θα ψάχνανε τη μητέρα τους...

Λ: Τέσσερα, τρία, δύο, ένα...

X: *(Φωνάζει κι αυτός.)* Πάντοτε τα παιδιά ζητάνε τη μητέρα τους...

Λ: *(Φωνάζει δυνατώτερα.)* ΤΕΛΟΣ ΧΡΟΝΟΥ...

X: *(Χαμηλόφωνα, σχεδόν συνωμοτικά.)* Πότε τα σκοτώσες τα παιδιά;

Λ: *(Με τρέμουλο στη φωνή.)* Μη μιλάς, χασάπη... Μη μιλάς...

X: Για τα παιδιά σου λέω, κύριε... Πότε τα σκοτώσες;

Λ: *(Χαμηλόφωνα, με ξερή φωνή.)* Σου αρέσει να παίζεις με τη φωτιά, αρχιδάκι... Έτσι; Παίζεις με τη φωτιά...

X: Τα σκοτώσες ένα ένα ή όλα μαζί;

Λ: Αλλά εγώ δεν είμαι κοιμισμένος επιβάτης λεωφορείου, αρχιδι... Εγώ θα σε σκοτώσω...

X: Μάλλον όλα μαζί...

Λ: Μέτρα μέχρι το τρία και θα ανάψουν τα φώτα...

X: Ένα ένα, θα άρχιζαν να ρωτούνε... Θα αναζητούσαν τη μητέρα τους...

Λ: *(Μετράει.)* Ένα ...

X: Οπότε καλύτερα όλους μαζί... Και τη μητέρα και τα παιδιά...

Λ: Μετά θα σε κόψω κομμάτια και θα σε αφήσω στο δρόμο...

X: Ένα βράδυ, ενώ κοιμόντουσαν... Μια κι έξω, που λέμε...

Λ: Να σε φάνε τα όρνια...

X: Μ' έναν πόνο, όπως εύχονται στις γέννες...

Λ: *(Σαν να μονολογεί.)* Νομίζεις πως θα φοβηθώ τις τύψεις... Αυτό είναι... Νομίζεις πως σύμμαχός σου είναι οι τύψεις...

X: Πήγες στα κρεβάτια τους και το έκανες... Τον ένα μετά τον άλλον... Με γυμνά δάχτυλα... Τους πέρασες από τον ύπνο στον θάνατο...

Λ: Μα δεν θα υπάρχουν τύψεις για σένα, φονιά...

X: Και την ώρα που ένιωθες στα δάχτυλά σου τη ζωή τους να σβήνει, εσύ αυξήθηκες... Σαν μπουμπούκι που ανοίγει...

Λ: Δύο ...

X: Κατόπιν έχτισες μέσα στον τοίχο τα πτώματά τους...

Λ: *(Ουρλιάζει, σε κατάσταση αλλοφροσύνης.)* ΕΙΣΑΙ ΣΤ' ΑΛΗΘΕΙΑ ΕΝΑ ΨΟΦΙΜΙ...

X: Ήθελες ζεστασιά...

Λ: ΕΝΑ ΣΑΠΙΟ ΑΡΧΙΔΙ...

X: Και οι τοίχοι ζεσταίνονται από την ανθρώπινη παρουσία...

Λ: ΤΡΙΑ, ΠΑΛΙΟΠΟΥΣΤΗ, ΤΡΙΑ...

X: Ή μήπως τους έκανες σαλάμι;

11.

Λ: *(Βαριανασαίνοντας.)* Ψοφίμι...

Χ: Όσο πιο νέος ο άνθρωπος, τόσο νοστιμότερο το σαλάμι...

Λ: Εγώ τέλειωσα μαζί σου, ψοφίμι...

Χ: Έτσι δεν είναι;

Λ: *(Μιλάει χαμηλόφωνα και βιαστικά, σε εντελώς διαφορετικό τόνο και ύφος από πριν. Πλέον δεν αποπνέει την επιθετική βιαιότητα που είχε προηγουμένως. Σαν να έχει μεταμορφωθεί.)* Ούτε ως ψοφίμι μπορείς να φτουρήσεις...

Χ: *(Μιλάει σε τόνο σοβαρό, δίχως ειρωνεία.)* Οπότε σκέψου πόση νοστιμιά θα βγάζουν τα παιδιά... Πόση ραφινάτη απαλότητα στον ουρανίσκο...

Λ: Αυτό είσαι... Ένα διεστραμμένο ψοφίμι...

Χ: Εσύ μου τα έμαθες αυτά τα μυστικά... Είσαι ο δάσκαλός μου...

Λ: Ούτε τα όρνια δεν θα σου δίνανε σημασία...

Χ: Τα φτιάχνατε στο χωριό σου... Είχατε ένα κελάρι γεμάτο σαλάμια...

Λ: Θα σιχαίνονταν να σε ζυγώσουν...

Χ: Εσύ τα είπες αυτά... Εγώ απλώς τα θυμάμαι...

Λ: Είσαι ένα πτώμα... Εξαρχής, αυτό ήσουν... Γεννήθηκες πτώμα...

Χ: Εγώ είμαι μόσχευμα...

Λ: Και στο λεωφορείο, γι' αυτό τους καθάρισες όλους... Γιατί ζούσανε, γιατί ανέπνεαν...

Χ: Για την ακρίβεια: είμαι το μόσχευμά σου...

Λ: Αλλά την πάτησες, φονιά... Γύρεψες να με κάνεις να νιώσω συνένοχος... Αλλά την πάτησες... Δεν έχω παιδιά... Ούτε γυναίκα...

Χ: Είχες... Και τα λιγουρευτήκες...

Λ: Αν είχα, δεν θα έβλεπες κάποια φωτογραφία τους στο ράφι;

Χ: Είχες... Και τις έβγαλες για να σβήσεις τα ίχνη...

Λ: Δεν έχω παιδιά, πουστράκι... Μιλάς στο βρόντο: την έχεις πατήσει...

Χ: Και γιατί μου είπες ότι έχεις;

Λ: Γιατί ήσουν εισβολέας... Εχθρός μου... Κι όσο λιγότερα ξέρουν οι εχθροί, τόσο καλύτερα...

Χ: Και γιατί ούρλιαζες όποτε μιλούσα για τα παιδιά σου;

Λ: Για να μην καταλάβεις πως δεν έχω... Ήταν πλεονέκτημα να νομίζεις πως έχω ένα ευαίσθητο σημείο...

Χ: Γιατί;

Λ: Γιατί τι;

Χ: Γιατί περιμένεις να τα πιστέψω όλα αυτά;

Λ: Δεν είναι υποχρεωτικό να με πιστέψεις... Το σημαντικό είναι πως ξεμπροσιάστηκες...

Χ: Ξεμπροσιάστηκα;

Λ: Έδειξες ποιος είσαι... Ομολόγησες τους φόνους στο λεωφορείο... Όταν σε έπιασα, ήσουν ένα πρεζόνι που έπαιζε θέατρο... Ενώ τώρα... (Σταματάει.)

Χ: Τώρα;

Λ: Τώρα είσαι αυτό που είσαι...

Χ: Κι εσύ;

Λ: Εγώ, τι;

X: Εσύ, ποιος είσαι;

Λ: Εγώ είμαι κάποιος που οφείλει να αμυνθεί...

X: Μόνον αυτό;

Λ: Ναι, μόνον αυτό...

X: Θα μου έβαζες την κάνη της καραμπίνας στον κώλο... Θα πυροβολούσες και θα τινάζονταν από το στόμα μου σκατά και εντόστια...

Λ: Έλεγα αυτά που έπρεπε να πω...

X: «Έπρεπε»;

Λ: Έπρεπε να δω τις προθέσεις σου...

X: Με χτύπησες... Μου κολλούσες την κάνη στο κεφάλι και την όπλιζες...

Λ: Έπρεπε να το κάνω... Έλεγες ψέματα...

X: Και φώναζες: Μ Π Α Μ ...

Λ: Έπρεπε να πεις την αλήθεια...

X: Θα μου έκανες τα μυαλά ταπετσαρία...

Λ: Είχες μπει στο σπίτι μου... Έπρεπε να πεις την αλήθεια...

X: Θα μου έβγαζες τα μάτια με το κουτάλι... Θα με έκανες κιμά...
(Μιμείται τον εμφατικό τόνο του Λ.) Κι - μ ά ...

Λ: Είχες μπει στο σπίτι μου... Ήσουν εχθρός... Κι έλεγα μονάχα λόγια... Εσύ σκότωσες εξήντα επειδή σου μύρισαν...

X: Θα με έκανες σαλάμι... Μόλις με είδες, σκέφτηκες να με κάνεις σαλάμι...

Λ: Έπρεπε να δω πόσο ήσουν διατεθειμένος να το τραβήξεις...

X: Και τώρα ξέρεις;

Λ: Ξέρω...

Χ: Τι ξέρεις;

Λ: Πως θα το τραβήξεις μέχρι να σπάσει...

Χ: Και γιατί δεν κάλεσες την αστυνομία; Εάν κάποιος απειλείται, καλεί την αστυνομία...

Λ: Ήθελα να δω...

Χ: Να δεις τι;

Λ: Να δω... Να δω ποιος είσαι... Μπορεί να σήμαινες κάτι... Να ήσουν σημάδι...

Χ: Σημάδι για τι;

Λ: Σημάδι για κάτι...

Χ: Άρα, κάτι περίμενες...

Λ: Δεν περίμενα τίποτε... Απλώς ήθελα να δω...

Χ: Και τι είδες;

Λ: Πως είσαι ένα ακόμη... (Σταματάει, σαν να διστάζει.)

Χ: «Ένα ακόμη» τι;

Λ: Ένα ακόμη ψοφίμι...

Χ: Σ' το είχα πει και πριν – δεν είσαι έτοιμος... Ακόμα δεν είσαι έτοιμος...

Λ: Ένα ακόμη ψοφίμι χωρίς ζωή...

Χ: Και τώρα, τι θα κάνεις;

Λ: Θα σε σκοτώσω και θα σε κάψω... Προσπαθώ να συγκεντρωθώ για να το κάνω...

Χ: Θα το καταφέρεις;

Λ: Ναι, θα το καταφέρω... Θα σιεφτώ τους κοιμισμένους του λεωφορείου που στραγγάλισες... Και θα το κάνω...

Χ: Θα εκδικηθείς για λογαριασμό τους;

Λ: Όχι, δεν τους ήξερα... Δεν μπορείς να εκδικηθείς κάποιον που δεν ξέρεις...

Χ: Θα αποδώσεις δικαιοσύνη;

Λ: Αυτό, ναι... Είναι σωστό... Θα αποδώσω δικαιοσύνη...

Χ: Είναι σπουδαίο πράγμα η δικαιοσύνη...

Λ: Ναι, είναι...

Χ: Αν μάλιστα μπορούσες να το κάνεις με τα δάχτυλά σου, θα ήταν τέλειο...

Λ: Θα το κάνω με την καρραμπίνα... Θα είναι σχεδόν τέλειο...

Χ: Κάν' το...

Λ: Τι εννοείς;

Χ: Κάν' το... Πυροβόλησέ με...

Λ: Θα το κάνω όταν θα είμαι έτοιμος...

Χ: Νιώσε ελεύθερος και κάν' το...

Λ: Είμαι ελεύθερος... Και θέλω το χρόνο μου...

Χ: Εντάξει, λοιπόν... Πάρε το χρόνο σου... *(Παύση λίγων δευτερολέπτων.)* Πάντως, τώρα που το σκέφτομαι, ήταν πολύ κοντά...

Λ: Ποιο;

Χ: Ή μάλλον, για να χρησιμοποιήσω και τον σωστό χρόνο: είναι πολύ κοντά...

Λ: Ποιο είναι πολύ κοντά;

Χ: Αυτό που είπες, με το σαλάμι...

Λ: Πού είναι πολύ κοντά;

Χ: Πού; Στην αδελφοσύνη... Στην αληθινή αδελφοσύνη...

Λ: Στην αδελφοσύνη;

Χ: Ιδίως αν στο ίδιο σαλάμι βάλεις δύο ανθρώπους... Αν τους ενώσεις μέσα στο σαλάμι...

Λ: Είσαι στ' αλήθεια τρελός...

Χ: Ή και περισσότερους...

Λ: Είσαι τελείως τρελός... Ανώμαλος...

Χ: Ή και όλους τους ανθρώπους της γης...

Λ: Μου προκαλείς εμετό...

Χ: Κομματιασμένους και τυλιγμένους μέσα σε ένα έντερο...

Λ: Μου έρχεται, ψοφίμι...

Χ: Έχοντας αφήσει πίσω μας τον ατελή εαυτό μας...

Λ: *(Βογγάει σαν να έχει σπασμό εμετού που τον κρατάει μέσα του.)*

Χ: Θα γινόμασταν ένα... *(Με πάθος.)* Θα γινόμασταν
α ν θ ρ ω π ό τ η τ α ...

Λ: Σταμάτα... Σκάσε...

Χ: Ένα σώμα και μια ψυχή...

Λ: *(Δυναμώνει τον τόνο της φωνής.)* Σ κ ά σ ε ...

Χ: *(Φωνάζοντας.)* ΘΑ ΓΙΝΟΜΑΣΤΑΝ ΑΔΕΛΦΟΣΥΝΗ...

Λ: *(Φωνάζοντας.)* ΣΚΑΣΕ, ΣΟΥ ΛΕΩ...

Χ: *(Τραγουδάει τα λόγια από τον γνωστό ρυθμό της Ενάτης.)*
Freude, schöner Götterfunken Tochter aus
Elysium...

Λ: *(Με ταραχή.)* Ποιος είσαι;

X: *(Συνεχίζει να τραγουδάει, γεμάτος έξαψη.)* Wir betreten feuertrunken, Himmlische, dein Heiligtum...

Λ: *(Φωνάζοντας, σε κατάσταση μεγάλης ταραχής.)* ΠΕΣ ΜΟΥ ΠΟΙΟΣ ΕΙΣΑΙ...

X: Το είπες πριν... Είμαι αυτός που έγινα εδώ μαζί σου...

Λ: *(Με ραγισμένη φωνή.)* Ποιος είσαι;

X: Είμαι το μόνος σου...

Λ: *(Με μεγάλη ταραχή, με αγωνία.)* Πες μου, ποιος είσαι;

X: Θέλεις το όνομά μου;

Λ: Ναι, το όνομά σου...

X: Έχει σημασία το όνομά μου;

Λ: Ναι, έχει σημασία... Όταν σε ρώτησα πριν, ξεγλίστηρες απ' την ερώτηση...

X: Θα μπορούσα να σου πω οποιοδήποτε όνομα... Να είμαι ο Ιησούς Χριστός... Ή ο X-man...

Λ: Θα μιλούσα σε κάποιον...

X: Και τώρα μιλάς σε κάποιον... Μιλάς στον Αόμοτο...

Λ: Θέλω να μιλήσω σε κάποιον και να βλέπω το πρόσωπό του...

X: *(Σηκώνεται όρθιος και κάθεται στην καρέκλα του κανονικά, απέναντι στον Λ.)* Μπορείς να μου πεις ό,τι θέλεις...

Λ: *(Σφίγγει την καρμπίνα με ένταση.)* Είσαι ο διάβολος...

X: Μπορώ να γίνω όποιος θελήσεις...

Λ: Ένας εφιάλτης που απλώνει...

Χ: Θέλεις να μου πεις τι έγινε με τα παιδιά;

Λ: Τα παιδιά...

Χ: Ναι, τα παιδιά...

Λ: Είναι κάτι... *(Κομπιάζει, πιάνει το στέρνο του, σαν να πονάει.)*
Είναι κάτι που δεν θα έπρεπε να γίνει... Ανάρμοστο...

Χ: Τίποτε δεν είναι ανάρμοστο...

Λ: Κάτι παραπάνω από αυτό που πρέπει...

Χ: Δεν υπάρχει τίποτε παραπάνω στους ανθρώπους...

Λ: Έχεις δικιά σου παιδιά;

Χ: Όχι, δεν έχω...

Λ: Δεν ξέρεις τότε...

Χ: Μαθαίνω όμως... Μπορώ να μάθω... Είμαι εδώ για να μάθω...

(Ενώ μιλάει, ο Λ αφήνει την καρραμπίνα στο πάτωμα. Αλλά αυτό γίνεται σιγά σιγά, σχεδόν ανεπαίσθητα.)

Λ: Τα παιδιά, όταν είναι βρέφη, κοιμούνται ακίνητα... Και απολύτως σιωπηλά... Σαν πορσελάνινα αγάλματα... Δεν είσαι ποτέ σίγουρος...

Χ: Σίγουρος για ποιο πράγμα;

Λ: Για το αν αναπνέουν...

Χ: Γιατί να μην αναπνέουν;

Λ: Τα μωρά μπορεί να σταματήσουν να αναπνέουν από μόνα τους...

Χ: Γιατί;

Λ: Χωρίς λόγο... Λέγεται σύνδρομο αιφνίδιου βρεφικού θανάτου... Το μωρό σταματάει να αναπνέει χωρίς κάποιον λόγο...

X: Πάντοτε υπάρχει κάποιος λόγος...

Λ: (Σαν να μην τον άκουσε.) Από τότε που γεννήθηκε το πρώτο μου παιδί, η ιδέα αυτή μου έγινε εφιάλτης...

X: Ο αιφνίδιος βρεφικός θάνατος;

Λ: Ναι, αυτός...

X: Και τι έκανες;

Λ: Καθόμουνα και κοιτούσα το μωρό... Από την πρώτη νύχτα που ήρθαμε στο σπίτι από την κλινική... Κι έπειτα και τη δεύτερη... Κι έπειτα κάθε βράδυ – για όλο το βράδυ...

X: Τι έβλεπες;

Λ: Την ανάσα του... Είχα καθρεφτάκι και κάθε δέκα λεπτά το έβαζα στα ρουθούνια του παιδιού για να χνωτίσει...

X: Και πόσο καιρό το έκανες αυτό...

Λ: Για χρόνια... Το παιδί μεγάλωσε, γεννήθηκαν τα επόμενα...

X: Πότε κοιμόσουν;

Λ: Δεν κοιμόμουν... Ήμουν ο φύλακας του ύπνου, άρα δεν έπρεπε να κοιμηθώ... Έφτιαξα τη ζωή μου έτσι για να μην κοιμάμαι...

X: Δεν γίνεται ένας άνθρωπος να μην κοιμάται...

Λ: Εγώ δεν κοιμάμαι... Συνήθισα να μην κοιμάμαι...

X: Κοιμάσαι και δεν το καταλαβαίνεις...

Λ: Δεν κοιμάμαι... Δεν μπορώ πια να κοιμηθώ...

X: Γιατί;

Λ: Γιατί περιμένω... Αν κάποιος αποφασίσει να περιμένει, όλα μπορούν να γίνουν...

X: Τι περιμένεις;

Λ: Στην αρχή περίμενα τον αιφνίδιο βρεφικό θάνατο... Μετά, τα πράγματα θάμπωσαν...

Χ: Θάμπωσαν;

Λ: Ναι, θάμπωσαν... Χάθηκαν τα σχήματα των πραγμάτων... Περίμενα με όλο και περισσότερη ένταση... Και συνάμα περίμενα δίχως να ξέρω τι...

Χ: Την πράξη... Περίμενες την πράξη...

Λ: Δεν ξέρω τι είναι η πράξη... Νομίζω πως περίμενα την αναμονή...

Χ: Και μετά τι έγινε;

Λ: Μια νύχτα έγινε... Σκότωσα τα παιδιά... Το ένα μετά το άλλο...

Χ: Γιατί;

Λ: Δεν υπάρχει γιατί...

Χ: Πώς έγινε;

Λ: Τους έκλεισα το στόμα και τα ρουθούνια... Με τα χέρια... Με τα γυμνά δάχτυλα, αν αυτό σε ενδιαφέρει...

Χ: Με ενδιαφέρεις εσύ... Είμαι εδώ για σένα...

Λ: Είναι μια άβυσσος ο ύπνος του άλλου... Ό,τι κι αν κάνεις, δεν θα κρατηθείς...

Χ: Να κρατηθείς από τι;

Λ: Να κρατηθείς από αυτό που σε τραβά... Από το κέντρο του άλλου...

Χ: Τι υπάρχει στο κέντρο του άλλου;

Λ: Δεν ξέρω...

Χ: Κάτι υπάρχει... Δεν μπορεί να μην υπάρχει...

Λ: Σίγουρα υπάρχει... Αλλά δεν μπορώ να το ονομάσω... Είναι κάτι άγνωστο... Δοξαστικά άγνωστο... Μια αποθέωση της άγνοιας...

Χ: Η πράξη... Αυτό είναι πράξη...

Λ: Εσύ το είπες... Εγώ δεν ξέρω...

Χ: Ναι, εγώ το είπα...

Λ: Το ένωσα από την πρώτη νύχτα... Ήτανε καλοκαίρι κι είχα ανοιχτό παράθυρο... Κάποτε φύσαγε ένα αεράκι... Για λίγο... Το μωρό κοιμότανε ακίνητο... Κι εγώ το ήξερα...

Χ: Τι ήξερες;

Λ: Πως μέσα του υπήρχε αυτό το κέντρο...

Χ: Γιατί δεν πήγες να κοιμηθείς;

Λ: Δεν γινόταν να πάω...

Χ: Γιατί;

Λ: Γιατί το αγαπούσα...

Χ: Γιατί θέλησες να το σκοτώσεις...

Λ: Ίσως γι' αυτό...

Χ: Το θέλησες από τότε... Από την πρώτη νύχτα...

Λ: Ίσως και να το θέλησα...

Χ: Θέλησες να γλιστρήσεις στον άλλον... Στον ύπνο του άλλου...

Λ: Δεν ξέρω...

Χ: Από την πρώτη νύχτα... Να γλιστρήσεις στο κέντρο του άλλου...

Λ: Ναι, νομίζω πως το θέλησα από τότε...

Χ: Και γιατί δεν το έκανες...

Λ: Γιατί δεν το πίστευα...

X: Δεν το πίστευες;

Λ: Δεν ήμουν έτοιμος...

X: Και πώς έγινες έτοιμος...

Λ: Δεν ξέρω... Χρειάστηκε να περάσουν χρόνια...

X: Αφού γεννήθηκαν και τα άλλα παιδιά...

Λ: Ναι, αφού γεννήθηκαν...

X: Και μεγάλωναν...

Λ: Μεγάλωναν... Αλλά...

X: Αλλά τι...

Λ: Αλλά μαζί με τα παιδιά μεγάλωνε και ο άλλος... Μεγάλωνε μέσα στον ύπνο...

X: Πώς μεγάλωνε;

Λ: Τον ένιωθα να... (Κομπιάζει.)

X: Να κάνει τι;

Λ: Να βαθαίνει...

X: Και στο τέλος, τι έγινε;

Λ: Ήταν ένα βράδυ... Σκέφτηκα... (Κομπιάζει.)

X: Τι σκέφτηκες;

Λ: Πως υπάρχω για να πάω εκεί μέσα... Πως, αν πάω εκεί μέσα, θα ενωθώ...

X: Και πήγες...

Λ: Ναι, πήγα... Δεν μπορώ να εξηγήσω το γιατί... Αλλά ξαφνικά ήταν μονάχα μια κίνηση... Μια φυσική ώση... Έσκυφα πάνω από το

πρώτο παιδί... Κι έπειτα έσκυφα πάνω από το δεύτερο... Κι έπειτα πάνω από το τρίτο...

X: (Επαναλαμβάνει λόγια που στην προηγούμενη πράξη είπε ο Α.) «Κι έπειτα υπάρχει μια κρυφή στιγμή που αναδύεται, που γίνεται πράξη...»

Α: Ίσως να είναι έτσι...

X: «Νιώθεις τη ζωή που βγαίνει να προστίθεται στη δική σου...»

Α: Όχι, δεν προστίθεται... Εξαρχής, αυτή ήταν η αληθινή ζωή σου...

X: Και τα παιδιά;

Α: Τα παιδιά έμειναν ακίνητα στα κρεβάτια τους... Άφθαρτα και αιώνια...

X: Με τη γυναίκα σου, τι έγινε;

Α: Τη σκότωσα κι αυτήν...

X: Πότε;

Α: Την ίδια νύχτα, μετά τα παιδιά... Πήγα στο κρεβάτι μας αμέσως μετά... Εύπνησε από το βάρος μου στο στρώμα...

X: Δεν παραξενεύτηκε;

Α: Παραξενεύτηκε... Είχα χρόνια να πλαγιάσω δίπλα της... Με ρώτησε τι συμβαίνει με τα παιδιά... «Όλα καλά», της είπα... Όλα καλά...

X: Όταν έβαλες το χέρι στο στόμα της, αντέδρασε;

Α: Όχι, καθόλου...

X: Μπορείς να εξηγήσεις το γιατί;

Α: Ίσως νόμισε πως ήταν όνειρο...

X: Λυπήθηκες;

Α: Να λυπηθώ; Γιατί να λυπηθώ;

X: Απάντησέ μου αν λυπήθηκες...

Λ: Έχει σημασία για σένα αυτό;

X: Ναι, έχει σημασία...

Λ: Όχι, δεν λυπήθηκα... Έμπαινα μέσα τους... Δεν γινόταν κάτι κακό... Γινόταν μια ένωση...

X: Τους έκλεισες τα μάτια;

Λ: Όχι... Δεν χρειάστηκε...

X: Τι εννοείς;

Λ: Γιατί ρωτάς; Αφού ξέρεις...

X: Τι ξέρω;

Λ: Δεν άνοιξαν διόλου τα μάτια...

X: Έμειναν με τα μάτια κλειστά;

Λ: Ναι... Πέρασαν από τον ύπνο στον θάνατο με τα μάτια κλειστά... Κι εγώ... (Κομπιάζει.)

X: Εσύ, τι;

Λ: Εγώ τους τα άνοιξα...

X: Τους άνοιξες τα μάτια;

Λ: Ναι, τους άνοιξα τα μάτια...

X: Γιατί;

Λ: Δεν ξέρω... Σκέφτηκα πως πρέπει να τα ανοίξω και τα άνοιξα...

X: Τι έκανες με τα σώματά τους;

Λ: Δεν ξέρω...

X: Τους έκανες σαλάμι;

Λ: Όχι...

Χ: Τι τους έκανες;

Λ: Δεν ξέρω...

Χ: Τους έχτισες στον τοίχο;

Λ: Όχι...

Χ: Τους έθαψες;

Λ: Όχι...

Χ: Τους έκαψες;

Λ: Όχι...

Χ: Αν τους είχες αφήσει στα κρεβάτια τους, θα μύριζαν... Άρα, κάτι τους έκανες...

Λ: Όχι, δεν μύρισαν...

Χ: Τι τους έκανες, λοιπόν;

Λ: Αναλήφθηκαν...

Χ: Πού αναλήφθηκαν;

Λ: (Δείχνοντας ψηλά.) Στον ουρανό...

Χ: Τους είδες να πηγαίνουν ψηλά;

Λ: Όχι... Αλλά νομίζω πως εκεί πηγαίνουν όσοι αναλήπτονται...

Χ: Και τώρα;

Λ: Τώρα, τι;

Χ: Λυπάσαι; Θέλεις να κλάψεις;

Λ: Όχι...

Χ: Αισθάνεσαι καλά που μου μίλησες;

Λ: Ναι...

Χ: Θέλεις να πεις κάτι ακόμη;

Λ: Νομίζω πως όχι...

Χ: Να ρωτήσω κάτι ακόμη;

Λ: Ναι...

Χ: Τα μάτια;

Λ: Τα μάτια, τι;

Χ: Όταν τους άνοιξες τα μάτια...

Λ: Ναι...

Χ: Τι έκανες τότε;

Λ: Τίποτε... Απλώς τους άνοιξα τα μάτια...

Χ: Τους τα ρούφηξες;

Λ: *(Με απορία και δυσφορία.)* Ναι έκανα τι;

Χ: Να ρούφηξες τα μάτια τους...

Λ: Όχι...

Χ: Γιατί;

Λ: Δεν ξέρω...

Χ: Θέλησες να τους ρουφήξεις τα μάτια;

Λ: Όχι...

Χ: Γιατί;

Λ: Δεν ξέρω... Δεν το σκέφτηκα... Δεν είναι ανθρώπινο αυτό...

Χ: Κατάλαβα...

Λ: Δεν ξέρω τι εννοείς όταν λες «κατάλαβα»...

Χ: Εννοώ πως δεν έχω κενά... Δεν έχω τρύπες...

Λ: Ωραία... Τώρα, πάρε την καρμπίνα και σκοτώσέ με...

Χ: Να σε σκοτώσω;

Λ: Ναι, να με σκοτώσεις... Γι' αυτό δεν ήρθες εδώ;

X: Γιατί να σε σκοτώσω;

Λ: Γιατί είσαι άγγελος Κυρίου... Η Σπάθη της Δικαιοσύνης...

X: Στ' αλήθεια, το πιστεύεις αυτό;

Λ: Το κατάλαβα από την πρώτη στιγμή...

X: Τι κατάλαβες;

Λ: Πως είχες μια αποστολή...

X: Από πού το κατάλαβες;

Λ: Είναι περιττό να μιλάμε πια... Έχω φανερωθεί... Πάρε την καρραμπίνα και κάν' το...

X: Δεν είναι περιττό να μιλάμε...

Λ: Νομίζεις πως μπλοφάρω; Πως περιμένω να δω αν θα πας να πιάσεις την καρραμπίνα;

X: Όχι, δεν σκέφτηκα κάτι τέτοιο...

Λ: *(Παίρνει την καρραμπίνα από το πάτωμα και του τη δίνει κρατώντας την από την κάνη.)* Έλα, πάρ' την...

X: *(Σηκώνει τα χέρια για να μην πιάσει την καρραμπίνα – ουσιαστικά, αρνείται ακόμη και να την αγγίξει.)* Δεν είμαι αυτός που νομίζεις...

Λ: Φοβάσαι να την πιάσεις; Φοβάσαι μην σε σκοτώσω με κάποιο κρυφό πιστόλι και σου δίνω την καρραμπίνα για να πω μετά πως ήμουν σε άμυνα;

X: Όχι, δεν φοβάμαι...

Λ: Θέλεις να πέσω μπρούμυτα στο πάτωμα; *(Αφήνει την καρραμπίνα στην καρέκλα του και ξαπλώνει μπρούμυτα στο πάτωμα, έχοντας τα χέρια ανοιχτά.)* Έλα, λοιπόν... Πάρε την καρραμπίνα και κάνε τη δουλειά σου...

X: Δεν είναι αυτή η δουλειά μου...

Λ: Ξέχασα... Με συγχωρείς... Προτιμάς να το κάνεις με τα χέρια...

X: Δεν θα το κάνω...

Λ: *(Σηκώνεται και κάθεται οκλαδόν.)* «Με τα γυμνά δάχτυλα»... Πες μου πώς θέλεις να σταθώ και να το κάνεις...

X: Δεν θα το κάνω...

Λ: Γιατί;

X: Γιατί δεν είμαι άγγελος – γιατί δεν υπάρχει Κύριος...

Λ: Είσαι το μόσχευμα... Το είπες τόσες φορές... *(Το επαναλαμβάνει εμφατικά.)* Εσύ είσαι το μόσχευμα...

X: Δεν είμαι τίποτε...

Λ: Είσαι... Και το ξέρεις...

X: Είμαι ένα πρεζόνι...

Λ: Είσαι το μόσχευμα...

X: *(Με ταραχή.)* Δεν είμαι τίποτε...

Λ: Είσαι ο Αόμματος...

X: *(Με αυξανόμενη ταραχή.)* Είμαι όποιος θέλεις... Πρεζόνι, δολοφόνος, ό,τι θέλεις... Αλλά δεν είμαι άγγελος Κυρίου...

Λ: Θα βάλω την κάνη στο στόμα μου... Εσύ μόνο θα πίεςεις τη σκανδάλη...

X: Δεν θα το κάνω...

Λ: Μετά θα φύγεις και θα χαθείς...

X: *(Φωνάζει.)* Δεν θα το κάνω, σου λέω...

Λ: Αν φοβάσαι τα αποτυπώματα, μπορώ να σου φέρω πλαστικά γάντια... Ή να βάλω το δάχτυλο στη σκανδάλη κι εσύ να πιέσεις μόνον τον δικό μου αντίχειρα...

Χ: *(Φωνάζει, με ραγισμένη φωνή.)* Δεν είμαι άξιος να το κάνω...

Λ: Θα είναι ένα άγγιγμα... Το άγγιγμά μας...

Χ: *(Ξεφυγισμένα.)* Δεν είμαι άξιος....

Λ: Γιατί; Στο λεωφορείο ήταν τόσοι...

Χ: Στο λεωφορείο ήταν άλλο...

Λ: Τι άλλο; Πες πως ήταν ένας παραπάνω...

Χ: Στο λεωφορείο κοιμόντουσαν... Εσύ είσαι ξύπνιος...

Λ: Αν κοιμηθώ, θα το κάνεις;

Χ: Όχι, δεν θα το κάνω...

Λ: *(Με ένταση.)* Γιατί;

Χ: Γιατί δεν μπορώ να σκοτώσω... Για το λεωφορείο, σου είπα ψέματα...

Λ: *(Με ένταση.)* Ξέρεις πως είπες αλήθεια...

Χ: *(Με αντίστοιχη ένταση.)* Δεν μπορώ να σκοτώσω εσένα...

Λ: *(Με πολύ μεγάλη ένταση.)* ΓΙΑΤΙ, ΠΕΣ ΜΟΥ, ΓΙΑΤΙ;

Χ: Γιατί περιμένω...

Λ: *(Με πολύ μεγάλη ένταση.)* ΤΙ ΠΕΡΙΜΕΝΕΙΣ;

Χ: Να γίνουμε αδέρφια... Να αγκαλιαστούμε σαν αδελφοί...

Λ: *(Με πολύ μεγάλη ένταση.)* ΣΚΟΤΩΣΕ ΜΕ, ΛΟΙΠΟΝ, ΓΙΑ ΝΑ ΓΙΝΟΥΜΕ ΑΔΕΛΦΙΑ...

X: Δεν γίνεται...

Λ: (Με πολύ μεγάλη ένταση.) ΓΙΑΤΙ ΔΕΝ ΓΙΝΕΤΑΙ;

X: (Με ένταση.) Γιατί πρέπει να με σκοτώσεις εσύ...

Λ: (Με έκπληξη.) Να σε σκοτώσω; Εγώ;

X: Ναι, ήρθα και σε γύρεψα πρώτος... Μπήκα στο σπίτι σου μέσα στη νύχτα...

Λ: Κι εγώ σε περίμενα τόσες άγρυπνες νύχτες...

X: Ήρθα πρώτος... Προηγούμαι...

Λ: Σ' το ζήτησα πρώτος... Προσπαθείς να ξεφύγεις...

X: Πρέπει να ενωθώ...

Λ: Εγώ πρέπει να τιμωρηθώ... Έχω σκοτώσει τα παιδιά μου... Τη γυναίκα μου... (Με ένταση.) Καταλαβαίνεις τι έχω κάνει;

X: Κι εγώ καθάρισα ένα λεωφορείο ανθρώπους...

Λ: Εσύ δεν σκότωσες κανέναν... Η ιστορία σου είναι ένα παραμύθι...

X: Σκότωσα εξήντα ανθρώπους... Οι μάνες τους τους έθρεψαν για εννιά μήνες στις κοιλιές τους, κι εγώ τους σκότωσα...

Λ: Μόλις πριν από λίγο το αρνήθηκες...

X: Ήθελα να ξεφύγω από αυτό που μου ζητούσες...

Λ: Νιώθω σαν να χάνεται το φως... Σαν να γεμίζει ο αέρας με λάσπη...

X: Έχουμε πει πολλά... Ίσως γι' αυτό...

Λ: Ναι, προφανώς γι' αυτό... Και τώρα πρέπει να δοθούν λύσεις...

(Ο Λ σηκώνεται και ξανακάθεται στην καρέκλα του. Η καραμπίνα περιμένει στο πάτωμα.)

X: Ξέρεις, για τον Μυριήλ υπάρχει κάτι ακόμη...

Λ: Γι' αυτόν τον Μυριήλ με τον Αγιάννη;

X: Ναι, γι' αυτόν... Τον Μυριήλ των Αθλίων... Τον Επίσκοπο της Ντιν...

Λ: Τον δίκαιο...

X: Ναι, τον δίκαιο...

Λ: Αυτόν που τον έφαγαν οι πεινασμένοι...

X: Έτσι σου είπα...

Λ: Και που, όταν τον έκοβαν, ζήτησε ζυγαριά για να μοιραστεί δίκαια το σώμα του...

X: *(Με ταραχή, υψώνει τον τόνο.)* Δεν έγινε έτσι... Κανένας άνθρωπος δεν ζητάει ζυγαριά την ώρα που τον τεμαχίζουν...

Λ: Τι θέλεις να μου πεις;

X: Την αληθινή ιστορία... Τη μόνη αληθινή ιστορία...

Λ: Πριν μου έλεγες ψέματα;

X: Πριν ήταν πριν... Έπρεπε να ειπωθούν άλλα, να γίνουν άλλα...

Λ: Ποια είναι η αληθινή ιστορία;

X: Μετά τη συνάντησή του με τον Αγιάννη, ο Μυριήλ παραιτήθηκε από Επίσκοπος της Ντιν... Ήξερε πόσοι πεινασμένοι θα μαζευτούν έξω από το σπίτι του και πως στο τέλος θα αφήσει κάποιους νηστικούς... Κανείς δεν ξέρει πού πήγε... Ίσως να έγινε ερημίτης σε κάποια σπηλιά, ίσως να πήγε στο Παρίσι και να μπλέχτηκε με το πλήθος... Κανείς δεν ξανάκουσε γι' αυτόν...

Λ: Κι εσύ, πώς ξέρεις τη συνέχεια;

X: *(Συνεχίζει, μη δίνοντας σημασία στην ερώτηση.)* Κάποτε, χρόνια αργότερα, ο Μυριήλ πείνασε κι αυτός... Συμβαίνει κάποτε στη ζωή και όλοι οι άνθρωποι, ακόμη και οι πιο χορτασμένοι, πεινούνε... Τότε ο Αγιάννης ένωσε πως ο αδελφός του τον χρειάζεται... Τα αδέρφια δεν χρειάζεται να επικοινωνούν – νιώθουν το ένα το άλλο... Ο Αγιάννης αποφάσισε να πάει κοντά του... Δεν ήξερε πού να πάει, αλλά ήταν βέβαιος πως τα βήματά του θα τον οδηγούσαν σωστά... Κι όταν πράγματι βρήκε τον Μυριήλ, δεν χρειάστηκε να πουν πολλά...

Λ: Ήσουν μπροστά;

X: Ο Αγιάννης γονάτισε μπροστά του... Ο Μυριήλ τον σκότωσε χτυπώντας τον με μια πέτρα στο κεφάλι... Και στη συνέχεια...

Λ: Στη συνέχεια τον έφαγε...

X: Στη συνέχεια ο Μυριήλ τον έγδυσε, τον τεμάχισε και τον έβαλε στο αλάτι... Και μετά άρχισε να τον τρώει... Τον έτρωγε καθημερινά για έναν μήνα... Δεν ξέρω αν μπορείς να το νιώσεις... Έτρωγε τον αδελφό του... *(Σκύβει προς τον X. Μιλάει αργά και emphaticά.)* Καταλαβαίνεις; Το μόσχευμα έδωσε ζωή στον ξενιστή...

Λ: Τον έκανε σαλάμι και τον έφαγε...

X: Μπορείς να το πεις κι έτσι... Πως τον έκανε σαλάμι και τον έφαγε... Αλλά... *(Σταματάει.)*

Λ: Αλλά τι;

X: Ενώθησαν... Έγιναν αδέρφια...

Λ: Και ο Μυριήλ, τι έγινε;

X: Ήτανε πια χορτασμένος – έτοιμος... Έκανε αυτό που του απέμενε...

Λ: Τι;

X: Αναλήφθηκε...

Λ: *(Με έκπληξη.)* Αναλήφθηκε;

X: Ναι, αναλήφθηκε...

Λ: Όπως...

Χ: *(Τον προλαβαίνει.)* Ναι, όπως τα παιδιά σου...

Λ: Πήγε στον ουρανό;

Χ: Ναι, πήγε κοντά στον Θεό του...

Λ: Δεν μπορεί να έγινε έτσι...

Χ: Σου το ορκίζομαι, έτσι έγινε...

Λ: Γιατί δεν μου την είπες πριν αυτήν την ιστορία;

Χ: Γιατί δεν ήσουν έτοιμος να την ακούσεις...

Λ: Και τώρα;

Χ: Τώρα είσαι έτοιμος...

Λ: Και τι θέλεις;

Χ: Θέλω να με φας εσύ... Όπως ο Αγιάννης τον Μυριήλ...

Λ: Αυτοσχεδιάζεις... Άκουσες την ιστορία με το σαλάμι που φτιάχνεται από ανθρώπους και αυτοσχεδιάζεις...

Χ: Θέλω να με κάνεις αδελφό σου... Να ενωθούμε...

Λ: (Βάζει το χέρι μπροστά στα μάτια του, σαν να μην μπορεί να δει.) Στ' αλήθεια, γέμισε με λάσπη ο αέρας...

Χ: Έχουμε πει πολλά...

Λ: Είναι τρελό... Σαν να βασιλεύει η λάσπη...

Χ: Έχουμε πει πάρα πολλά... Περισσότερα από όσα αντέχει το μυαλό μας...

Λ: Σαν μια αλλόκοτη βασιλεία...

Χ: Περισσότερα από όσα αντέχει ολόκληρη νύχτα...

Λ: Μια βδελυρή κυριαρχία...

Χ: Πρέπει να βρούμε τη λύση...

Λ: Ναι, πρέπει να τελειώσει...

Χ: Να βρούμε την έξοδο από όλα αυτά...

Λ: Σε ακούω, λοιπόν...

Χ: Γιατί εγώ;

Λ: Γιατί εσύ το άρχισες... Εσύ ήρθες εδώ...

Χ: «Όλα τα αραβικά αρώματα δεν μπορούν να ξεπλύνουν αυτή τη μυρωδιά...»

Λ: Τι σημαίνει αυτό; Για ποια μυρωδιά μιλάς...

Χ: Είναι μια φράση από τον Σαίξπηρ... Μια γυναίκα που έχει κάνει πολλά εγκλήματα υπνοβατεί...

Λ: Γιατί υπνοβατεί;

X: Δεν ξέρω...

Λ: Τίποτε δεν γίνεται χωρίς λόγο... Εσύ το είπες αυτό...

X: Γιατί είναι τρελή... Ή γιατί έτσι έπρεπε να γίνει...

Λ: Ίσως να ήταν μια λύση γι' αυτήν...

X: Η υπνοβασία;

Λ: Ναι, η υπνοβασία...

X: Κι εμείς; Έχουμε μια λύση εμείς;

Λ: Πρέπει να προτείνεις κάτι...

X: Αυτό που πρότεινα και πριν... Να με φας... Να με σκοτώσεις και να με φας...

Λ: Αυτό δεν γίνεται...

X: Έστω να φας λίγο από μένα...

Λ: Μην μιλάς τζάμπα... Πρέπει να σκεφτούμε...

X: Ναι, πρέπει να σκεφτούμε...

Λ: Δεν έχουμε οπτικό πεδίο... Είμαστε τυφλοί...

X: Είναι στ' αλήθεια αδιέξοδο... Ένα ανάρμοστο αδιέξοδο...

X: Είμαστε δυο άνθρωποι που ο καθένας από εμάς θέλει να τον σκοτώσει ο άλλος...

Λ: Ναι, αυτό είμαστε...

X: Ίσως να το κάνουμε ταυτόχρονα... Να αλληλοσκοτωθούμε...

Λ: Πώς;

X: Θυμάμαι μια ταινία...

Λ: Τι ταινία;

X: Δύο που είχαν αποφασίσει να αλληλοσκοτωθούν...

Λ: Ήταν εραστές;

X: Δεν θυμάμαι... Ίσως και να ήτανε...

Λ: Και τι κάνανε;

X: Βάλανε ο ένας την καρμπίνα στο στόμα του άλλου... Και έπειτα αρκούσε να πιέσουν κι οι δυο μαζί τη σκανδάλη...

Λ: Αυτά είναι βλακείες... Δεν μπορεί να γίνει κάτι τέτοιο στην κανονική ζωή...

X: Ίσως και να γίνεται... Πρέπει να έχουμε πίστη...

Λ: Αποκλείεται να συγχρονιστούνε δυο άνθρωποι σε τέτοιο βαθμό...

X: Γιατί αποκλείεται;

Λ: Γιατί ο ένας από τους δύο θα πυροβολήσει πρώτος – κι ο άλλος δεν θα προλάβει...

X: Έχεις δίκιο... Είναι μια απιθανότητα... Κι επιπλέον δεν έχουμε δύο καρμπίνες...

Λ: Και τι θα κάνουμε;

X: Έχουμε τα δάχτυλά μας...

Λ: Τι εννοείς;

X: Δεν εννοώ τίποτε... Μου ήρθε περίπου συνειρμικά στο μυαλό... Έχουμε τα δάχτυλά μας...

Λ: Μπορούμε να αλληλοστραγγαλιστούμε;

X: Δεν ξέρω... Ίσως και να μπορούμε...

Λ: Θα ήταν στ' αλήθεια αντάξιο κάτι τέτοιο...

X: Αντάξιο τίνος πράγματος;

Λ: Της αδελφοσύνης...

X: *(Επαναλαμβάνει μηχανικά.)* Της αδελφοσύνης...

Λ: Ναι, της αδελφοσύνης... Θα μπαίναμε ταυτόχρονα ο ένας στον άλλον...

X: *(Με έκθαψη.)* Είναι σπουδαίο αυτό που λες... Είναι αληθινά σπουδαίο...

Λ: Είναι μεγάλο πράγμα η αδελφοσύνη...

X: Είναι η χαρά της ζωής... Ξέρεις, η γνωστή μελωδία από την Ενάτη του Μπετόβεν είναι γραμμένη πάνω σε ένα ποίημα που λέγεται «Ωδή στη Χαρά»...

Λ: Χαρά... Δεν το νιώθω ως χαρά όλο αυτό...

X: Αυτή είναι η αληθινή χαρά... *(Τραγουδάει χαμηλόφωνα.)*
Freude, schöner Götterfunken Tochter aus
Elysium, Wir betreten feuertrunken,
Himmlische, dein Heiligtum!

Λ: Δεν καταλαβαίνω τα λόγια...

X: Μιλάει για μια εξάισια θεϊκή αστραπή...

Λ: Αστραπή;

X: Μιλάει για τους ανθρώπους που μεθούνε απ' τη φωτιά... Κι έπειτα μπαίνουν στο Ναό της Χαράς...

Λ: «Μεθούνε απ' τη φωτιά»... Αυτό είναι πολύ ωραίο...

X: *(Συνεχίζει να τραγουδά την Ενάτη από το σημείο που σταμάτησε προηγουμένως.)* Deine Zauber binden wieder was die Mode streng geteilt...

(Κάποια στιγμή, αρχίζει να σιγοντάρει και ο Λ μαζί με τον X. Δεν ξέρει τα λόγια, αλλά ακολουθεί το ρυθμό.)

X και Λ: Alle Menschen werden Brüder, wo dein sanfter Flügel weilt.

(Κατόπιν και οι δυο επαναλαμβάνουν δυνατά το κεντρικό ρεφρέν – αλλά μόνο το ρυθμό, δίχως να λένε τα λόγια. Η διφωνία τους έχει κάτι το θριαμβικό.)

X και Λ: Τα ρα ρα ρα ρα ρα ρα ρα ρα ρα ρα ρα ρα
ρα ρα ρα... Τα ρα ρα ρα ρα ρα ρα ρα ρα ρα ρα ρα ρα
ρα ρα ρα...

(Σιωπούν για λίγο. Ακούγονται οι ανάσες τους.)

Λ: Είχες δίκιο για την Ενάτη... Μπορεί να σου θερίσει το μυαλό...

X: Κάνει τους ανθρώπους να μπαίνουν ο ένας μέσα στον άλλον...

Λ: Ποιος είσαι;

X: Έλα να αλληλοστραγγαλιστούμε... Με γυμνά δάχτυλα...

Λ: Δεν γίνεται...

X: Θα μπορούμε μαζί στο Ιερό της Χαράς...

Λ: Δεν θα πετύχει...

X: Γιατί δεν θα πετύχει;

Λ: Για τον ίδιο λόγο που δεν μπορεί να πετύχει και με τις καρμπίνες... Κάποιος από τους δύο θα χάσει τις αισθήσεις του και θα χαλαρώσει τα δάχτυλά του...

X: Είσαι σίγουρος πως χαλαρώνουν τα δάχτυλα άμα λιποθυμήσεις;

Λ: Το λογικό είναι να χαλαρώνουν...

X: *(Σαν να μονολογεί.)* Νόμιζα πως δεν χαλαρώνουν... *(Με απογοήτευση.)* Αλλά έχεις δίκιο, δεν μπορούμε να βασιστούμε σε υποθέσεις... Πρόκειται για την αδελφосύνη...

Λ: Οι άνθρωποι δεν συγχρονιζόμαστε... Γνωρίζουμε την αδελφосύνη, αλλά ζούμε με τη λάσπη...

X: Και τι θα κάνουμε;

Λ: *(Ειρωνικά.)* Οι άνθρωποι;

X: Εγώ και εσύ...

Λ: Πότε;

X: Τώρα...

Λ: Τώρα δεν μπορούμε να κάνουμε τίποτε...

X: Γιατί δεν μπορούμε; Είμαστε μόνο εγώ κι εσύ... Κι είπαμε λόγια... Έχουμε όλες τις δυνατές επιλογές...

Λ: Επιλογές;

X: Ναι... Μπορούμε να διαλέξουμε ό,τι θέλουμε... Μπορούμε, αν θέλουμε, να τα βγάλουμε όλα άκυρα...

Λ: Άκυρα;

X: Ναι, άκυρα... Όλα όσα ειπώθηκαν αναμεταξύ μας... Αν συμφωνήσουμε να μην τα θυμόμαστε, δεν τα θυμόμαστε...

Λ: Αυτό είναι το πρόβλημα των ανθρώπων... Δεν μπορούν να κάνουν τέτοιες συμφωνίες...

X: Γιατί; Τα παλιά λόγια αντικαθίστανται από καινούρια...

Λ: Ξέρεις καλά πως δεν είπαμε λόγια...

X: Τι είπαμε;

Λ: Κάτι πολύ περισσότερο... Περισσότερο από αυτό που θα μπορούσε να ειπωθεί...

X: Τι είπαμε;

Λ: Την αλήθεια...

X: Είπαμε αυτά που αποφασίσαμε να πούμε...

Λ: Δεν μπορούν να υπάρχουν λόγια δίχως γεγονότα...

X: Φυσικά και μπορούν... Οι άνθρωποι έχουν φαντασία...

Λ: Αν κάτι έχει ειπωθεί, κάπου έχει συμβεί... Δεν γίνεται να μην έχει συμβεί...

Χ: Πιθανώς όλα αυτά να έχουν συμβεί... Αλλά δεν έχουν συμβεί σε σένα και σε μένα...

Λ: Εγώ σκότωσα τα παιδιά μου... Δεν έχω δυνατότητα επιστροφής...

Χ: Ξέρεις κάτι... Όλα αυτά που μου είπες για τη γυναίκα σου και τα παιδιά σου... Δεν στρέχουν...

Λ: Αλίμονο... Ξέρεις πως στρέχουν...

Χ: Όχι, δεν έγιναν ποτέ... Τα ονειρεύτηκες...

Λ: Όχι, δεν τα ονειρεύτηκα...

Χ: Από τη μακροχρόνια αϋπνία άρχισες να πέφτεις στον ύπνο όρθιος... Εσύ νόμιζες πως ήσουν ξύπνιος, αλλά κοιμόσουν... Και έβλεπες όνειρα...

Λ: Δεν είναι δυνατόν να συμβαίνει αυτό...

Χ: Κι όμως είναι... Γι' αυτό δεν άνοιξαν τα μάτια όταν τους έπνιγες... Γιατί ήταν όνειρο...

Λ: *(Με ένταση, ενοχλημένος.)* Λες ό,τι να ναι...

Χ: *(Με την ίδια ένταση.)* Δεν γίνεται να πνίξεις κάποιον δίχως να ανοίξει τα μάτια του...

Λ: Το έκανα με τα χέρια μου... Ήταν η γυναίκα μου και τα παιδιά μου...

Χ: Τα παιδιά σου είναι πάνω... Κοιμούνται... Το ίδιο και η γυναίκα σου...

Λ: Τους σκότωσα όλους...

Χ: Ονειρεύτηκες πως τους σκότωσες... Είναι όλοι τους πάνω και κοιμούνται...

Λ: Τους είδα να αναλήπτονται...

X: Αυτό είναι η μεγαλύτερη απόδειξη πως ονειρευόσουν... Μόνο στα όνειρα μπορεί να αναληφθεί κανείς...

Λ: *(Με ένταση ανάμεικτη με ταραχή.)* Και ο Μυριήλ αναλήφθηκε... Εσύ το είπες...

X: *(Με ένταση.)* Ο Μυριήλ ήταν μονάχα ένα όνειρο του Γιάννη Αγιάννη... Το όνειρο ενός πρώην κατάρδικου που πέθαινε από την πείνα....

Λ: *(Με μεγάλη ταραχή.)* Λες ψέματα... Έζησα το φόνο τους... Τους σκότωσα με γυμνά δάχτυλα...

X: Δεν σκότωσες κανέναν... Πέφτεις σε λήθαργο από την έλλειψη ύπνου... Και βλέπεις όνειρα που σε λυτρώνουν από την εμμονή σου... Δεν έχεις σκοτώσει κανέναν...

Λ: *(Φωνάζει, με ραγισμένη φωνή.)* ΤΟΥΣ ΕΧΩ ΣΚΟΤΩΣΕΙ, ΣΟΥ ΛΕΩ...

X: *(Φωνάζει κι αυτός.)* ΔΕΝ ΕΧΕΙΣ ΣΚΟΤΩΣΕΙ ΚΑΝΕΝΑΝ...

Λ: *(Με ταραχή, αλλά και έντονο δισταγμό.)* Δεν είναι δυνατόν αυτό...

X: Φυσικά και είναι...

Λ: Μα δεν...

X: *(Εμφατικά.)* Φυσικά και είναι δυνατόν... *(Με κανονική φωνή.)* Θα ανεβείς απάνω, θα πέσεις στο κρεβάτι σου και θα κοιμηθείς... Και όταν ξυπνήσεις, η γυναίκα σου θα σου ετοιμάζει πρωινό...

Λ: Ποιος είσαι;

Χ: Τι εννοείς;

Λ: Ποιος είσαι; Τι γυρεύεις εδώ;

Χ: Είμαι ένα πρεζόνι... Για την ακρίβεια, ένα πρεζόνι που κάνει διαρρήξεις...

Λ: Γιατί αποφεύγεις να πεις το όνομά σου;

Χ: Γιατί το όνομα είναι μια ψευτιά... Μια τυχαία σύμπτωση... Θα μπορούσα να διαλέξω ένα από εκατομμύρια ονόματα και να σου πω...

Λ: Πρέπει να ξέρω σε ποιον μιλάω...

Χ: Είμαστε πολύ περισσότερα πράγματα από ένα όνομα...

Λ: Ξέρεις τι είμαστε;

Χ: Είμαστε αυτό που θέλουμε να γίνουμε...

Λ: (Σαν να μονολογεί.) Γυμνά δάχτυλα...

Χ: Ναι, αν θέλουμε, είμαστε γυμνά δάχτυλα...

Λ: (Συνεχίζει σαν να μονολογεί.) Άγγιγμα με γυμνά δάχτυλα...

Χ: Κι αν θέλουμε, δεν είμαστε...

Λ: Είσαι ο διάβολος;

Χ: Βλέπομεν γαρ ἄρτι δι' ἐσόπτρου ἐν αἰνίγματι, τότε δε πρόσωπον πρὸς πρόσωπον...

Λ: Τι σημαίνει αυτό;

Χ: Πως βλέπουμε τον κόσμο παραμορφωμένο, μέσα σε έναν κοίλο καθρέφτη...

Λ: (Επαναλαμβάνει με ένταση.) Είσαι ο διάβολος;

Χ: Είμαι διαθέσιμος...

Λ: Εσύ είσαι... Δεν πιστεύω σ' αυτό, αλλά εσύ είσαι...

Χ: Νόμιζα πως δεν με θέλεις για διάβολο...

Λ: Για τι σε θέλω;

Χ: Για αδελφό...

Λ: Δεν μπορούμε να γίνουμε αδέρφια.... Το είδαμε πριν... Δεν μπορούμε να συγχρονιστούμε... Δεν το επιτρέπει η φύση μας...

Χ: Οπότε θα κάνουμε αυτό που μας απομένει...

Λ: Τι μας απομένει;

Χ: Θα κάνουμε κάτι επιτρεπτό...

Λ: Πρέπει να σκεφτούμε έναν σκοπό...

Χ: Γιατί;

Λ: Γιατί όλο αυτό χρειάζεται ένα σκοπό... Δεν υπάρχει κόσμος δίχως σκοπό...

Χ: Δεν χρειάζεται να υπάρχει πάντοτε ένας σκοπός...

Λ: Χωρίς σκοπό είμαστε μόνοι με τη λάσπη... Μέσα στη βασιλεία της λάσπης...

Χ: Θα σκεφτούμε... Αν βρούμε κάτι που να δικαιολογεί όλα όσα ειπώθηκαν, έχει καλώς... Ειδάλλως...

Λ: Ειδάλλως;

Χ: Ειδάλλως, έτσι μας μένει μόνο μια επιλογή...

Λ: Ποια;

Χ: Να ξεχάσουμε... Να γυρίσουμε πίσω και να ξεχάσουμε...

Λ: Είσαι ο διάβολος... Δεν μπορεί να είσαι κάτι άλλο...

Χ: Γιατί το λες αυτό;

Λ: Οι άνθρωποι πηγαίνουν κάπου για να κάνουν κάτι... Μόνον ο διάβολος έρχεται για να φύγει...

Χ: Μπορεί να είμαι το όνειρό σου... Ο εαυτός σου στον κοίλο καθρέφτη... Μπορεί να με έφτιαξες εσύ... (Εμφατικά.) Να με ονειρεύτηκες...

Λ: Μπορεί...

Χ: Ένα όνειρο που πήγε λίγο παρακάτω...

Λ: Παρακάτω;

Χ: Παρακάτω από όσο έπρεπε...

Λ: (Κοφτά, αμυντικά.) Είπαμε αυτά που είχαμε να πούμε...

Χ: Όχι, είπαμε λίγο περισσότερα... Ξεχαστήκαμε με τα λόγια και πήγαμε παρακάτω... Μα τώρα θα σώσουμε την παρτίδα...

Λ: Μιλήσαμε για την ώρα που οι άνθρωποι αφήνανε την ψυχή τους στην άκρη των δαχτύλων μας...

Χ: Φλυαρήσαμε...

Λ: Μιλήσαμε για τη μυρωδιά... Μιλήσαμε για την αδελφοσύνη...

Χ: Φλυαρήσαμε...

Λ: (Ξεσπάει ουρλιάζοντας.) ΜΙΛΗΣΑΜΕ ΓΙΑ ΤΗΝ ΑΔΕΛΦΟΣΥΝΗ ΜΑΣ...

Χ: (Με επιτακτική ένταση.) Φλυαρήσαμε μέσα στη θολούρα της νύχτας... Και τώρα ξημερώνει...

Λ: (Με λογμούς.) Ξημερώνει και μένουμε με τη λάσπη...

Χ: Το ξημέρωμα θα μας βρει καθαρούς...

Λ: (Με λυγμούς.) Μένουμε μόνοι.

Χ: (Σκύβει προς το μέρος του.) Πρέπει να γυρίσουμε πίσω... Να το γυρίσουμε πίσω όλο αυτό...

Λ: Να κάνουμε τι;

Χ: Να πάμε το χρόνο πίσω... Στην ώρα που με ανακαλύπτεις...

Λ: Γιατί;

Χ: Για να το πάρουμε από την αρχή. Τότε που δεν υπήρχε λάσπη...

Λ: Τι θα ωφελήσει;

Χ: Θα κάνουμε rewind... Θα γυρίσουμε πίσω...

Λ: Δεν γυρίζει...

Χ: Γυρίζει... Πάντοτε οι άνθρωποι γύριζαν την κασέτα... Είναι μια μέθοδος για την επιβίωση...

Λ: Και τι θα πούμε;

Χ: Να πούμε πως με ανακαλύπτεις τώρα...

Λ: Μπορεί να γίνει αυτό;

Χ: Γιατί να μην μπορεί να γίνει;

Λ: Είναι σωστό;

Χ: Καθετί που μας βοηθάει να προχωρούμε είναι σωστό... Θα πούμε πως πάθαμε αμνησία και ξαναρχίζουμε από την αρχή...

Λ: Ναι, αυτό μπορούμε να το πούμε...

Χ: Ωραία, λοιπόν... Θα σβήσουμε και θα ανάψουμε το φως... Και θα τα ξαναξεκινήσουμε όλα...

Λ: Ίσως να έχεις δίκιο... Ίσως αυτό πρέπει να γίνει...

Χ: Σίγουρα αυτό πρέπει να γίνει...

Λ: Δεν μπορώ να σκεφτώ κάτι άλλο...

Χ: Εσύ θα φωνάξεις «ΑΚΙΝΗΤΟΣ... ΑΚΙΝΗΤΟΣ, ΑΛΗΤΗ...»

Λ: Αυτό θα πω...

Χ: Κι εγώ, τι θα απαντήσω;

Λ: Πάντως όχι «Δεν έχει μάτια... Δεν έχει διόλου μάτια...»

Χ: Θα σηκώσω τα χέρια και θα φωνάξω «ΜΗΝ ΠΥΡΟΒΟΛΕΙΤΕ, ΠΑΡΑΔΙΝΟΜΑΙ...»

Λ: (Σαν να μονολογεί.) «Μην πυροβολείτε, παραδίνομαι... Εντάξει είναι... Και μετά;

Χ: Μετά θα πω την ιστορία μου...

Λ: Ποια ιστορία;

Χ: Πως είμαι ένα πρεζόνι και ψάχνω να ξαφρίσω κάτι για να πάρω τη δόση μου...

Λ: Αυτή είναι η ιστορία σου;

Χ: Αυτή πρέπει να είναι η ιστορία...

Λ: Για τα παιδιά μου; Θα μιλήσω για τα παιδιά μου;

Χ: Δεν έχεις κανένα λόγο να μιλήσεις για τα παιδιά σου σ' έναν ξένο... Τα παιδιά σου κοιμούνται στον πάνω όροφο...

Λ: Ποια ιστορία θα σου πω εγώ;

Χ: Είμαι ένα πρεζόνι που μπήκα για να κλέψω... Δεν έχεις λόγο να μου πεις καμία ιστορία...

Λ: Και τι θα κάνω;

Χ: Κάνε ό,τι νιώσεις...

Λ: Δεν ξέρω τι θα νιώσω...

Χ: Μπορείς να με πυροβολήσεις...

Λ: Γιατί να σε πυροβολήσω;

Χ: Γιατί θα με φοβηθείς... Θα είμαι ένας ξένος στο σπίτι σου... Ένας εισβολέας...

Λ: Όχι, δεν θα σε φοβηθώ...

Χ: Τότε θα καλέσεις την αστυνομία να με συλλάβουν...

Λ: Δεν θέλω μπλεξίματα με την αστυνομία...

Χ: Τότε θα με αφήσεις να φύγω...

Λ: Ναι, αυτό μπορεί να γίνει...

Χ: Κι ύστερα θα ξεχάσουμε...

Λ: Πώς θα ξεχάσουμε;

Χ: Εσύ θα πας για ύπνο απάνω... Στο κρεβάτι της γυναίκας σου... Το πρωί, θα ξυπνήσεις και θα πάρετε πρωινό όλοι μαζί...

Λ: Κι εσύ;

Χ: Θα βγω στο δρόμο...

Λ: Και πού θα πας;

Χ: Θα μπω σε ένα λεωφορείο και θα πάω κάπου... Πάντοτε πήγαινα κάπου...

Λ: Κι όλα θα τελειώσουν...

Χ: Ακριβώς... Όλα θα τελειώσουν...

Λ: Κι εμείς;

Χ: Εμείς, τι;

Λ: Τι θα γίνει με εμάς τους δύο;

Χ: Τι εννοείς; Τι έχουμε κοινό εμείς οι δύο;

Λ: Έχουμε την αδελφοσύνη μας...

Χ: Εννοείς...

Λ: *(Τον κόβει.)* Εννοώ, τι θα γίνει με την αδελφοσύνη μας;

Χ: Θα ζήσουμε και χωρίς αυτή...

Λ: Και τι θα κάνουμε;

Χ: Θα επιβιώνουμε...

Λ: Κι αυτό γίνεται;

Χ: Ναι, γίνεται... Οι άνθρωποι είμαστε πλασμένοι για να επιβιώνουμε...

Λ: Εύχομαι να είναι έτσι... *(Παίρνει την καρμπίνα στο χέρι.)*

Χ: Αρκεί να κλείσουμε το φως, και θα είναι έτσι...

Λ: Ωραία, λοιπόν, το κλείνω... *(Σηκώνεται και πηγαίνει προς το διακόπτη.)*

Χ: Να πάρεις την καρμπίνα σου...

Λ: *(Γυρίζει πίσω και σηκώνει την καρμπίνα του.)* Έχεις δίκιο... *(Πηγαίνει και πάλι προς το διακόπτη.)*

Χ: Θα ήθελα, πριν το σβήσεις, να σου πω κάτι...

Λ: Σε ακούω...

Χ: Αυτό που είπες πριν, για την αδελφοσύνη μας... Με συγκίνησε πολύ...

Λ: Κι εγώ είμαι συγκινημένος...

Χ: Σε ευχαριστώ γι' αυτό που είπες...

Λ: Να είσαι καλά...

Χ: Τώρα μπορείς να το κλείσεις...

Λ: *(Αγγίζει το διακόπτη.)* Κι εγώ σε ευχαριστώ... Γενικότερα...

(Ο Λ κλείνει το φως. Σκοτάδι.)

(Περνάν μερικά δευτερόλεπτα. Ίσως και μισό λεπτό. Ανάβει το φως. Ο Λ με την καρραμπίνα στο χέρι. Ο Χ τινάζεται τρομαγμένος.)

Λ: *(Φωνάζοντας και σημαδεύοντάς τον με το όπλο.)* ΑΚΙΝΗΤΟΣ... ΑΚΙΝΗΤΟΣ, ΑΛΗΤΗ...

Χ: *(Πετάγεται έντρομος, σηκώνοντας τα χέρια ψηλά.)* ΜΗΝ ΠΥΡΟΒΟΛΕΙΤΕ, ΠΑΡΑΔΙΝΟΜΑΙ...

Λ: ΘΑ ΠΥΡΟΒΟΛΗΣΩ... ΤΟ ΑΚΟΥΣ; ΘΑ ΠΥΡΟΒΟΛΗΣΩ...

Χ: *(Πέφτει στα γόνατα.)* ΔΕΝ ΕΧΕΤΕ ΛΟΓΟ ΝΑ ΤΟ ΚΑΝΕΤΕ... ΠΑΡΑΔΙΝΟΜΑΙ... ΕΙΜΑΙ ΑΟΠΛΟΣ...

Λ: *(Συνεχίζει να φωνάζει δυνατά. Προσπαθεί να επιβληθεί.)* ΜΕΙΝΕ ΕΚΕΙ... ΕΚΕΙ... ΑΚΙΝΗΤΟΣ... ΑΝ ΣΗΚΩΘΕΙΣ, ΘΑ ΣΕ ΠΥΡΟΒΟΛΗΣΩ...

Χ: *(Προσπαθώντας να χαμηλώσει τον τόνο της φωνής του.)* Είμαι ακίνητος... Θα κάνω ό,τι μου πείτε...

Λ: *(Πηγαίνει πίσω του.)* Πέσε κάτω, αλήτη... Πέσε κάτω με ανοιχτά τα χέρια...

Χ: *(Πέφτει κάτω μπρούμυτα, με ανοιχτά τα χέρια.)* Θα κάνω ό,τι μου πείτε... Ό,τι μου πείτε...

Λ: Αν κουνηθείς, θα πυροβολήσω... Δεν αστειεύομαι...

Χ: Δεν θα κουνηθώ, κύριε...

Λ: *(Τραβάει την καρτέλα και κάθεται.)* Τι γυρεύεις εδώ;

Χ: Είμαι ναρκομανής, κύριε...

Λ: Δεν σε ρώτησα τι είσαι... Σε ρώτησα τι γυρεύεις...

Χ: Αυτό που είμαι οδηγεί σε αυτό που γυρεύω... Είμαι ένα προζόνι που κλέβω για τη δόση μου...

Λ: Είχες σκοπό να κλέψεις κι από εδώ...

Χ: Ναι... Αυτό θα έκανα... Θα έκλεβα και θα έφευγα...

Λ: Πώς βρέθηκες εδώ...

Χ: Τυχαία... Ήταν το πρώτο σπίτι που βρήκα στο δρόμο μου...

Λ: Το σπίτι είναι ένα απομονωμένο σπίτι πάνω στην Εθνική Οδό...
Πώς είναι δυνατόν να έφτασες τυχαία;

Χ: Με άφησαν στην Εθνική Οδό...

Λ: Ποιοι σε άφησαν στην Εθνική Οδό...

Χ: Ένα αυτοκίνητο...

Λ: Γιατί;

Χ: Γιατί ήταν φίλοι μου και μαλώναμε...

Λ: Τα αυτοκίνητα δεν έχουν δικαίωμα στάσης στην Εθνική Οδό...
Μόνο τα λεωφορεία έχουν...

Χ: Έχετε δίκιο... Με άφησε το υπεραστικό λεωφορείο...

Λ: Γιατί; Τι έκανες;

Χ: Γιατί με συνέλαβαν χωρίς εισιτήριο...

Λ: Ποιος σε συνέλαβε; Ο έλεγχος εισιτηρίων γίνεται στην αρχή...
Στη συνέχεια όλοι κοιμούνται...

Χ: Και πάλι έχετε δίκιο... Δεν έγινε έτσι...

Λ: Πώς έγινε;

Χ: Ντρέπομαι να το πω... Με έδιωξαν επειδή μύριζα...

Λ: Επειδή μύριζες;

Χ: Ναι, επειδή μύριζαν τα πόδια μου... Διαμαρτυρήθηκαν οι επιβάτες...

Λ: Αυτό δεν επιτρέπεται...

Χ: Κι όμως, αυτό έγινε... Διαμαρτύρονταν και με έβριζαν... Κι εγώ ντρεπόμουν τόσο πολύ... Κάποτε, ο οδηγός έκανε στάση και με έδιωξε...

Λ: Εγώ δεν μυρίζω τίποτε...

Χ: Δεν έχω βγάλει τα παπούτσια μου...

Λ: Και πάλι θα μύριζες...

Χ: Ίσως να μην έχετε καλή όσφρηση...

Λ: Αν δεν σε έβρισκα, τι θα έκανες...

Χ: Θα έφαχνα στα συρτάρια...

Λ: Για λεφτά;

Χ: Για λεφτά ή για κοσμήματα...

Λ: Κι αν δεν έβρισκες;

Χ: Θα έφευγα...

Λ: Πώς είναι δυνατόν να έφευγες; Δεν θα ανέβαινες στον πάνω όροφο;

Χ: Όχι...

Λ: Δεν είναι δυνατόν να μην ανέβαινες... Όλοι στον πάνω όροφο φυλάγουν τα χρήματα και τα κοσμήματα...

Χ: Δεν θα ανέβαινα...

Λ: Δεν μπορεί να έφτασες μέχρι εδώ και να μην ανέβαινες... Ή ψάχνεις λεφτά για τη δόση σου ή δεν ψάχνεις...

Χ: Ψάχνω...

Λ: Άρα θα ανέβαινες...

Χ: Όχι, δεν θα ανέβαινα...

Λ: Βρες μια πειστική δικαιολογία...

Χ: Δεν θα ήθελα να ενοχλήσω την οικογένειά σας...

Λ: *(Με έκπληξη και οργή.)* Την οικογένειά μου;

Χ: Ναι, δεν θα ήθελα να ενοχλήσω...

Λ: *(Με ξεροί φωνή, απειλητικά.)* Τι ξέρεις για την οικογένειά μου;

Χ: Τίποτε... Αλλά υπέθεσα πως σε ένα τέτοιο σπίτι θα έχετε οικογένεια... Γυναίκα, παιδιά...

Λ: *(Κοφτά, με εσωτερική ένταση.)* Τα παιδιά μου... Απειλείς τα παιδιά μου...

Χ: Δεν απειλώ τα παιδιά σας...

Λ: *(Ουρλιάζει σε έξαλλη κατάσταση.)* ΑΠΕΙΛΕΙΣ ΤΑ ΠΑΙΔΙΑ ΜΟΥ, ΑΡΧΙΔΙ...

Χ: Δεν απειλώ τα παιδιά σας... Δεν μίλησα για τα παιδιά σας...

Λ: *(Με ένταση που σταδιακά σβήνει.)* Τα έχεις όμως στο νου σου...

Χ: Δεν έχω στο νου μου τίποτε...

Λ: *(Με αλλιώτικη φωνή, σαν να μονολογεί.)* Τα έχουμε όμως στο νου μας...

Χ: Πρέπει να μην το σκέφτεστε αυτό...

Λ: *(Αφήνει την καρμπίνα στο πάτωμα, σαν παραιτημένος.)* «Όλα τα αραβικά αρώματα δεν μπορούν να ξεπλύνουν αυτή τη μυρωδιά...»

Χ: Τι εννοείτε;

Λ: Βλέπεις πως το προσπάθησα... Αλλά δεν γίνεται... Δεν γυρίζει πίσω...

Χ: Δεν καταλαβαίνω τι εννοείτε, κύριε...

Λ: Είναι η ώρα για το κατά πρόσωπον...

Χ: Τι εννοείτε;

Λ: Σε παρακαλώ, άσε τον πληθυντικό αριθμό...

Χ: Δεν μου είναι εύκολο, κύριε...

Λ: Είχες δίκιο...

Χ: Σε τι;

Λ: Σε αυτό που είπες για τα μάτια των παιδιών... Στ' αλήθεια, πάντοτε ήθελα να τους ρουφήξω τα μάτια...

Χ: Είναι λάθος αυτό που κάνεις...

Λ: Κι όχι το ασπράδι... Το πράσινο της κόρης...

Χ: Απλώς ονειρευόσουν...

Λ: Να το ρουφήξω ως την τελευταία σταγόνα... Να είναι όλο δικό μου...

Χ: *(Φωνάζει με όλη του τη δύναμη.)* ΕΙΝΑΙ ΛΑΘΟΣ ΑΥΤΟ ΠΟΥ ΚΑΝΕΙΣ...

Λ: Δεν υπάρχει λάθος σκέψη...

Χ: Όλοι στον ύπνο μας ρουφήξαμε τα μάτια των παιδιών μας...

Λ: Εσύ δεν έχεις παιδιά...

Χ: Μπορεί και να έχω... Κι αν δεν έχω, μπορώ να τα φανταστώ...

Λ: Θα φανταζόσουν τα μελλοντικά παιδιά σου...

Χ: Ναι, θα τα φανταζόμουν...

Λ: Τα δικά μου παιδιά, μπορείς να τα φανταστείς;

Χ: Ναι, μπορώ...

Λ: Μπορείς να τα φανταστείς σαν δικά σου παιδιά...

X: Όχι...

Λ: Το ξέρεις πως μπορείς...

X: Όχι, δεν μπορώ... (*Φωνάζοντας με όλη του τη δύναμη.*) Δ Ε Ν
Μ Π Ο Ρ Ω , Σ Ο Υ Λ Ε Ω ...

Λ: (*Με φωνή ανέκφραστη.*) Πρέπει να δούμε τον κόσμο
καταπρόσωπο...

X: (*Ξεφυγισμένα.*) Δεν υπάρχει αυτό... Είναι μια παγίδα...

Λ: Θυμάσαι τι μου έλεγες από την πρώτη στιγμή...

X: Τι σου έλεγα;

Λ: Πως οι άνθρωποι είμαστε αδέρφια...

X: Δεν στρέχει... Οι άνθρωποι είμαστε λύκοι...

Λ: Οι άνθρωποι πρέπει να γίνουμε αδέρφια... Το είπε και ο
Ρουσό...

X: Αυτά είναι τζάμπα λόγια..

Λ: Και ο Χριστός...

X: Παραμύθια...

Λ: Και ο Επίσκοπος Μυριήλ...

X: Κι άλλα παραμύθια...

Λ: Και ο Μπετόβεν με την Ενάτη...

X: Μια μουσική είναι... Η μουσική δεν έχει νόημα...

Λ: (*Σιγοφιθυρίζει το ρυθμό της Ενάτης.*) Τα ρα ρα ρα ρα ρα ρα ρα
ρα ρα ρα ρα ρα ρα ρα...

X: Είναι μονάχα ένας ρυθμός... Δεν σημαίνει τίποτε...

Λ: Πρέπει να γίνουμε αδέρφια...

X: Πώς;

Λ: Με μια πράξη... Οι άνθρωποι γίναμε άνθρωποι με πράξεις...

X: Ποια πράξη;

Λ: Δεν απομένουν και πολλές...

X: Να με σκοτώσεις... Αυτή είναι μια πράξη...

Λ: Να σε σκοτώσω; Δεν μπορώ να σκοτώσω τον αδερφό μου...
Είναι αμαρτία...

X: Τότε;

Λ: Τα παιδιά μου είναι πάνω... Μπορούμε να σκοτώσουμε τα παιδιά μου...

X: Τα παιδιά σου;

Λ: Ναι, τα παιδιά μου... Είναι πάνω και κοιμούνται...

X: Δεν γίνεται να το κάνεις αυτό...

Λ: Δεν γίνεται να κάνω οτιδήποτε άλλο...

X: Είναι ανεπίτρεπτο να σκοτώνει κανείς παιδιά...

Λ: Τίποτε δεν είναι ανεπίτρεπτο... (Δείχνοντας το κεφάλι του.) Αν κάτι γεννηθεί μέσα εδώ, πολύ γρήγορα θα βγει έξω...

X: Είναι ανεπίτρεπτο...

Λ: Ό,τι γεννιέται μέσα στο νου, βγαίνει έξω... Δεν το έχει πει αυτό κανένας από τους σοφούς σου;

X: (Ταραγμένος.) Μετά; Έχεις σκεφτεί πώς θα ζήσεις μετά;

Λ: Θα ζήσω μαζί σου... Θα είμαστε αδέρφια...

X: (Ταραγμένος.) Δεν μπορεί να γίνει αυτό...

Λ: Μόνο αυτό μπορεί να γίνει... Είμαστε στο σημείο από το οποίο μπορεί κανείς να πάει μονάχα πιο πέρα...

X: *(Πολύ ταραγμένος.)* Είναι η γυναίκα σου και τα παιδιά σου...

Λ: *(Με οραματικό ενθουσιασμό.)* Είναι το λίπασμα της αδελφοσύνης μας... Της μόνης αληθινής αγάπης...

(Ο Χ, καθώς κάθεται στο πάτωμα, βάζει το πρόσωπο ανάμεσα στα χέρια του... Έχει σπασμούς – αλλά δεν κλαίει. Ο Λ γονατίζει από πάνω του.)

Λ: Ξέρεις, αισθάνομαι κάτι περίεργο...

X: *(Με αλλαγμένη φωνή. Ξερή και μηχανική.)* Τι;

Λ: Σαν κάτι να μυρίζει βαριά...

X: Ίσως και να μυρίζει κάτι βαριά...

Λ: Όπως στο λεωφορείο... Στο λεωφορείο σου...

X: Όπως εκεί...

Λ: Ξέρεις... Είναι η αδελφοσύνη...

X: Αυτό με συγκινεί...

Λ: Είμαστε αδέρφια... Είναι μεγάλο πράγμα η αδελφοσύνη...

X: *(Γυρίζει και κοιτάζει τον Λ καταπρόσωπο.)* Πώς θα γίνει;

Λ: Θα το κάνουμε μαζί... Με τα χέρια μας... Με τα δάχτυλά μας...

X: Πώς ακριβώς;

Λ: Θα βάζω εγώ το ένα χέρι κι εσύ το άλλο... Θα σβήσουν στα δάχτυλά μας...

X: Τα παιδιά σου και η γυναίκα σου;

Λ: Ναι, τα παιδιά μου και η γυναίκα μου... Ο ένας μετά τον άλλον...

X: Μάλιστα – κατάλαβα...

Λ: Είμαστε έτοιμοι, λοιπόν...

X: (Σηκώνεται όρθιος.) Εγώ είμαι έτοιμος... Εσύ;

Λ: (Σηκώνεται κι αυτός.) Ναι, είμαι...

X: Άρα, είμαστε έτοιμοι...

Λ: Είναι η ώρα... Τώρα είναι η ώρα...

X: Ναι, είναι η ώρα...

Λ: Θα κλείσω το φως και θα πάμε...

X: Έτσι θα γίνει...

Λ: Είσαι ο αδελφός μου...

X: Ναι, αυτό είμαι...

Λ: Είμαστε αδέρφια πια..

X: Ναι, είμαστε...

Λ: Και τώρα θα ανεβούμε πάνω...

X: Ναι, θα ανεβούμε...

Λ: Για να πάμε στα παιδιά...

X: Ναι, για να πάμε στα παιδιά...

Λ: Αδελφέ μου...

X: Ναι;

Λ: Θέλω από σένα κάτι...

X: Ακούω...

Λ: Μόλις κλείσω το φως...

X: Ναι;

Λ: Θέλω να τραγουδήσεις εκείνα τα λόγια από την Ενάτη...

Χ: Θα τα τραγουδήσω...

Λ: Εκείνα που οι άνθρωποι μεθούμε από τις φλόγες της φωτιάς...
Τα έχω ανάγκη...

Χ: Θα τα τραγουδήσω... Τα έχω ανάγκη κι εγώ...

Λ: Ανεβαίνουμε, λοιπόν...

Χ: Ναι, ανεβαίνουμε...

Λ: Σε αγαπώ, αδελφέ μου...

Χ: Κι εγώ σε αγαπώ, αδελφέ μου...

(Ο Λ κλείνει το φως. Απόλυτο σκοτάδι. Ακολουθούν μερικά δευτερόλεπτα σιωπής.)

(Κάποτε, μέσα στο σκοτάδι, ο Λ ακούγεται να τραγουδάει τα λόγια από την Ενάτη.)

Λ: Freude, schöner Götterfunken Tochter
aus Elysium, Wir betreten feuertrunken,
Himmlische, dein Heiligtum!

(Πλέον τραγουδούν ο Χ και ο Λ. Ο Χ λέει με πάθος τα λόγια, ο Λ ακολουθεί με το ίδιο πάθος το ρυθμό.)

Χ και Λ: Deine Zauber binden wieder was die
Mode streng geteilt...

(Σιγά σιγά οι φωνές τους ακούγεται πιο μακρινές – σαν να ανεβαίνουν τη σκάλα. Ή σαν να την έχουν ήδη ανεβεί.)

Χ και Λ: Alle Menschen werden Brüder, wo
dein sanfter Flügel weilt.

(Μόλις σταματάνε οι δυο τους, ακολουθούν λίγες στιγμές σιωπής. Κατόπιν, από τα μεγάφωνα του θεάτρου ξεσπάει θριαμβευτικά η χορωδιακή κορύφωση του ίδιου κομματιού της Ενάτης.)

Αυτό είναι το τέλος. Είναι η ολοκλήρωση της αδελφότητας.)